

MAURICE LEBLANC

A detailed illustration of two men in profile, facing each other. On the left is Arsène Lupin, wearing a black hat and a dark suit, with a pipe in his mouth. On the right is Sherlock Holmes, wearing a black hat, a white shirt, a dark tie, and round spectacles, with a prominent mustache. They are positioned in front of a night view of the Tower Bridge in London, with the city lights and the bridge's reflection visible in the water below.

ARSÈNE LUPIN
ĐỐI ĐẦU VỚI
SHERLOCK
HOLMES

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

nhasach
phuongnam

Tên ebook: Arsène Lupin đối đầu Sherlock Holme

Tác giả: MAURICE LEBLANCE

Thể loại: Trinh thám, Văn học phương Tây

Người dịch: Giang Hà Vy, Phan Nhuận

Nhà xuất bản: NXB Văn hóa - Thông tin

Tạo prc: Hoa quân tử

Nguồn: e-thuvien.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu:

Một tác phẩm nữa về chàng trộm hào hoa của Maurie LeBlance. Cuộc tranh tài hấp dẫn, độc nhất vô nhị giữa hai con người tài hoa nhất trong lịch sử trinh thám. Một thám tử người Anh và một chàng trộm ở đất Pháp. Tất nhiên là Leblance ưu ái cho ... con đẻ của mình hơn nên lúc nào Lupin cũng thắng, kaka.

Dịch giả hơi khắt khe khi gọi đối thủ của nhân vật chính là "Y", điều này có thể gây khó chịu cho những ai thần tượng Sherlock Holme. Ủa mà có phải Hô mê đâu, Sô mê kia mà... Hé

PHẦN THỨ NHẤT
VIÊN KIM CƯƠNG XANH

Tối ngày 27 tháng 3, tại số nhà 134 đại lộ Hăngri Máctanh, trong một toà biệt thự nhỏ do người em để lại sáu tháng trước đây, ông đại tướng già, nam tước Hôtoréch, cựu đại sứ ở Béclin dưới Đệ nhị đế chế, ngồi ngủ thoải mái trong một chiếc ghế bành. Trong khi đó, cô tùy tùng đọc truyện và bà xơ Ôguxơ đang sưởi nóng giường nằm và chuẩn bị đèn ngủ cho nam tước.

Mười một giờ, do đến buổi phải về ngủ bên xơ bệ trên ở tu viện, nhà nữ tu hành bèn thông báo cho cô tùy tùng biết:

- Cô Ăngtoanét này, công việc của tôi xong rồi, tôi về nhé.

- Vâng.

- Xin cô nhớ cho là chị bếp đã nghỉ. Ở biệt thự chỉ còn mình cô với bác gia nhân Sáclơ.

- Xin đừng lo cho ngài nam tước. Như đã thoả thuận tôi ngủ ở phòng bên và sẽ để ngõ cửa.

Nhà nữ tu hành ra về. Mọi lát sau bác gia nhân Sáclơ vào phòng chờ nam tước sai bảo. Nam tước thức giấc nói:

- Bác Sáclơ này, vẫn những nhiệm vụ mọi ngày. Bác kiểm tra xem chuông tới phòng bác kêu có tốt không nhé. Hồi chuông đầu tiên, bác phải chạy xuống đi báo bác sĩ ngay đấy, thế thôi.

- Thưa, đại tướng vẫn thấy khó ở ạ ?

- Không được khỏe cho lắm ! Nào, cô Ăngtoanét, truyện đọc đến đâu rồi nhỉ ?

- Thưa, nam tước không lên giường đi nằm ạ ?

- Khoan đã, tôi còn thức khuya. À mà thôi, cô để cho tôi yên tĩnh một mình, tôi muốn vậy.

Hai mươi phút sau, ông già lại thiu thiu ngủ. Cô Ăngtoanét nhón chân bước ra khỏi phòng.

Đúng lúc ấy, bác gia nhân Sáclơ cẩn thận đóng chặt tất cả cửa sổ ở nhà dưới như thường ngày.

Trong bếp, bác đẩy then ngang cửa thông ra vườn và ở phòng ngoài bác móc sợi xích an toàn nối giằng hai cánh cửa lại với nhau. Xong xuôi, bác trở lên căn buồng sát mái của bác ở tầng ba, nằm xuống giường rồi ngủ thiếp đi.

Có lẽ một giờ đã trôi qua, bỗng một hồi chuông réo vang. Chuông reo một thôi đều đều đến bảy, tám tiếng liền. Bác Sáclơ bật dậy khỏi giường.

Quanh bác vẫn tĩnh mịch, một sự tĩnh mịch nặng nề khiến bác rùng mình. Bác Sáclơ dần tới hai bước nữa: chân bác bỗng vấp phải một cái ghế đổ vật dưới sàn gác. Và ngay lập tức bác quơ phải mấy đồ vật khác: một cái ghế đầu rồi một tấm bình phong. Bác lo lắng dò dẫm quay trở lại bên vách, lần tìm núm điện và... bật đèn lên.

- Trời ! Bác áp úng kêu lên, sao đến nông nỗi này !

Cơ thể ngài nam tước Hôtoréch, ông chủ của bác, nằm sóng sượt giữa phòng, ở giữa tủ gương và bàn.

Bác Sáclơ lúng túng. Bác ngậy người ra, trợn mắt kinh hãi nhìn cảnh xáo trộn trong phòng: mấy chiếc ghế tựa đổ lỏng chỏng, cây đèn bằng pha lê vỡ tan tành, đồng hồ quả lắc nằm vật trên mặt đá hoa của lò sưởi. Toàn bộ khung cảnh nói lên ở nơi đây vừa diễn ra một cuộc vật lộn dã man khủng khiếp. Cán một con dao găm nhọn hoắt bằng thép sáng loé gần thi thể ngài nam tước. Từ lưỡi dao máu đỏ nhỏ giọt xuống mặt thảm sàn gác. Một vuông khăn tay dính máu vương trên mặt bàn.

Bác Sáclơ rú lên kinh hoàng: cái thi thể như găng hết sức tàn ươn lên, sau đó co rúm lại, giật mấy cái rồi im hẳn.

Bác cúi xuống. Từ một vết thương nhỏ ở cổ, máu đang tia ra loang đen tẩm thảm, về kinh hãi khủng khiếp vẫn còn đọng lại trên nét mặt xác chết.

- Lạy Chúa ! Người ta đã giết chết ngài nam tước. Bác Sáclơ lắp bắp nói, người ta đã giết chết ngài nam tước rồi !

Bỗng bác Sáclơ rùng mình nghĩ: biết đâu ở phòng bên cũng có án mạng, biết đâu kẻ đã giết nam tước lại chẳng nhảy sang đâm chết cô Ăngtoanét đang ngủ ở trong phòng ấy.

Bác Sáclơ đẩy cửa phòng của cô tùy tùng. Trong phòng vắng tanh. Bác kết luận cô Ăngtoanét đã bị bắt cóc hoặc đã ra phố trước khi xảy ra án mạng.

Bác gia nhân quay về phòng của nam tước. Bác nhận thấy cái bàn giấy nhiều ngăn kéo của chủ vẫn nguyên vẹn không bị kẻ gian phá vỡ. Trên bàn, ngay bên chum chìa khóa và cái ví tiền mà tối nào ngài nam tước cũng đặt ở vị trí ấy, bác Sáclơ phát hiện một nắm tiền Luis vàng, bác liền cầm ví tiền và mở ra. Trong ví có một xấp giấy bạc. Bác đếm được mười ba tờ 100 phờ-răng.

Thế rồi không thể cưỡng được, một cách hết sức máy móc, theo bản năng, không nghĩ ngợi gì về hành động của mình, bác Sáclơ rút lấy 13 tờ giấy một trăm phờ-răng giấu luôn vào trong túi áo vétông rồi lao xuống cầu

thang, kéo chốt cửa, gỡ móc xích, đóng sập cửa sau lưng và chạy băng qua vườn.

Bác Sác-lơ là một người lương thiện. Cho nên, vừa ra khỏi cổng, không khí thoáng đãng và những hạt mưa lạnh phải vào mặt khiến bác đứng sững lại: bác đã nhận rõ thực chất và thấy kinh tởm hành động vừa qua của bác.

Một chiếc xe ngựa chạy ngang qua, bác liền hét gọi xa ích:

- Này ông bạn, phóng ngay tới sở cảnh sát và chờ gấp ông cầm lại đây... Mau lên, có vụ giết người đấy !

Người xa ích ra roi quất ngựa. Bác Sác-lơ toan quay vào nhà nhưng cánh cổng song sắt đã bị chính bác đóng sập lại rồi, mà cánh cổng ăn ra phố này không thể mở được từ bên ngoài. Mặt khác có bấm chuông cũng vô ích vì chẳng có ai ở trong biệt thự cả.

Bác Sác-lơ đành lững thững đi men theo vườn xanh tươi, cây cối xén tỉa đẹp mắt ở dọc đại lộ.

Và phải đến gần một tiếng đồng hồ sau, bác mới trình bày được với ông cầm những chi tiết của vụ án mạng và trao tận tay nhà chức trách mười ba tờ giấy bạc.

Trong khi đó, người ta đã tìm được một ông thợ khoá. Vất vả lắm ông thợ khoá mới bung được cổng chân song và mở được cửa phòng ngoài, ông cầm lại nói với bác gia nhân Sác-lơ:

- Này, sao bác bảo căn phòng bị xáo trộn lung tung cả lên cơ mà ?

Bác Sác-lơ đứng ngây người ra ở ngưỡng cửa như bị thôi miên: mọi đồ vật trong phòng của ngài nam tước đã được sắp xếp và kê lại ngay ngắn đúng vị trí cũ. Cái ghế đầu được đặt vào chỗ của nó ở giữa hai cửa sổ. Hai cái ghế tựa được dựng lên và cái đồng hồ quả lắc được đặt lại nghiêm chỉnh trên mặt lò sưởi. Những mảnh vỡ của cây đèn thuỷ tinh đã biến đâu hết sạch.

Bác Sác-lơ há hốc mồm, bàng hoàng mãi mới lắp bắp nói được:

- Còn xác... à thi thể ngài nam tước...

- Ủ nhỉ, ông cầm cũng kêu lên, nạn nhân biến đâu rồi ?

Ông vội tiến đến bên giường và lật tấm khăn trải giường lên,

Nằm ở bên dưới làn vải trắng ấy là ngài đại tướng nam tước Hôtorêch, cựu đại sứ của nước Pháp ở Béclin. Trên người ông già phủ tấm áo choàng đại tướng với tấm huân chương Danh dự lấp lánh.

Ngài nam tước nằm nhắm mắt như đang ngủ, vẻ mặt bình thản.

Bác gia nhân lắp bắp:

- Có người nào vào đây !
- Vào bằng lối nào hả bác ?
- Tôi không rõ, nhưng chắc chắn có ai đó đã vào phòng này trong khi tôi ở ngoài phố... Vâng, lúc này ở ngay chỗ sàn gác này là một con dao găm nhọn rất mỏng bằng thép... Và trên bàn kia là một chiếc muxoa dính máu... Thế mà bây giờ, chẳng thấy gì nữa... Người ta đã lấy đi hết, rồi sắp xếp lại tất cả.

- Nhưng ai mới được chứ ?
- Kẻ giết người chứ ai !
- Nhưng rõ ràng cửa ngõ đều đóng chặt cả cơ mà !
- Chắc là hắn đã ở lại trong biệt thự.
- Nếu vậy hắn vẫn còn ở trong nhà vì bác có rời xa vỉa hè đâu.

Bác Sácơ suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói:

- Vâng... đúng thế... tôi chỉ đi quanh quần bên công song sắt thôi... Tuy nhiên...

- Bác Sácơ này, ai là người cuối cùng mà bác trông thấy ở gần ngài nam tước ?

- Cô Ăngtoanét, cô tùy tùng của đại tướng.
- Điều gì đã xảy ra với cô ấy rồi ?
- Theo tôi, giương, nệm, chăn, gối vẫn y nguyên, chắc là tranh thủ lúc vắng xơ Ôguxơ, cô đã đi ra phố. Tôi cũng chỉ ngờ ngờ thế thôi, vì cô ấy đẹp... lại còn trẻ...

- Nhưng cô Ăngtoanét đã ra khỏi biệt thự bằng lối nào ?
- Bằng lối công ạ !
- Nhưng cửa ngõ bác đã tra then gài chốt cả rồi kia mà ?
- Vâng, nhưng mãi sau tôi mới đóng cửa. Chắc cô ấy đã thừa cơ lúc cửa mở.

- Như vậy án mạng đã xảy ra sau khi cô Ăngtoanét đi ?
- Đương nhiên thế rồi !

Người ta sục sạo khắp nhà, từ trong ra ngoài, từ hầm rượu tới những buồng sát mái, song không thấy tăm hơi kẻ giết người. Hắn đã trốn khỏi biệt thự bằng lối nào ? Bao giờ ? Phải chăng chính hung thủ hoặc tông phạm của hắn đã quay trở lại hiện trường đúng lúc để thủ tiêu mọi dấu vết có thể buộc tội hắn ? Đó là những vấn đề khiến nhà chức trách đau đầu.

Bây giờ, ông bác sĩ pháp y đến. Tám giờ ông chánh mật thám có mặt.

Rồi lần lượt đến các ông chương lý và thẩm phán, dự thẩm, các thầy cảnh sát, thanh tra, nhà báo rồi đến người cháu của ngài nam tước Hôtoréch và các người thân trong gia đình.

Các nhà chức trách khám xét, nghiên cứu tư thể của tử thi theo sự nhớ lại của bác Sácơ. Rồi sau đó, họ chất vấn xơ Ôguxơ cũng vừa đến. Rốt cục họ chẳng phát hiện thêm được điều gì ngoài sự ngạc nhiên của xơ Ôguxơ về việc cô Ăngtoanét Brêha mất tích. Xơ Ôguxơ lấy cô Ăngtoanét vào làm tùy tùng cho ngài nam tước do tin vào những giấy chứng chỉ rất tốt của cô. Xơ cũng không thể tin rằng cô Ăngtoanét lại đang tâm bỏ mặc người ốm để đi ra phố một mình trong đêm hôm khuya khoắt.

Ông thẩm phán dự thẩm nhấn mạnh:

- Ngay cả trong trường hợp cô Ăngtoanét có hành động đi ngang về tắt thì muện gì cô ấy cũng đã phải về đây rồi chứ. Tóm lại chúng ta vẫn trở lại điểm ban đầu: điều gì đã xảy ra với cô ấy rồi ?

- Theo tôi, - bác Sácơ nói, - cô Ăngtoanét đã bị chính thủ phạm bắt cóc rồi !

Giả thuyết xem ra phù hợp với một số biểu hiện và có thể chấp nhận được. Ông chánh mật thám nói:

- Bác bảo cô Ăngtoanét bị bắt cóc ấy à ? Ý kiến này của bác cũng có vẻ đúng đấy !

Bỗng có tiếng phản đối:

- Sai ! Sai bét ! Hoàn toàn ngược với những sự kiện, với những kết quả điều tra ! Tóm lại hoàn toàn trái với sự thực hiển nhiên.

Lời nói sỗ sàng cộc lốc ấy là của thầy chánh thanh tra Ganimar. Mà chỉ có Ganimar mới ăn nói kiêu ấy cho nên không ai ngạc nhiên cũng chẳng ai để bụng làm gì.

- À, thầy Ganimar đây à ? - ông chánh mật thám Đuđuy reo lên. - Sao lúc này tôi không thấy thầy, hả ?

- Báo cáo sếp, - thầy thanh tra già đáp, - tôi có mặt ở đây đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi ạ !

- Thế ra thầy cũng quan tâm đến những vụ việc ngoài chuyện tám vé số 514 - xêri 23, ngoài vụ phố Clapêrông, vụ người Đàn bà tóc hoe và Arxen Lupanh cơ à ?

- Thưa sếp, đã chắc đâu trong vụ án này lại không có bàn tay của hắn ? Nhưng thôi, ta hãy gác chuyện tám vé số lại đã. Nên xoáy vào vụ này thì

hơn.

Ganimar không thuộc loại thám tử có hạng mà phương pháp điều tra đã trở thành kinh điển, tên tuổi đã được nêu trong sử sách hình sự. Thầy còn thiếu cái tài hoa của những thám tử lừng danh kiểu Dupanh, Lơ Cốc hoặc Séclóc Hôm. Nhưng trời lại phú cho thầy một loạt những đặc tính thông thường như khiếu quan sát, sự khôn ngoan, tính kiên trì và cả trực giác nhạy bén nữa. Ngoài ra thầy còn có cái tài là hoạt động một cách độc lập tuyệt đối. Tóm lại chẳng có cái gì có thể làm thầy lúng túng hoặc ảnh hưởng trừ phi gặp chàng... vâng, trừ phi gặp chàng Arxen Lupanh ma mãnh !

Nhưng dù sao trong buổi sáng hôm ấy, sự có mặt của thầy cũng đã gây được tiếng vang và cũng đóng góp được nhiều điều đáng kể cho sự điều tra vụ án.

- Trước hết, Ganimar bắt đầu đặt vấn đề, - xin ông Sáclơ xác định hộ tôi điểm này: có đúng tất cả những đồ vật trong phòng bị xô dịch hoặc lật đổ lúc ông trông thấy lần đầu, đã được kê lại ngay ngắn đúng vị trí thường ngày khi ông quay trở lại.

- Đúng ạ.

- Rõ ràng những đồ vật này chỉ có thể được đặt trở về chỗ cũ của chúng bởi một người đã quen thuộc với vị trí của từng đồ vật.

Nhận xét của Ganimar khiến mọi người sửng sốt.

- Ông Sáclơ, xin hỏi ông một câu nữa; ông bị một hồi chuông đánh thức. Theo ông, ai đã bấm chuông gọi ông ?

- Ai đã bấm chuông ấy à ? Tất nhiên là ngài nam tước, chứ còn ai nữa !

- Cứ cho là thế. Nhưng ông nam tước bấm chuông vào lúc nào ?

- Sau cuộc vật lộn... lúc hấp hối ạ !

- Không thể thế được vì chính ông đã phát hiện ông nam tước nằm bất động ở cách xa nút chuông điện hơn bốn mét cơ mà !

- Thế thì ông chủ tôi đã bấm chuông trong lúc vật lộn.

- Cũng không thể được vì ông đã chẳng bảo hồi chuông réo một thời liên đều đặn đến bảy, tám giây, làm gì có chuyện hung thủ để yên cho ông nam tước muốn bấm chuông thế nào thì bấm !

- Thế thì ngài đã bấm chuông gọi tôi trước lúc đó, ngay lúc bị tấn công !

- Lại càng không thể được ! Ông đã chẳng nói với tôi khoảng thời gian

giữa hồi chuông và lúc ông bước vào nơi xảy ra án mạng chỉ vùn vụt có hơn ba phút. Giả thiết ông nam tước bấm chuông ngay khi hung thủ sắp hành động, thì tất cả chỉ xảy ra trong khoảng ba phút ngắn ngủi ấy: ông nam tước vật lộn với hung thủ, hung thủ đâm chết ông nam tước, ông nam tước hấp hối và hung thủ tẩu thoát.

Đấy, tôi xin nhắc lại: Giả thiết ông Hôtoréch bấm chuông gọi ông Sáclơ trước lúc thủ phạm hành hung là hoàn toàn không có khả năng.

- Nhưng dù sao cũng phải có người bấm chuông chứ ! - Ông phẩm phán dự thẩm nói. - Nếu không phải ông nam tước thì là ai ?

- Theo tôi, chính hung thủ đã bấm chuông !

- Hẳn bấm chuông nhằm mục đích gì ?

- Cái đó thì chịu. Nhưng ít ra việc hung thủ bấm chuông cũng chứng tỏ hẳn biết rất rõ chuông có liên lạc với buồng của gia nhân, vả lại, ai có thể biết tường tận chi tiết này hơn là chính người nhà này.

Vòng những giả thiết ngày càng thít chặt lại. Bằng vài câu mau lẹ, minh bạch và lôgic, Ganimar đã phanh phui vấn đề, đã trình bày ý nghĩ của mình một cách mạch lạc khiến ông thẩm phán dự thẩm đã đi đến kết luận một cách hết sức tự nhiên:

- Tóm lại, thầy nghi Ăngtoanét Brêha ?

- Tôi không nghi mà tôi buộc tội.

- Thầy buộc tội Ăngtoanét là tòng phạm à ?

- Tôi buộc tội ả là kẻ đã giết ông đại tướng nam tước Hôtoréch.

- Thầy nói thế nào ấy chứ, vậy bằng chứng đâu ?

- Đấy! Tôi đã tìm được nắm tóc này ở trong bàn tay phải của nạn nhân.

Những sợi tóc đã bị chính những đầu móng tay bấm lút vào trong da thịt.

Ganimar giơ nắm tóc ra. Nhìn thấy những sợi tóc vàng chói lọi, óng ánh như kim tuyến, bác Sáclơ thì thào:

- Đúng tóc của cô Ăngtoanét Brêha rồi. Không thể làm được !

Ngẫm nghĩ một lát, bác nói tiếp:

- Với lại... còn điều này nữa... con dao mà tôi không thấy lại lần sau ấy mà, đúng là của cô ta. Cô Ăngtoanét vẫn dùng con dao này để rọc sách.

Im lặng rất lâu và nặng nề, cứ như án mạng càng thêm rùng rợn khi hung thủ là một người đàn bà. Ông thẩm phán dự thẩm tranh luận:

- Cứ cho là chính Ăngtoanét Brêha đã giết ông nam tước, tất nhiên còn phải điều tra nhiều, ta còn giải thích hung thủ đã theo đường nào để ra khỏi

nhà sau khi gây án mạng, để trở vào sau khi ông Sácơ bỏ chạy ra phố và một lần nữa để tẩu thoát trước khi các nhà chức trách đến. Ông Ganimar, ông có ý kiến gì không?

- Không.

- Không à ? Ông không có ý kiến gì à ?

Ganimar có vẻ lúng túng một lúc. Cuối cùng thầy cũng cố gắng phát biểu:

- Tất cả những gì tôi có thể nói ra ở đây là: trong vụ này, phương pháp hành động cũng như hiện tượng mà ta có thể gọi là "tài tẩu thoát" của thủ phạm, y hết trong vụ vé số 514 - xêri 23. Ăngtoanét Brêha xuất hiện rồi biến mất khỏi biệt thự cũng bí ẩn như trường hợp Arxen Lupanh đột nhập nhà luật sư Đotinăng rồi thoát ra cùng với người Đàn bà tóc hoe.

- Ông nói thế nghĩa là thế nào ?

- Nghĩa là tôi không thể không nghĩ tới sự trùng hợp kỳ lạ của hai vụ này. Ăngtoanét Brêha được xơ Oguxtơ lấy vào làm tùy tùng cho ông nam tước ngay trước cái hôm mà ả tóc hoe lột khỏi tay tôi. Thứ hai là tóc của người Đàn bà tóc hoe ấy cũng có màu vàng rực rỡ, có ánh kim giống hết những sợi tóc này.

- Thế... theo thầy thì Ăngtoanét Brêha...

- Ăngtoanét Brêha chính là người Đàn bà tóc hoe.

- Có nghĩa Lupanh đã nhúng tay vào cả hai vụ này à ?

- Đúng !

Ông chánh mật thám khoái chí cười phá lên:

- Lupanh ! Lúc nào cũng Arxen Lupanh. Lupanh ở khắp nơi khắp chốn ! Lupanh chõ mũi vào mọi vụ việc !

- Ôi dào, Ganimar tự ái vặc lại, chỗ nào mà chẳng có HẮN!

- HẮN ở đâu thì cũng phải có lý do chứ ! – Ông Đuđuy nhận xét, - mà lý do ở đây xem ra bí ẩn quá ! Cái bàn giấy nhiều ngăn kéo không bị phá vỡ. Ví tiền không mất. Vàng vẫn y nguyên ở trên mặt bàn.

- Vâng ! Ganimar nói, nhưng thưa sếp, còn viên kim cương trứ danh đâu ?

- Viên kim cương nào ?

- Dạ, viên kim cương xanh nổi tiếng đã từng nạm trên vương miện của hoàng gia nước Pháp ấy ạ ! Viên đá quý này quận công A... đã tặng Lêônit L. . Khi Lêônit qua đời, nam tước Hôtorêch mua lại để tưởng nhớ cô diễm viên

hài kịch xuất sắc mà ông đã thắm yêu trộm nhớ. Đó là một kỷ niệm mà bất kỳ người dân Pari nhiều tuổi nào như tôi không thể quên.

- Thế là đã rõ ! - Ông thẩm phán dự thẩm nói, - hiển nhiên là nếu tìm thấy viên kim cương xanh, mọi chuyện sẽ được giải thích. Nhưng tìm đâu cho ra bây giờ ?

- Ở ngón tay ngài nam tước ạ ! - Bác Sác lơ đáp. - Viên kim cương xanh này luôn nằm ở bàn tay trái của ông chủ tôi.

- Tôi đã xem bàn tay này rồi, - Ganimar vừa nói vừa bước tới bên nạn nhân, - chỉ thấy một cái nhẫn vàng bình dị thôi. Các ông có thể kiểm tra lại.

- Ông thử nhìn trong lòng bàn tay xem ! - Bác gia nhân góp ý.

Ganimar mở những ngón tay co quắp của nạn nhân ra. Mặt nhẫn được quay vào phía lòng bàn tay, và ở chính giữa mặt nhẫn, Ganimar nhìn thấy viên kim cương xanh sáng rực lên.

- Quái lạ ! - Ganimar sững sốt thốt lên. - Thế là thế nào ?

- Hà, hà! - Ông Đuđuy cười giễu, - thầy hết nghi ngờ Lupanh rồi chứ hả ?

Suy nghĩ một lát, Ganimar lên tiếng giọng đầy ngụ ý:

- Thưa sếp, chính những lúc khó hiểu như thế này tôi mới càng nghi Arxen Lupanh tợn !

Đó là những nhận định đầu tiên của các nhà chức trách trong cái buổi sáng sau cái đêm xảy ra vụ án mạng kỳ lạ. Những nhận định mơ hồ, rời rạc này không đem lại manh mối gì. Người ta vẫn hoàn toàn không giải thích được những hành vi ẩn hiện của Ăngtoanét Brêha cũng như của người Đan bà tóc hoe, vẫn không hình dung nổi con người bí ẩn có mái tóc vàng óng ấy thế nào và ai đã giết nam tước Hôtoréch nhưng lại không lấy viên kim cương xanh nổi tiếng đã từng nạm trên vương miện của hoàng gia nước Pháp.

Cuối cùng sự tò mò đến cao độ của dư luận đã làm cho vụ án mạng này nổi bật lên như một tội ác lớn.

Những người thừa kế của ngài nam tước Hôtoréch đành lạm dụng sự chú ý đó của công chúng để mưu lợi cho mình. Họ bèn tổ chức ngay tại biệt thự đại lộ Hăngri Máctanh một cuộc trưng bày những đồ đạc sẽ được bán ở phòng bán đấu giá Đruô. Rặt những đồ tập tàng không chút giá trị thẩm mỹ nào... nhưng ở chính giữa phòng, trên một kệ phủ nhung đỏ, trong một cái chụp hình bán cầu bằng thủy tinh được hai thầy cảnh sát đứng bảo vệ, viên kim cương xanh trên mặt nhẫn sáng lóng lánh.

Viên kim cương to đẹp tuyệt vời, có độ ròn không thể so sánh, có ánh biêng biếc khó tả của bầu trời in nơi đáy nước trong, có màu xanh phơn phớt thấp thoáng trong cái nõn nà của lụa trắng. Người ta khâm phục. Người ta mê li... Rồi người ta kinh hãi ngó vào căn phòng của nạn nhân, lấm lét liếc nhìn khoảng sàn gác trống trơn do tám thân đâm máu của người chết đã được dọn đi và nhất là người ta nhìn như xoáy vào những bức vách tường kiên cố mà hung thủ đã đi xuyên qua ! Người ta kiểm tra xem đá hoa lò sưởi có bập bênh không, đường chỉ mép giường có ẩn tàng một cái lò xo nào nhằm làm quay mặt gương không. Và người ta tưởng tượng đủ kiểu cửa hầm, miệng hố thông ra những cống ngầm, những hầm mộ...

Việc bán đấu giá viên kim cương xanh được tổ chức ở biệt thự Đruô.

Phải nói rằng cả Pari đã dòn về đây trong những dịp như thế này, tất cả những kẻ mua và tất cả những người làm ra vẻ có khả năng mua: những nhà buôn chứng khoán, những nghệ sĩ, những phu nhân thuộc mọi giới, hai ngài bộ trưởng, một ngài có danh tiếng người Ý... Một ông vua lưu vong đã oang oang tổ giá viên kim cương xanh lên đến một trăm nghìn phrăng. Với nhà vua, ngài có thể quăng ra số tiền ấy dễ như bỡn. Ngài người Ý đánh liều trả một trăm năm mươi nghìn. Một bà hội viên hội nghệ sĩ Pháp nâng giá lên một trăm bảy mươi lăm nghìn.

Khi viên kim cương xanh được nâng lên tới giá hai trăm nghìn phrăng thì nhiều tay chơi đã ngãng ra. Và khi lên tới hai trăm năm mươi nghìn thì chỉ còn lại hai người: nhà tài chính Hécsman nổi tiếng, vua mỏ vàng và bà bá tước Đơ Crôgiông, nhà triệu phú người Mỹ và bộ sưu tập kim cương và đá quý đã từng lừng danh thế giới.

- Hai trăm sáu mươi nghìn... hai trăm bảy mươi nghìn... bảy mươi lăm... tám mươi..., - người nhân viên vừa xướng giá vừa đưa mắt dò hỏi hai vị đấu thủ, - Thưa bà, hai trăm tám mươi nghìn ạ ? Có ai trả thêm không nào ?

- Ba trăm nghìn, - ông Hécsman khẽ nói.

Im lặng ! Mọi người nhìn chăm chăm vào bà bá tước Đơ Crôgiông đang đứng tì vào lưng một chiếc ghế tựa đặt phía trước. Nữ bá tước tuy tươi cười nhưng sắc mặt nhợt nhạt của bà đã biểu lộ sự xúc động trong lòng. Thực tế bà bá tước cũng như những người có mặt trong phòng đấu giá bữa ấy đều thừa hiểu kết cục tất yếu hầu như định mệnh của cuộc quyết đấu này sẽ nghiêng về phía nhà tài chính, chủ một tài sản hơn nửa tỷ phrăng đủ thỏa mãn

những ham muốn thất thường nhất ! Tuy nhiên bà Đơ Crôgiông vẫn tỏ:

- Ba trăm linh năm nghìn.

Lại im lặng. Mọi người quay cả về phía ông vua mở vàng chờ đợi. Sự nâng giá lần này chắc chắn sẽ diễn ra mãnh liệt, tàn bạo và quyết định.

Nhưng điều đó lại không diễn ra ! Nhà tài chính Hécsmán vẫn thản nhiên, mắt dán vào một mẫu giấy cầm ở tay phải. Còn tay trái, ông nắm cái phong bì vừa bóc.

- Ba trăm linh năm nghìn ! - Nhân viên bán đấu giá nhắc lại. – Lần thứ nhất ?... Lần thứ hai ?... Thưa quý vị, hãy còn kịp đấy ? Không ai trả thêm à ? Tôi xin nhắc lại: lần thứ nhất ?... lần thứ hai ?...

Ông Hécsmán vẫn lặng yên. Giây phút im lặng cuối cùng rồi tiếng búa đập xuống ! Ông Hécsmán giật mình, hô to:

- Bốn trăm nghìn phrăng !

- Chậm mất rồi ! Không thể khiếu nại được nữa !

Người ta xúm lại quanh nhà tài chính. - Có chuyện gì thế ? Tại sao ông không nói sớm hơn một chút ?

Ông vua mở vàng cả cười.

- Có điều gì xảy ra ấy à ? Tôi cũng chẳng biết nữa ? Chỉ ngãng đi có một tý...

- Thật vậy sao ?

- Vâng. Người ta vừa trao cho tôi một bức thư...

- Bức thư ấy đã khiến ông...

- Khiến tôi lúng túng ! Đúng thế đấy ! Ít ra là lúng túng mất mấy phút

!

Ông chánh thanh tra Ganimar có mặt trong phòng đấu giá. Thầy đã chứng kiến cuộc bán đấu giá viên kim cương xanh ngay từ đầu. Ganimar lại gần một nhân viên phục vụ:

- Có phải anh đã đưa bức thư cho ông Hécsmán không ?

- Vâng.

- Bức thư ấy của ai ?

- Dạ, của một bà.

- Bà ta đâu rồi ?

- Ông hỏi bà ta ấy à ? Dạ, cái bà mang tấm khăn quàng dài kia kia !...
đấy !

- Bà đang đi ra cửa ấy, phải không ?

- Vâng.

Ganimar chạy ù ra cửa và nhìn thấy người đàn bà đang đi xuống cầu thang. Thầy lao theo, đám đông bỗng dừng ở đâu kéo đến đứng ùn ở cổng chính, cản chân thầy. Khi Ganimar lách ra được tới ngoài phố thì thầy đã mất hút người đàn bà choàng tấm khăn quàng dài.

Thầy Ganimar vội quay vào phòng, lại gần ông Hécsmán, tự giới thiệu và hỏi ông về bức thư. Nhà tài chính trao bức thư cho Ganimar. Bức thư vắn vắn có hai câu được thào vội bằng bút chì, nét chữ lạ lẫm:

"Viên kim cương xanh đem lại tai họa đấy. Hãy nhớ tới vụ nam tước Hôtoréch".

Những vụ bất hạnh do viên kim cương xanh chưa phải đã chấm dứt. Sau vụ giết ngài nam tước Hôtoréch và những sự cố xảy ra ở biệt thự Đruô, sáu tháng sau công chúng lại bàn tán âm ỹ về nó. Thật vậy, mùa hè năm sau, bà bá tước Đơ Crôgiông bị lấy cắp mất viên kim cương xanh mà bà đã phải bỏ bao công của mới giành được.

Tôi xin mạo muội hé đôi chút ánh sáng và lược tóm câu chuyện kỳ lạ này với những diễn biến sôi động bí hiểm khiến chúng ta say mê.

Buổi tối ngày 10 tháng tám, khách khứa của ông bà bá tước Đơ Crôgiông tề tựu cả trong phòng khách tráng lệ của toà lâu đài bên sông Xem. Họ chơi nhạc. Bà bá tước ngồi vào trước cây đàn pianô, đặt lên mặt bàn con kê liền bên những đồ nữ trang của bà, trong đó có chiếc nhẫn của nam tước Hôtoréch.

Khoảng một giờ sau, ông bá tước rút lui, sau đó lần lượt, hai người anh họ của bà bá tước, ông bà Anglen rồi đến bà Đơ Rêan, bạn thân của nữ bá tước. Cuối cùng chỉ còn lại bà chủ nhà với hai vợ chồng ông lãnh sự Áo Blaikhen.

Họ trò chuyện với nhau, rồi nữ bá tước tắt ngọn đèn lớn đặt trên bàn tiếp khách. Cũng đúng lúc ấy ông Blaikhen tắt phụt hai ngọn đèn ở đàn pianô. Trong phòng bỗng tối om một lát. Mọi người hơi hốt hoảng, sau đó ông lãnh sự châm được một cây nến và cả ba người ai về phòng nấy. Nhưng vừa về tới phòng mình, chợt nhớ tới những đồ nữ trang, bà bá tước bèn sai cô hầu phòng đi lấy. Cô gái mang về đặt cả lên mặt lò sưởi. Bà chủ cũng không xem xét lại. Sớm hôm sau, bà Đơ Crôgiông mới nhận thấy mất một chiếc nhẫn: chiếc nhẫn có viên kim cương xanh.

Bà liền báo cho ông bá tước biết. Hai ông bà bá tước khẳng định ngay: cô hầu phòng không dính dáng gì đến chuyện này, thủ phạm chỉ có thể là ông

Blaikhen.

Ông bá tước liền đi báo cảnh sát thành phố Amiêng. Nhà chức trách lập tức mở cuộc điều tra, kín đáo tổ chức theo dõi một cách chặt chẽ sao cho ông lãnh sự Áo không thể đem bán hoặc tẩu tán chiếc nhẫn.

Cảnh sát canh gác ngày đêm quanh lâu đài.

Hai tuần lễ trôi qua không xảy ra chuyện gì. Ông Blaikhen xin phép ra về. Hôm ấy nhà chức trách nhận được một lá đơn khiếu nại ông lãnh sự Áo. Cảnh sát được lệnh chính thức can thiệp, khám xét hành lý của ông Blaikhen. Trong một cái túi mà chìa khoá ông lãnh sự giữ, người ta tìm thấy một cái lọ đựng bột xà phòng chải răng, trong lọ lẫn trong bột xà phòng là chiếc nhẫn kim cương xanh.

Bà Blaikhen ngất xỉu đi. Ông chồng bà lập tức bị tổng giam.

Người ta nhớ lại cách biện bạch của người bị buộc tội: ông lãnh sự chỉ giải thích sơ dĩ cái nhẫn nằm ở trong hành lý của ông là do sự trả thù của ông Đơ Crôgiông: "ông bá tước là người thô bạo đã làm vợ khổ sở nhiều. Tôi đã có dịp chuyện trò lâu với nữ bá tước và hết sức khuyên bà nên li dị. Biết được chuyện này, ông bá tước liền trả thù bằng cách lấy trộm chiếc nhẫn của vợ đem bỏ vào đồ dùng rửa mặt của tôi", ông bá tước và bà bá tước vẫn một mực ra sức khiếu nại. Giữa những lời giải thích của ông bà Đơ Crôgiông và của ông lãnh sự, công chúng không biết ngã về bên nào, vì cả hai xem ra đều có thể xảy ra, đều có khả năng đúng cả. Không thêm một sự kiện mới nào làm cán cân công lý nghiêng hẳn về một bên. Suốt một tháng trời bàn ra tán vào, rồi ước đoán, rồi dò xét nhưng cũng không đem lại được một yếu tố khẳng định nào cả.

Bực mình vì tất cả những chuyện âm ỹ ấy, bất lực trong việc đưa ra một bằng chứng tội lỗi hiển nhiên đặng xác minh lời buộc tội của họ, ông bà Đơ Crôgiông yêu cầu sở mật thám Pari phái đến một nhân viên có khả năng gỡ được mối bòng bong này. Người ta cử Ganimar đến.

Trong bốn ngày liền, ông chánh thanh tra già lục lọi, ngòilê đôi mách, đi dạo trong công viên, trao đổi chuyện trò với cô hầu phòng, anh lái xe, các bác làm vườn và với những nhân viên các phòng bưu điện lân cận, vào thăm các phòng trong lâu đài dành cho vợ chồng ông Blaikhen, hai anh em ông Angđen và bà Đơ Réan. Rồi một Sôm, Ganimar đi mát không một lời từ biệt chủ nhân.

Một tuần lễ sau, ông bà bá tước Đơ Crôgiông bỗng nhận được một bức

điện báo, nội dung thế này:

NGÀY MAI THỨ SÁU, NĂM GIỜ CHIỀU, MỜI ÔNG BÀ ĐẾN PHÒNG TRÀ NHẬT BẢN, PHỐ BOAXY ĐANGGLA.

GANIMAR

Đúng năm giờ chiều ngày thứ sáu, ô tô của ông bà Đơ Crôgiông đỗ trước số nhà 9 phố Boaxy Đanggla. Ông thanh tra già không giải thích nửa lời, dẫn ngay họ lên lầu một của phòng trà Nhật Bản.

Ông bà Đơ Crôgiông thấy trong một phòng có hai người lạ. Ganimar liền giới thiệu:

- Ông Giécboa, giáo sư toán trường trung học Vécxay, người đã từng bị Arxen Lupanh ăn cắp cái bàn trong đó có tấm vé số 514 - xêri 23, chắc ông bà có nhớ. Và ông Lêôngnơ Hôtoréch, cháu và người thừa kế duy nhất của cố nam tước Hôtoréch.

Bốn người được Ganimar mời ngồi. Vài phút sau, một người thứ năm bước vào phòng. Đó là ông chánh mật thám Đuđuy.

Ông Đuđuy có vẻ cảm cẩu lăm. Ông chào mọi người rồi nói:

- Thế nào, thầy Ganimar, có chuyện gì thế hả ? Ở sở Cảnh sát người ta đệ trình lên tôi thông báo điện thoại của thầy. Nghiêm trọng lắm không ?

- Báo cáo sếp, rất nghiêm trọng ạ ! Không đến một giờ nữa, mọi chuyện rắc rối sẽ được cởi nút tại đây. Đó là lý do cuộc tập hợp này. Theo tôi, không thể vắng mặt sếp.

- Và cũng không thể thiếu Phólăngphăng và Điođi đang loanh quanh ngoài cửa kia ?

- Thừa sếp, đúng thế ạ !

- Thầy định bắt giữ ai mà bày binh bố trận ghê thế ? Nào, nói đi Ganimar, tôi nghe đây !

Ganimar lưỡng lự mấy giây rồi phát biểu, cố ý làm mọi người phải kinh ngạc:

- Trước hết tôi xin tuyên bố, khẳng định ông Blaikhen không dính dáng gì đến vụ lấy cắp cái nhẫn kim cương xanh.

- Chà chà ! Ông Đuđuy nói, sự khẳng định của thầy giản đơn và... nghiêm trọng lắm đấy !

- Xin lỗi, - ông bá tước nói - Chẳng lẽ bao nhiêu vất vả mà ông chỉ phát hiện được có vậy thôi sao ?

- Thừa ông bá tước, không ạ ! Ngay sau hôm xảy ra vụ mất cắp, tình cờ

một chuyến dạo chơi bằng ô tô đã đưa ba vị khách quý của ông tới thị trấn Crêxi. Trong khi hai vị đi thăm chiến trường nổi tiếng (*chiến trường xưa giữa Anh và Pháp, 26.8.1346, vua Pháp Philippe VI thua vua Anh Edouard IV*) thì vị thứ ba vội tạt vào phòng bưu điện và gửi đi một bưu phẩm nhỏ "đáng giá một trăm phrăng".

- Thưa ông thanh tra, ông Đơ Crôgiông lắc đầu nói, như vậy thì có gì là lạ cơ chứ ?

- Tôi tin ông sẽ có ý kiến ngược lại nếu ông biết được rằng người gửi đáng nhẽ phải ghi tên thật của mình lại để mạo là Rútxô và người nhận, một ông Bôlu nào đó ở Pari, ngày tới hôm nhận được bưu phẩm đã dọn nhà di nơi khác. Còn nội dung bưu phẩm, thưa ông bá tước, là cái nhẫn mặt kim cương xanh.

- Phải chăng người gửi "bưu phẩm" là một trong hai ông anh họ Angđen của tôi ? - ông bá tước hỏi.

- Thưa ông hoàn toàn không phải.

- Vậy là... bà Đơ Rêan ?

- Đúng !

Bà bá tước sừng sốt kêu lên:

- Ông buộc tội bà bạn Đơ Rêan của tôi à ?

- Xin bà cho hỏi, - Ganimar nói, - bà Đơ Rêan có dự buổi bán đấu giá viên kim cương xanh không ?

- Có, nhưng hai chúng tôi không ở gần nhau.

- Bà Đơ Rêan có xui bà mua cái nhẫn không ?

Nữ bá tước Đơ Crôgiông cố nhớ lại:

- Phải... đúng... đúng bà Đơ Rêan là người đầu tiên nói với tôi về viên kim cương xanh.

- Thưa bà, tôi xin ghi nhớ lời của bà. Vấn đề đặt ra là chính bà Đơ Rêan đã đề cập tới viên kim cương xanh đầu tiên và đã xui bà mua nó.

- Tuy nhiên... bà bạn của tôi không thể...

- Xin lỗi ! Xin lỗi ! Bà Đơ Rêan chỉ là một người bạn tình cò chứ không phải thân thiết như báo chí đã đăng mà ta có thể không đặt vấn đề nghi ngờ. Bà mới quen biết bà ta từ mùa đông vừa rồi. Và lại, tôi có thể chứng minh tất cả những gì bà ấy kể về quá khứ, về những mối quan hệ riêng tư hoàn toàn là giả dối, rằng trước khi có sự quen biết giữa bà và bà ấy thì không có ai tên là Blansơ Đơ Rêan và hiện giờ cũng chẳng có cái con người

mang tên ấy.

- Thưa ông, rồi sao nữa ạ ?

- Rồi... sao... nữa ấy à ? Ganimar gật gù nói.

- Vâng, tất cả câu chuyện này kỳ lạ thật, nhưng nó ăn nhập gì với trường hợp của chúng ta ? Nếu như bà Đơ Rêan lấy cái nhẫn, điều này hoàn toàn không có chứng cứ, thì tại sao đã lấy lại đem gửi vào trong bột xà phòng chải răng của ông Blaikhen làm gì ? Mà cùng kỳ quái thật, thật mất công lấy được viên kim cương xanh thì giữ lấy chứ lại ! Đây, ông thử giải đáp xem nào ?

- Tôi thì tôi chịu ! Phải chờ bà Đơ Rêan trả lời.

- Ô ! như vậy là vẫn có bà Đơ Rêan à ?

- Vâng, có... mà là không rõ ! Đại để thế này: cách đây ba bốn hôm, tôi đọc thấy ở đầu mục danh sách những khách lạ đăng trên một tờ báo hàng ngày ở Toruvin: "Khách sạn Bôrivagior: Bà Đơ Rêan v.v...". Các vị hiểu chứ, ngay chiều tối hôm ấy, tôi đã có mặt ở Toruvin và chất vấn ông chủ khách sạn Bôrivagior. Qua dấu hiệu nhận dạng và một số dấu hiệu khác mà tôi đã thu thập được thì bà Đơ Rêan này đúng là người tôi đang tìm. Nhưng bà ta đã rời khách sạn và để lại địa chỉ ở số nhà 3 phố Côlidê - Pari. Hôm kia tôi tìm đến địa chỉ này và được biết là chỉ có một bà tên là Rêan không thôi chứ chẳng có "đờ" có "diếc" gì cả. Bà Rêan ở lầu hai, làm nghề môi giới kim cương, hay đi vắng luôn. Bà ta vừa mới đi về tối hôm trước. Hôm qua dưới một tên giả, tôi đến gõ cửa nhà bà ta, tự giới thiệu là một người trung gian muốn mách giùm bà với mấy khách hàng cần mua đá quý. Trong cái ápphe đầu tiên này, chúng tôi hẹn gặp nhau ở đây.

- Sao ? Ông hẹn gặp bà ta ở phòng trà Nhật Bản này à ?

- Vâng, năm giờ rưỡi chiều hôm nay.

- Ông có chắc không ?

- Có chắc đúng là bà Đơ Rêan, khách quý của lâu đài Đơ Crôgiông bên sông Xen không ấy à ? Tôi có bằng chứng không cãi được. Nhưng... kia... tín hiệu của Phônlăngphăng !

Một hồi còi rúc lên. Ganimar đứng bật dậy.

- Không nên để mất thời giờ, ông bà Đờ Crôgiông, mời ông bà tạm lánh sang phòng bên. Ông nữa, ông Lêôngxơ Hôtoréch và cả ông Giécboa nữa, xin mời ông... Tôi sẽ để cửa ngỏ. Khi nghe tín hiệu của tôi, mời tất cả quý vị trở lại đây ngay cho. Sếp, xin sếp cứ ngồi yên !

- Nhỡ có ai khác đến thì sao ? - Ông Đuđuy nhận xét.

- Không đâu ạ. Phòng trà này mới, ông chủ là một người bạn của tôi. Ông ấy sẽ không để bất cứ ai lên đây ngoài người Đàn bà tóc hoe.

- Người Đàn bà tóc hoe ? Thầy bảo sao hả ?

- Thưa sếp, chính người Đàn bà tóc hoe, tông phạm và "nhân tình" của Arxen Lupanh, đúng người Đàn bà tóc hoe bí ẩn mà tôi có những chứng cứ chắc chắn, mà tôi muốn rằng trước mặt sếp tập hợp những lời chứng của tất cả những người bị lấy cắp.

Ganmar nghiêng đầu ra cửa sổ.

- Ắ đang đi tới... Ắ bước vào trong nhà... Phônlăngphăng và Diơgi đã đứng chặn cửa. Hết đường tẩu thoát rồi. Thưa sếp, người Đàn bà tóc hoe đã rơi vào tay chúng ta.

Vừa lúc một người đàn bà dừng chân ở ngưỡng cửa: người cao, gầy, nước da tái xanh, tóc vàng rục rỡ.

Ganmar xúc động đến nghẹt thở. Thầy lặng người đi không thốt lên được lời nào. Ắ đứng kia, ngay ở trước mặt thầy, tùy thầy xử lý. Thù ! Thầy đã trả được thù, đã thắng Arxen Lupanh một keo hết sức kỳ cục ! Tuy nhiên, thầy có cảm giác trận thắng này dễ dàng quá. Thầy tự hỏi liệu người đàn bà tóc hoe kia có lọt khỏi tay thầy như lần nào nhờ phép lạ của Lupanh không ?

Không, người đàn bà vẫn đứng chờ, ngạc nhiên vì sự yên lặng của thầy. Bà nhìn quanh, không giấu được vẻ lo lắng.

- Ắ sắp đi, sắp biến mất đây này ! Ganmar hoảng hốt nghĩ thầm.

Bất thành linh Ganmar đi nhanh ra, đứng ngáng giữa người đàn bà và cửa ra vào. Bà ta ngập ngừng quay lại, toan đi ra cửa.

- Không ! Không được ! - Thầy Ganmar nói. - Tại sao bà lại đi ra thế ?

- Nhưng thưa ông, tôi không sao hiểu nổi thái độ kỳ cục của ông. Mong ông để cho tôi...

- Thưa bà, bà không có lý do gì để rời khỏi đây cả. Ngược lại, tốt hơn hết là mời bà ở lại !

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả ! Bà không được ra !

Người đàn bà tái mét mặt, quy xuống một cái ghế và lắp bắp nói:

- Ông muốn gì vậy ?...

Ganmar đắc thắng. Thầy đã tóm được người Đàn bà tóc hoe. Thầy

vững tin ở mình, nói rành rọt:

- Như đã có dịp thừa chuyện với bà, tôi xin giới thiệu ông bạn đây là người muốn mua những đồ nữ trang... nhất là kim cương. Bà có tìm hộ cho viên kim cương ấy không ?

- Không... không... tôi không biết... tôi không nhớ gì cả !

- Có đây... Bà nghĩ lại xem. Một chỗ quen biết của bà phải đưa lại cho bà một viên kim cương màu, "đại để là một viên kim cương màu xanh", tôi vừa cười vừa nói thì chính bà đã cướp lời: "May quá, có lẽ tôi sẽ có món hàng ông cần!". Nào, bà đã nhớ ra chưa ?

Người đàn bà im lặng. Chiếc túi lưới tuột khỏi tay bà rơi bịch xuống sàn gác. Bà vội nhặt lên rồi ôm chặt vào lòng. Những ngón tay bà run run.

- Bà Rêan, - Ginimar nói, tôi thấy bà có vẻ không tin ở chúng tôi. Đây, tôi sẽ đưa bà xem những cái này.

Ganimar rút trong ví một tờ giấy gấp đôi, mở ra rồi chia cho bà Rêan một dùm tóc:

- Trước hết, đây là mấy sợi tóc của Ăngtoanét Brêha do ông nam tước bứt khi vật lộn với hung thủ mà tôi đã lấy được ở trong bàn tay của nạn nhân. Tôi đã gặp cô Xugian Giécboa. Cô đã xác nhận đây là màu tóc của người Đàn bà tóc hoe, cùng màu... hay nói chính xác hơn... đúng màu tóc của bà, thưa bà Rêan.

Bà Rêan ngậy người nhìn Ganimar, không hiểu thầy định nói gì. Ganimar nói tiếp:

- Và đây, hai lọ nước hoa không nhãn hiệu và đã hết nhưng mùi thơm vẫn còn đọng lại đủ để cô Xugian Giécboa, ngay sáng nay thôi, nhận ra hương thơm của người Đàn bà tóc hoe, bạn đồng hành của cô suốt hai tuần lễ. Một lọ lấy ở buồng của bà Đơ Rêan tại lâu đài Đơ Crôgiông, còn lọ kia là ở chính phòng trọ của bà tại khách sạn Bôrivagior.

- Ông bảo sao ?... Người Đàn bà tóc hoe... lâu đài Đơ Crôgiông...

Ganimar lặng lẽ đặt lên bàn bốn tờ giấy.

- Cuối cùng, Ganimar nói, đây là bốn tờ giấy, một tờ là mẫu chữ viết của Ăngtoanét Brêha. Một tờ là bức thư của người Đàn bà viết cho ông bá tước Hécsmán trong buổi bán đấu giá viên kim cương xanh, một tờ nữa của bà Đơ Rêan trong thời gian ở lâu đài Đơ Crôgiông, còn tờ thứ tư... thưa bà, chính là của bà... đó là tên và địa chỉ của bà do chính tay bà viết cho người gác cổng khách sạn Bôrivagior ở Toruvin. Bây giờ tôi mời bà so sánh bốn nét

chữ này. Chúng giống hệt nhau.

- Nhưng, ông điên mất rồi, thưa ông ! Thế nghĩa là thế nào ạ ?

- Thưa bà, - Ganimar hùng hổ nói. – thế có nghĩa là người Đàn bà tóc hoe, bạn và tông phạm của Arxen Lupanh không phải ai khác mà chính là bà !

Thầy Ganimar lao sang phòng bên cạnh, đẩy vai ông Giécboa, rồi lôi ông đến trước mặt bà Rêan.

- Ông Giécboa, ông có nhận ra người đã bắt cóc con gái ông mà ông đã gặp ở nhà luật sư Đotinăng không ?

- Không !

Ai cũng thấy như mình bị choáng. Ganimar lão đảo.

- Không à ? Không thể như thế được ! Nào, ông giáo, ông hãy nhớ kỹ lại xem nào !

- Tôi nhớ rõ lắm. Bà đây cũng tóc vàng như người đàn bà tóc hoe, nước da cũng tái nhợt... nhưng không giống bà kia chút nào !

- Không thể tin được... Làm gì có chuyện lầm lẫn như vậy ! Ông Nam tước Lêôngxơ Hôtoréch, ông nhận ra Ăngtoanét Brêha chứ ?

- Tôi đã gặp Antoanét Brêha ở nhà chú tôi, song đây không phải cô ta...

- Và bà đây cũng không phải là bà Đơ Rêan. - bá tước Đơ Crô-giống xác định.

Đúng là một đòn chí mạng. Ganimar choáng váng, mặt cúi gằm, mắt lấm lét, không thốt lên được lời nào nữa. Mọi ý đồ của thầy tan ra mây khói.

Ông Đuđuy đứng dậy, nói:

- Thưa bà Rêan, xin bà thứ lỗi cho chúng tôi và quên đi chuyện lầm lẫn đáng tiếc này. Tuy nhiên tôi vẫn không hiểu tại sao từ khi bước vào đây, bà lại có vẻ lúng túng đến lạ lùng.

- Lạy Chúa ! Tôi sợ quá, thưa ông. Trong túi lưới này có hơn trăm nghìn phăng nữ trang... mà thái độ của ông bạn của ông lại khả nghi quá.

- Nhưng sao bà hay vắng nhà luôn thế ?

- Dạ, cái nghề cái nghiệp của tôi bắt phải vậy, thưa ông.

Thầy không còn gì đáng nói nữa, ông Đuđuy quay lại bảo cấp dưới:

- Thầy Ganimar này, công việc điều tra của thầy tiến hành hơi hợt quá. Hơn nữa vừa rồi thầy lại xử sự rất không phải với bà Rêan. Ngày mai, thầy lên sở gặp tôi.

Cuộc gặp gỡ kết thúc. Ông chánh mật thám toan ra về thì lại xảy ra một sự việc hết sức kinh ngạc. Bà Rêan tới gần ông thanh tra già và hỏi:

- Xin ông, hình như ông tên là Ganimar ?

- Vâng.

- Nếu vậy, có lẽ bức thư này là gửi cho ông. Tôi vừa nhận được sáng nay, ngoài bì có đề: "Nhờ bà Rêan chuyển giúp cho ông Giuxtanh Ganimar". Tôi nghĩ rằng đây là một trò đùa vì quả thực tôi không được biết ông dưới cái tên ấy. Nhưng chắc người gửi bức thư này có biết đến cuộc gặp gỡ của chúng ta.

Bằng linh cảm đặc biệt, Giuxtanh Ganimar những muốn giằng lấy lá thư và xé tan nó ra từng mảnh. Nhưng trước mặt quan thầy, Ganimar không dám. Thầy dẫn lòng bóc bì thư rồi lúng búng đọc. Nội dung thư như sau:

"Ngày xưa ngày xưa, có một người Đan bà tóc hoe, một Arxen Lupanh và một Ganimar. Lão Ganimar độc ác định làm hại người Đan bà tóc hoe nhưng chàng Lupanh tốt bụng lại không muốn có chuyện ấy. Do đó, chàng Lupanh tốt bụng đã quyết định đưa người Đan bà tóc hoe đến làm bạn với nữ bá tước Đơ Crôgiông dưới cái tên là Đơ Rêan. Cái tên này gần giống tên một người đan bà lương thiện làm nghề môi giới nữ trang, nước da cũng tái, tóc cũng vàng. Và chàng Lupanh tự nhủ: "Nếu một khi lão Ganimar độc ác muốn theo dõi người Đan bà tóc hoe thì ta phải đánh lạc hướng lão, làm cho lão tưởng nhầm người đan bà lương thiện kia là con môi mà lão đương sẵn. Sự lo xa khôn ngoan đã đem lại kết quả. Một dòng thông báo nhỏ được đăng trên nhật báo mà lão Ganimar độc ác thường đọc. Một lọ nước hoa người Đan bà tóc hoe thật cố ý để quên ở khách sạn Bôrivagiơ, tên và địa chỉ bà Rêan cũng do chính người Đan bà tóc hoe thật viết vào sổ lưu của khách sạn... và thế là bây giờ đã đặt xong ! Được đấy chứ hả, ông bạn Ganimar ? Tôi muốn kể đầu đuôi câu chuyện cho ông nghe vì biết rằng ông vốn có tính hài hước, thích vui cười lắm. Thực ra câu chuyện cũng buồn cười đấy chứ. Về phần tôi, tôi đã cười đến vỡ bụng !

Ông bạn thân mến, xin cảm ơn ông và làm ơn cho tôi gửi lời thăm hỏi tới ngài Đuđuy".

"Arxen Lupanh"

Ganimar không còn bụng dạ nào để cười nữa. Thầy rên rỉ:

- Đúng là hần biết tuốt. Hần biết những điều mà tôi không hề hé răng nói với ai. Thưa sếp, làm sao hần biết được tôi mời sếp đến đây ? Làm sao

hắn biết được việc tôi phát hiện cái lọ nước hoa thứ nhất ? Làm sao hắn biết được...

Ganimar bị thất bại thảm hại. Thấy giậm chân, vò đầu, bứt tai.

Ông Đuđuy cũng thấy thương hại cho thầy bèn an ủi.

- Thôi, thầy Ganimar, đừng buồn bực nữa. Thua keo này, ta bày keo khác, lo gì !

Nói đoạn, ông chánh mật thám cùng bà Rêan ra về.

Đến hai mươi phút, Ganimar cứ đọc đi đọc lại mãi bức thư của Arxen Lupanh. Trong một góc phòng, hai vợ chồng bá tước Đơ Crôgiông, nam tước Lêôngxơ Hôtoréch cùng ông giáo Giécboa chuyện trò rôm rả. Cuối cùng ông bá tước lại gần ông chánh thanh tra và nói:

- Thưa ông Ganimar, như vậy tất cả những chuyện vừa qua không đem lại kết quả gì hơn.

- Xin lỗi, sự điều tra của tôi đã chứng minh được người Đàn bà tóc hoe là tay chân của Arxen Lupanh và là nhân vật chính trong những chuyện rắc rối này. Như vậy, chúng ta cũng đã tiến được một bước khổng lồ rồi đấy chứ !

- Nhưng không đi đến đâu cả, thưa ông ! Vấn đề vẫn còn bí ẩn lắm. Người Đàn bà tóc hoe hạ sát ông nam tước mục đích để lấy cắp viên kim cương xanh nhưng rút cục lại không lấy... và khi lấy được rồi lại quẳng cho người khác hưởng ?

- Tôi chịu bó tay rồi, thưa ông.

- Hắn là thế. Nhưng có lẽ có một người có khả năng...

- Ông định nói gì ?

Ông bá tước còn đang ngập ngừng thì bà vợ đã lên tiếng một cách rành rọt:

- Theo tôi, sau ông chỉ có một người duy nhất có khả năng xỏ mũi và hạ được Lupanh: đó là Ông Héclóc Sôm. Chúng tôi định cầu cứu ông ấy. Liệu như vậy có phiền ông không, ông Ganimar ?

Ganimar bối rối đáp:

- Không ạ... nhưng... tôi không rõ là...

- Thưa ông Ganimar, tất cả những điều bí ẩn này làm tôi tức tối lắm. Tôi muốn nhìn cho tỏ. Ông Giécboa và ông Hôtoréch cũng nhất trí với tôi như thế. Chúng tôi đồng tình liên lạc với nhà thám tử lừng danh người Anh.

- Thưa bà, bà làm thế là đúng, - ông thanh tra thành thực nói, - Ganimar

già nua này không đủ sức chống chọi với Arxen Lupanh. Héclóc Sôm có thể thành công chăng ? Tôi mong như vậy, vì tôi cũng rất mến tay thám tử kỳ tài này. Tuy nhiên... tôi thấy cũng mong manh lắm !

- Héclóc Sôm ít có khả năng chiến thắng ạ ?

- Theo tôi thì như thế. Tôi xem cuộc đấu tay đôi giữa Héclóc Sôm và Arxen Lupanh là một việc đã rồi. Anh chàng người Anh sẽ bị hạ thôi.

- Dù thế nào đi nữa, liệu có thể trông cậy vào ông được không.

- Hoàn toàn được, thưa bà. Lúc nào tôi cũng sẵn sàng hợp tác với ông ấy.

- Ông có biết địa chỉ của ông Héclóc Sôm không ?

- Có, 219 phố Parkơ. Luân Đôn.

Ngay hôm ấy, ông bà Đơ Crôgiông rút đơn khiếu nại ông lãnh sự Áo Blaikhen, đồng thời thảo chung một bức thư gửi ông Héclóc Sôm.

HÉCLÓC SÔM RA TAY

- Thưa, các ông dùng gì ạ ? Người hầu bàn hỏi.

- Món gì cũng được, Arxen Lupanh hờ hững đáp, nhưng không rượu, không thịt gì cả.

Người hầu bàn quay đi, vẻ coi thường.

Tôi lắc đầu kêu lên:

- Thế nào, anh vẫn ăn chay à ?

- Ừ, dạo này tôi càng tích cực hơn, Lupanh đáp.

- Này, do khẩu vị ? Do thói quen hay do tín ngưỡng đấy ?

- À, do vệ sinh thôi, anh ạ.

- Thế không bao giờ "phá giới" à ?

- Ồ, có chứ... Khi đi ra ngoài thì cũng phải... Không thì lập dị chết !

Chúng tôi ăn bữa chiều tại một tiệm ăn nhỏ gần nhà ga Bắc. Arxen Lupanh triệu tập tôi đến đây. Chàng thích vậy. Thỉnh thoảng, chàng lại gọi đây nói hẹn hò tôi ở một xá xinh nào đó của Pari. Lúc nào chàng cũng tỏ ra cao hứng, vui sống, giản dị và hiền hậu, và luôn làm cho tôi bất ngờ với một mẫu giai thoại, một kỷ niệm hoặc một câu chuyện phiêu lưu mà tôi không biết.

Chiều hôm ấy, tôi thấy chàng có vẻ hồ hởi hơn mọi ngày. Chàng cười, nói hăng say khác thường với một giọng mai mỉa tinh tế riêng của chàng, một giọng mai mỉa không cay độc, nhẹ nhàng và tự phát. Mỗi lần gặp chàng là một thú vui và tôi không khỏi không biểu lộ với chàng sự thoả mãn ấy của tôi.

- Đúng ! Đúng ! Chàng reo lên, tôi đang sống những ngày mà mọi cái đối với tôi đều thú vị tuyệt vời, mà sự sống trong tôi như một kho báu vô tận không bao giờ cạn. Ấy thế mà chỉ có Chúa biết là tôi sống rộng rãi.

- Có khi rộng rãi quá ấy, anh Lupanh ạ.

- Tôi đã nói với anh sự sống trong tôi là kho báu vô tận cơ mà ! Tôi có thể tiêu pha phung phí con người tôi, có thể quăng sức lực và tuổi trẻ của tôi ra bốn phương trời, nhưng chính vì tên tuổi mà tôi đã làm cho sức lực của tôi mạnh và trẻ hơn lên... Và lại cuộc đời của tôi tươi đẹp lắm lắm ! Nếu tôi muốn, chỉ cần ngày một ngày hai là tôi có thể trở thành một diễn giả, một giám đốc nhà máy, một nhà hoạt động chính trị..., biết thế nào được, phải không anh ? Nhưng xin thề với anh, tôi không hề có ý nghĩ như thế. Tôi là Arxen Lupanh, mãi mãi vẫn là Arxen Lupanh. Tôi cố tìm trong lịch sử mà không sao thấy được một số phận trọn vẹn hơn, mãnh liệt hơn, so sánh với của tôi.

Napôléon chẳng ? Kể ra cũng tạm... Nhưng vào cuối đời hoàng đế, khi bị cả châu Âu nghiền nát trong chiến dịch của nước Pháp, Napôléon mỗi lần lâm trận chắc cũng tự hỏi phải chăng đây là trận cuối cùng ?

Không hiểu Arxen Lupanh phát biểu nghiêm túc hay nói đùa nhỉ ?

Trầm ngâm mấy giây, chàng sôi nổi nói tiếp:

- Anh thấy đấy, nguy hiểm sờ sờ trước mắt ! Anh không ngừng cảm thấy nó. Anh hít thở nguy hiểm như hít thở không khí. Anh nhận thấy nguy

hiềm lại gần mình, rình mò, gằm thét và réo ù ù xung quanh anh... Nhưng giữa cơn phong ba bão táp, anh hãy bình tĩnh, hãy đứng vững ! Nếu không, anh sẽ đi đời ngay ! Chỉ có một cảm giác so sánh được, đó là cảm giác của người lái xe ở sau tay lái đang băng băng trên đường. Nhưng hành trình của ô tô chỉ trong một buổi sáng. Còn hành trình của tôi kéo dài suốt cả đời !

- Cảm hứng trữ tình xiết bao ! - Tôi reo lên, - thế mà anh đã làm tôi tin sai là không có lý do đặc biệt nào khiến anh hưng phấn !

Arxen Lupanh mỉm cười, nói:

- Chịu anh ! Anh đúng là một nhà tâm lý cừ khôi. Thú thực là có lý do đấy.

Chàng rót cho mình một cốc nước mát, uống rồi nói với tôi:

- Anh đã đọc báo Le Temps ngày hôm nay chưa ?

- Chưa.

- Hồi chiều Héclóc Sôm đã vượt biển Măngơ và sẽ đến đây vào hồi sáu giờ.

- Hà ? Sao lại có chuyện quái thế ?

- À ! Một chuyến du lịch nho nhỏ theo lời mời của các ngài Crôgiông. Giécboa, Hôtorêch. Họ sẽ tập hợp ở ga Bắc rồi cùng nhau đi gặp Ganimar. Lúc đó sẽ khai mạc một cuộc họp tay sáu.

Mặc dầu tò mò một cách kinh khủng, tôi cũng không bao giờ dám hỏi Arxen Lupanh về những hoạt động trong đời tư nếu chàng không tâm sự. Về phần tôi, đó là vấn đề giữ ý tứ mà tôi luôn tôn trọng, vả lại lúc này, tên của Arxen Lupanh chưa được công bố chính thức trong vụ viên kim cương xanh, vì vậy tôi đành đành lòng chờ đợi. Chàng nói tiếp:

- Báo Le Temps còn đăng một bài phỏng vấn ông chánh thanh tra Ganimar, đề cập tới một người Đan bà tóc hoe nào đó là "tình nhân" của tôi, đã ám sát ngài nam tước Hôtorêch và lấy trộm của bà Đơ Crôgiông cái nhẫn kim cương xanh nổi tiếng. Và dĩ nhiên tờ báo buộc tội tôi là kẻ xúi giục những tội ác này.

Tôi hơi rùng mình. Có thực thế không ? Liệu tôi có bắt buộc phải tin là thói quen ăn cắp, lối sống và chính cái lôgic của những sự việc đã đẩy con người tới hành động giết người ? Sao chàng có vẻ bình thản đến thế ? Đôi mắt của chàng đang nhìn kia sao thẳng thắn đến thế ?

Tôi ngắm kỹ đôi bàn tay của chàng: những bàn tay mảnh dẻ, thật là lạnh, những bàn tay của nghệ sĩ.

- Ganimar bị ảo giác thôi ! - Tôi nói khề.

- Không đâu, - Lupanh phản đối. - Ganimar mưu mẹo, khôn ngoan, đôi lúc tài trí nữa kia, anh ạ !

- Ganimar mà tài trí ấy à ?

- Ừ. Thí dụ bài phỏng vấn ấy là một đòn bậc thầy đấy. Thứ nhất, Ganimar thông báo việc kẻ kinh địch của lão là Héclóc Sôm đến Pari để tôi liệu mà đề phòng đồng thời gây khó khăn cho đối phương. Thứ hai, xác định chính xác lão đã đi đến đâu trong vụ này, để cho Héclóc Sôm muốn ăn hết phải tự tay đào giun ! Ấy, lão cứ giả ngô giả ngọng thế mà ăn người đấy !

- Dù sao bỗng dưng anh có hai đối thủ, mà toàn những tay ra trò cả.

- Ối dào ! Một tay không đáng kể, anh ạ !

- Còn tay kia thì sao ?

- Héclóc Sôm ấy à ? Thú thực y thuộc loại tầm cỡ đấy. Tuy nhiên đây chính là lý do khiến tôi say mê, lý do vì sao anh thấy tôi vui vẻ đến thế. Trước hết là vấn đề tự ái, anh ạ. Người ta cho rằng để hạ được tôi, sự có mặt của tay thám tử người Anh không phải là thừa. Tiếp là, anh thử nghĩ mà xem còn gì thú vị hơn loại như tôi lại sắp được đấu tay đôi với Héclóc Sôm. Tóm lại, tôi bắt buộc phải chuẩn bị cho đến nơi đến chốn. Tôi biết y lắm. Cái anh chàng người Anh này không bao giờ chịu lui lấy nửa bước đâu, anh ạ !

- Y mạnh lắm hả ?

- Ừ, rất mạnh ! Nói đến thám tử, tôi tin là không đào đâu ra một tay nào cừ như y. Nhưng dù sao tôi vẫn lợi thế hơn vì y là kẻ tấn công mà tôi là người chống đỡ. Vai trò của tôi dễ dàng hơn, vả lại...

Arxen Lupanh thoáng mỉm cười, rồi chậm rãi nói tiếp:

- Vả lại, tôi biết cách đánh của y, trong khi y lại không nắm được đấu pháp của tôi. Tôi sẽ dành cho y những đòn bất ngờ khiến y nhớ đời.

Chàng gõ gõ ngón tay xuống bàn, khoái trá nói nhát gừng:

- Arxen Lupanh chống Héclóc Sôm... Pháp chống Anh... Cuối cùng là... Chà ! Anh chàng đáng thương quá... Y không ngờ ta đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi... Lupanh lão luyện chứ có phải...

Arxen Lupanh bỗng im bặt, ho sù sụ và giấu mặt trong khăn ăn cứ như bị nghẹn.

- Sao ? Anh bị nghẹn bánh mì à ? - Tôi vội hỏi. - Chiêu một ngụm nước vậy này !

- Không, không phải thế đâu, Lupanh khề đáp:

- Thế... anh làm sao hả ?
- Tôi cần khí trời !
- Để tôi mở cửa sổ nhé !
- Không, để tôi đi ra ngoài... Anh đưa mũ áo cho tôi, mau... Tôi phải chuồn...

- O kìa ! Thế nghĩa là thế nào ?
- Anh hãy nhìn hai ông khách vừa vào kia kia, để ý cái ông to cao ấy...
Khi ra, anh hãy đi sang bên phải tôi sao cho ông ta không nhìn thấy tôi.

- Cái ông ngồi bàn sau lưng anh ấy à ?
- Ừ... Thôi khẩn trương lên. Ra ngoài, tôi sẽ giải thích cho anh...
- Nhưng ai đẩy hả anh Lupanh ?
- Héclốc Sôm !

Arxen Lupanh cố trấn tĩnh như thấy gương về sự lúng túng của mình. Chàng bèn đặt chiếc khăn ăn xuống bàn, uống một ngụm nước rồi mỉm cười thản nhiên nói:

- Kể cũng buồn cười thật đấy. Mình có phải là con người dễ xúc động đâu, ấy thế mà bất chợt nhìn thấy...

- Nhưng anh sợ gì chứ ? Cái trang tài tình như anh, ai mà nhận ra được ? Ngay cả tôi, mỗi lần gặp lại anh, tôi vẫn cứ thấy như gặp một người nào khác.

- Héclốc Sôm sẽ nhận ra tôi ! Lupanh nói, tuy mới gặp nhau có một lần nhưng tôi linh cảm y đã nhìn thấy tôi cả đời. Không phải y nhìn thấy cái bề ngoài thiên biến vạn hóa của tôi mà nhìn thấy con người cụ thể của tôi. Và lại... tôi cũng không ngờ lại có một cuộc chạm trán đặc biệt đến thế... trong cái quán ăn nhỏ bé này.

- Thôi, ta đánh bài chuồn chứ hả ? - Tôi hỏi.
- Khoan đã, anh ạ !
- Anh tính sao ?
- Tốt nhất ta cứ xử sự cho đàng hoàng. Chúng ta sẽ tới gặp y.
- Anh định thế à ?
- Ừ, như vậy tôi sẽ có cái lợi thế là trực tiếp hỏi y, xem y đã nắm được những gì... Đấy, tôi có cảm giác đôi mắt cú vọ của y đang nhìn xoáy vào lưng tôi, vào gáy tôi. Y đang moi óc... cố nhớ lại...

Arxen Lupanh suy nghĩ. Tôi thấy trên môi chàng bỗng nở một nụ cười tinh quái. Và tôi tin là do tính ngông hơn là do hoàn cảnh thuê, Arxen Lupanh

vụt đứng lên quay phắt lại và vồn vã chào:

- Ô ! Ông Héclóc Sôm ! Bất ngờ quá ! Quả là một sự may mắn. Xin giới thiệu với ông một người bạn của tôi !

Thoáng một, hai giây bối rối, Héclóc Sôm bỗng theo bản năng, toan nhảy xô vào Arxen Lupanh. Arxen Lupanh lắc đầu nói:

- Ông Héclóc Sôm, ông lại mắc sai lầm rồi ! Cử chỉ của ông không những không được đẹp mà còn hết sức vô ích nữa kia.

Tay thám tử người Anh quay nhìn xung quanh như để cầu cứu.

- Ông định tìm cứu viện à ? Vô ích nốt, ông ạ ! Lupanh nói, vả lại liệu ông có chắc đủ khả năng tóm được tôi không ? Thôi, xin ông nên biết điều thì hơn.

Tỏ ra biết điều trong lúc này quả thật không lấy gì làm thú vị cho lắm ! Tuy nhiên có lẽ thấy không có cách gì hơn, tay thám tử lừng danh đành nhúm người lên và lạnh nhạt giới thiệu:

- Ông Uynxon, cộng tác viên, bạn của tôi. Còn đây là ông Arxen Lupanh.

Thái độ sừng sốt quá đỗi của Uynxon khiến mọi người cười phá lên. Đôi mắt tròn tròn, cái miệng há hốc trên khuôn mặt đầy đặn, căng bóng, đóng khung giữa những mớ tóc râu cứng queo dựng đứng như bàn chải... trông Uynxon càng thêm ngộ nghĩnh.

Héc Lóc Sôm cười khẩy pha chút giễu cợt:

- Anh Uynxon, trước những sự kiện tự nhiên nhất thế giới này mà anh cũng ngơ ngơ ngác ngác được thì lạ thật.

- Sao anh không bắt hấn hả ? Uynxon lấp bắp hỏi.

- Anh không nhận thấy con người hào hoa phong nhã đang đứng giữa tôi và cửa ra phố hay sao. Mà từ ông ấy ra tới cửa có hai bước, chỉ cần tôi khẽ nhúc nhích là ông ấy đã ở ngoài đường rồi.

- À, Lupanh nói, nếu thế thì khó gì ?

Nói đoạn, Arxen Lupanh liền đi vòng các bàn và ngồi xuống sao cho vị trí của tay thám tử người Anh ở vào giữa chàng và cửa ra vào, phó mặc cho y tùy ý khu xử.

Uynxon liếc nhìn Héclóc Sôm xem có nên biểu lộ sự tán phục hành động dũng cảm của đối phương hay không ? Héclóc Sôm vẫn im lặng khó hiểu nhưng sau một lát, y cất tiếng gọi:

- Bồi đâu !

Nhân viên phục vụ chạy tới. Héclóc nói:

- Cho sôđa, bia và úýt-xki đây !

Hòa ước đã được ký kết cho tới khi có lệnh mới ! Một lát sau, cả bốn người chúng tôi đã ngồi vào bàn và chuyện trò một cách bình thản.

Héclóc Sôm là một người... như mọi con người mà ta gặp hàng ngày. Y trạc năm mươi tuổi, trông giống một ngài tư sản hiền lành suốt đời cặm cùi tính sổ tính sách sau một cái bàn giấy. Nếu không có đôi mắt cú vọ rất sắc và tinh nhanh thì, với bộ ria má hung hung, cái cằm cạo nhẵn và cái vẻ bề ngoài hơi nặng nề, người ta dễ lầm Héclóc Sôm với những công dân lương thiện khác của Luân Đôn.

Vâng chính đó là Héclóc Sôm, một hiện tượng kỳ lạ về trực giác, về khiếu quan sát, sự nhìn xa trông rộng và về tài biến báo. Người ta nghĩ là thiên nhiên đã tinh nghịch gộp hai mẫu thám tử khác thường nhất của trí tưởng tượng, Dupanh của Ét-ga Pô và Lơ Cốc của Gabôriê, thành một nhân vật khác thường hơn, siêu thực hơn. Khi nghe kể về những chiến tích đã làm cho y lừng danh thế gian, người ta phải tự hỏi phải chăng Héclóc Sôm là một nhân vật huyền thoại, một nhân vật ra đời từ trí tưởng tượng của một nhà tiểu thuyết vĩ đại như Côn-an Đô-ilo chẳng hạn ?

Khi Arxen Lupanh hỏi về dự kiến thời gian ở lại Pari, lập tức Héclóc Sôm đi thẳng vào vấn đề.

- Thời gian tôi lưu lại đây hoàn toàn phụ thuộc vào ông, ông Lupanh ạ.

- Ô ! Lupanh cười đáp, nếu đúng là như thế thì thưa ông Héclóc Sôm, tôi xin mời ông đáp tàu biển ngay tối hôm nay !...

- Ngay tối nay thì hơi sớm đấy, tuy nhiên tôi hy vọng trong tám đến mười hôm nữa...

- Thưa ông, ông vội thế cơ ạ ?

- Vâng, tôi còn rất nhiều việc phải làm, nào là vụ trộm ở ngân hàng Hoa - Anh, nào là vụ bắt cóc phu nhân Écclextôn... Thế nào, ông Lupanh ông có tin thời gian một tuần lễ là đủ không ?

- Nếu ông chỉ quan tâm đến vụ án - kếp về viên kim cương xanh thì với thời gian ấy là rộng rãi quá đấy ! Và lại đó cũng là khoảng thời gian cần thiết để tôi phòng ngừa. Biết đâu trong vụ này ông lại giành được một số thế lợi nào đó có thể nguy hiểm đến sự an toàn của tôi !

- Thế ạ, chính tôi cũng đang tính lợi dụng những thế lợi trong khoảng thời gian tám đến mười ngày ngắn ngủi ấy.

- Và có lẽ ông sẽ tóm cổ tôi vào ngày thứ mười một ?

- Không ạ ! Vào đúng ngày thứ mười. Đó là giới hạn cuối cùng, thưa ông Lupanh.

Lupanh ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Khó đấy ! Cũng khó đấy, ông Héclóc Sôm ạ !

- Vâng, kể ra cũng khó nhưng không phải không thể thực hiện được.

Do đó, chắc chắn là...

- Chắc chắn là sẽ thực hiện được ! - Uynxon nói.

Héclóc Sôm mỉm cười:

- Ông Uynxon đây là người am hiểu sẽ làm chứng cho ông, ông Lupanh ạ.

Đăm chiêu một lát, tay thám tử người Anh nói tiếp:

- Tất nhiên, tôi không có trong tay tất cả chủ bài vì sự việc diễn ra cách đây đã lâu rồi. Tôi thiếu những yếu tố, những dấu vết mà tôi có thói quen dựa vào để điều tra.

- Như những vết bùn hoặc tàn thuốc lá chẳng hạn, Uynxon trịnh trọng nhấn mạnh.

- Nhưng ngoài những kết luận đáng lưu ý của Ganimar, tôi còn có trong tay những bài báo viết về vấn đề này, toàn bộ những nhận xét đã thu thập được cộng thêm một vài ý kiến cá nhân.

- Đó là những quan điểm mà chúng tôi đã suy diễn do phân tích hoặc do giả định, - Uynxon lại trịnh trọng chêm vào.

- Thưa ông Héclóc Sôm, - Lupanh "cung kính" nói, - xin ông thứ lỗi cho sự tò mò của tôi, ông có thể cho biết ý kiến tổng quát của ông trong vụ này.

Thực không gì lý thú hơn chứng kiến hai con người ấy ngồi trước mặt nhau, khuỷu tay tỳ trên bàn, ung dung và trịnh trọng tranh luận với nhau cứ như đang cùng giải quyết một vấn đề gay go hoặc cùng nhau thống nhất về một quan điểm nào đó. Cả hai đều có giọng mỉa mai. Còn Uynxon thì say sưa ngây ngất lắng nghe.

Héclóc chậm rãi nhồi thuốc vào tẩu, đánh diêm châm rồi thủng thẳng nói:

- Tôi mong rằng vụ này sẽ không đến nỗi phức tạp như tôi tưởng lúc ban đầu.

- Tất nhiên không đến nỗi phức tạp như thế. – Uynxon lặp lại.

- Tôi nói là "vụ này" vì theo tôi chung quy chỉ nằm trong một vụ duy nhất. Cái chết của nam tước Hôtoréch, việc mất cắp cái nhẫn kim cương xanh và những điều bí ẩn về vé số 511 - xeri 23... chỉ là những mặt trái của vụ người Đàn bà tóc hoe, vả lại theo quan điểm của tôi, vấn đề mấu chốt là tìm ra mối liên hệ giữa ba hồi của cùng một vở kịch, tìm ra được sự kiện chứng minh tính nhất quán của ba phương pháp hành động, Ganimar phán đoán hơi hời hợt. Thầy thanh tra xem tính nhất quán ấy chung quy ở cái tài tẩu thoát, ở khả năng "xuất quỷ nhập thần" của thủ phạm. Tôi nghĩ là làm gì có chuyện thần thông biến hoá như thế !

- Rồi sao nữa ông ?

- A theo tôi, - Héclóc Sôm nói rành rọt, - cái cốt lõi của toàn bộ câu chuyện ly kỳ này là ở chỗ chính ông đã dẫn dắt sự việc đến địa điểm mà ông đã định trước. Cho đến nay chưa ai phát hiện, song ý đồ ấy của ông là rõ ràng và hiển nhiên. Đó không những là kế hoạch mà còn là một điều kiện, một sự cần thiết không thể thiếu được để đi đến thắng lợi.

- Ông có thể cho biết một vài chi tiết không ?

- Dễ thôi. Chẳng hạn ngay từ khi xảy ra vụ tranh chấp thẩm quyền giữa ông và ông Giécboa, hiển nhiên nhà ông luật sư Đotinăng là địa điểm tất yếu mà ông chọn làm nơi gặp gỡ. Rõ ràng không có nơi nào bảo đảm hơn, chẳng thế ông đã lấy đó làm nơi hẹn gặp người Đàn bà tóc hoe và cô Xugian Giécboa một cách công khai, có thể nói là như thế.

- Cô Xugian Giécboa, con gái ông giáo trường trung học Vécxay ấy ạ !

- Uynxon nói rõ thêm.

- Bây giờ chúng ta hãy nói về viên kim cương xanh. Có phải là ông định chiếm đoạt viên đá quý ấy ngay từ khi ông nam tước mua được không ? Chắc chắn là không phải. Nhưng khi nam tước Hôtoréch dọn đến ở tại biệt thự của ông em thì sáu tháng sau xuất hiện Ăngtoanét Brêha. Đó là mưu toan lấy trộm lần thứ nhất. Sau lần ông lấy trộm ấy, người ta tổ chức bán đấu giá viên kim cương xanh ở biệt thự Đruo một cách hết sức rùm beng. Nhưng trong cuộc đấu giá này, việc mua bán có được tự do không ? Có chắc người hám mua giàu sụ nhất, đoạt được viên đá quý ấy không ? Hoàn toàn không. Đúng lúc ông chủ ngân hàng Hécsmán sắp thắng thì một người đàn bà gửi cho ông ta một bức thư dọa nạt và thế là nữ bá tước Đơ Crôgiông bị chính người đàn bà ấy xúi giục, lại mua được. Liệu có thể "chớp" ngay viên kim cương ấy không ?

Không, ông chưa đủ phương tiện. Phải chờ dịp. Nhưng nữ bá tước lại ở trong lâu đài của bà bên sông Xen. Ông chỉ chờ có thể. Cái nhẫn biến mất.

- Để rồi lại xuất hiện trong lọ đựng bột xà phòng chải răng của ông lãnh sự Blaikhen, một điểm dị thường đến kỳ cục, - Lupanh hỏi.

- Thôi đi ông ! - Héclóc Sôm đấm mạnh xuống mặt bàn và thét lên, - tôi không phải là người để ông kể những chuyện tầm phào như vậy đâu ! Những kẻ ngu ngốc thì mới bị lừa, cáo già như tôi ấy à, xin lỗi ông...

- Thế nghĩa là thế nào ạ ?

- Thế nghĩa là...

Héclóc Sôm ngưng một lát nhằm tăng hiệu quả của câu sắp nói. Cuối cùng y dẫn giọng:

- Viên kim cương xanh mà cảnh sát phát hiện lẫn trong bột xà phòng chải răng là... một viên kim cương giả. Còn viên thật hiện ông đang giữ.

Arxen Lupanh im lặng, nhìn thẳng vào tay thám tử người Anh rồi thành thực nói:

- Ông quả là một tay đáng gờm, ông Héclóc ạ !

- Đáng gờm lắm, phải không ? - Uynxon há hốc miệng thán phục.

- Phải, - Lupanh xác nhận, - mọi cái đều sáng tỏ, mọi cái đều lộ rõ chân tướng. Trước ông, bao nhiêu thám phán dự thẩm, bao nhiêu phóng viên báo chí, những người đã từng lăn xả vào vụ này, đều đi xa sự thật hết. Đúng là logic và trực giác kỳ diệu,

Được một người hiểu biết tỏ lòng khâm phục, Héclóc thích lắm, nói:

- Ôi dào, chỉ cần động não một chút !

- Vâng, vấn đề là chỉ cần biết cách suy nghĩ. Nhưng giờ đây những giả thiết đã được khoanh vùng, những khó khăn ban đầu đã được san bằng...

- Bây giờ tôi chỉ còn việc khám phá nốt tại sao ba sự việc lại diễn ra ở 25 phố Clapêrông, ở 314 đại lộ Hăngri Máctanh và ở giữa những bức tường của lâu đài Đơ Crôgiông. Toàn bộ vụ án là ở chỗ ấy. Còn ngoài ra chỉ là chuyện tầm phào, là những câu đố chữ con nít. Ông Arxen Lupanh, ý kiến ông thế nào ?

- À, cũng đại khái thế thôi, ông ạ !

- Vậy tôi xin nhắc lại với ông là trong mười ngày nữa mọi việc sẽ xong xuôi. Liệu có được không, ông Lupanh ?

- Vâng, trong mười ngày nữa ông sẽ nắm được toàn bộ sự thật.

- Và ông sẽ bị bắt, ông Lupanh ạ !

- Ấy, không đâu, ông Héclóc ạ !

- Không à ?

- Vâng ! Để có thể tóm cổ được tôi, cần phải có một sự ngẫu hợp tình huống cực kỳ huyền hoặc, một loạt những cái không may hết sức bất ngờ, mà thưa ông sự bất trắc ấy tôi không chấp nhận.

- Thưa ông Lupanh, cái mà những tình huống và những sự ngẫu nhiên trái ngược nhất không thể giải quyết thì ý chí và tính ngoan cường của con người lại làm được.

- Thưa ông Héclóc, nhờ một người khác cũng ngoan cường, cũng có ý chí lại đưa ra một vật cản vô địch để chống lại ý đồ ấy thì sao ạ ?

- Thưa ông, không một vật cản nào lại không thể thắng nổi.

Ánh mắt họ trao đổi bình tĩnh, gan dạ và như xoáy vào nhau hoàn toàn không có vẻ gì là khiêu khích cả. Đó là tiếng thép chạm nhau trong sáng và thẳng thắn của hai thanh kiếm khi giao tranh.

- Khá lắm, - Lupanh reo lên. - Đáng mặt kỳ phùng địch thủ đấy. Kiếm được một tay như Héclóc Sôm này cũng hiếm. Tha hồ mà thích đấy!

- Này, - Uynxon hỏi, - thế ông không sợ à ?

- Không mảy may nào, ông Uynxon ạ ! Lupanh đứng dậy nói. Cụ thể, - tôi phải mau chóng về sắp xếp lại hang ổ kéo nhờ bị chõm thì nguy ! Ông Héclóc này, có phải thời gian chúng ta quy định là mười ngày không nhỉ.

- Vâng, đúng mười ngày. Hôm nay là chủ nhật. Đến thứ tư mồng tám, mọi chuyện đều kết thúc !

- Và tôi sẽ bị quăng vào nhà đá ?

- Điều đó là chắc chắn !

- Mẹ kiếp ! Tôi thì tôi vẫn cứ khoái cái cuộc đời phóng khoáng, không buồn phiền, quanh mình luôn tồn tại cái cảm giác an ủi của một thiện cảm chung, thỉnh thoảng một chuyện áp phe nho nhỏ và kẻ thù mấy thầy cảnh sát ! Ấy thế mà sắp phải thay đổi hết cả. Cuối cùng là mặt trái của vinh quang... Sau buổi đẹp trời là mưa bão ! Không phải chuyện đùa nữa rồi ! Thôi, tạm biệt nhé !

- Mau chân lên ông Lupanh ạ ! - Uynxon ân cần nói với kính địch đáng trọng của Héclóc Sôm. - Đừng để lãng phí một phút nào !

- Ông nói đúng đấy, ông Uynxon ! Tôi chỉ xin giành một phút để thưa với ông là tôi rất hân hạnh về cuộc gặp gỡ này và thấy ghen với ông Héclóc Sôm đã có được một cộng tác viên quý báu như ông.

Họ lịch sự chào nhau, hết hai đấu thủ trên võ đài mà số phận buộc họ phải đánh nhau không thương tiếc nhưng lại không hề thù hằn nhau. Nắm lấy cánh tay tôi, Arxen Lupanh kéo tôi đi ra.

- Anh thấy thế nào, Lupanh ? Anh vừa giành cho tôi một bữa ăn mà những sự cố sẽ động mãi trong tôi.

Arxen Lupanh đóng cửa tiệm ăn lại sau lưng. Đi độ mười bước, chàng bỗng đứng lại:

- Anh hút thuốc không ?

- Không, hình như anh cũng không hút cơ mà ?

- Tôi có hút đâu !

Arxen Lupanh châm một điếu thuốc, vung tay vẩy tắt lửa. Bất chợt chàng quẳng điếu thuốc đi chạy ù qua đường để gặp hai người lạ mặt vừa được tín hiệu gọi ra khỏi chỗ tối. Chàng trao đổi vài câu gì đó với họ trên vỉa hè rồi quay trở lại với tôi.

- Xin lỗi anh chứ, thằng cha Héclóc đáng ghét sắp gây khó khăn cho tôi đấy. Nhưng xin thề với anh, y sẽ không xong với tôi đâu. Chà ! Mẹ kiếp, tôi sẽ cho y biết tay. Thôi, tạm biệt anh. Uynxon có lý đấy, tôi không nên để mất thì giờ vô ích !

Arxen Lupanh bước đi rất nhanh.

Buổi chiều kỳ lạ, nói cho đúng hơn cái nửa buổi chiều tôi được tham dự ấy đã qua đi như vậy. Ngay sau đó biết bao sự kiện khác cũng đã diễn ra mà tôi xin kể ra đây theo lời tâm sự của một khách ăn bữa tối hôm đó.

Đúng lúc Arxen Lupanh từ biệt tôi, Héclóc Sôm cũng đứng dậy và rút đồng hồ ra:

- Chín giờ kém hai mươi. Đúng chín giờ tôi phải gặp ông bà bá tước ở ga.

- Ta đi thôi ! - Nốc vội hai ly uýtcki, Uynxon hô to.

Hai người bước ra cửa.

- Uynxon, đừng ngoảnh lại... có thể chúng ta bị theo dõi đấy. Trường hợp ấy, cứ giả đờ như ta không biết. Uynxon này, theo ý anh, Lupanh vào tiệm ăn để làm gì ?

- Để ăn ! - Uynxon đáp luôn.

- Anh Uynxon, càng làm việc với nhau, tôi càng thấy anh tiến bộ không ngừng. Phải nói là anh cừ thật đấy.

Trong bóng tối, Uynxon đỏ mặt lên vì khoái chí. Héclóc nói tiếp:

- Lupanh vào tiệm để ăn, cứ cho là thế, rồi sau đó rất có thể để biết chắc tôi có đi đến lâu đài Crôgiông như Ganimar đã thông báo trong bài phỏng vấn không ? Tôi sẽ đi để khỏi trái ý hấn. Tuy nhiên, để lợi thời gian với hấn, tôi sẽ không đi nữa !

- Chà ! - Uynxon sững sốt thốt lên.

- Uynxon, nghe đây ! Anh hãy chuồn theo đường phố này, nhảy lên một chiếc xe hơi, chuyển sang hai ba xe khác. Sau đó quay trở lại lấy vali của chúng ta gửi ở phòng giữ hành lý rồi ba chân bốn cẳng thẳng đến khách sạn Êlidê Palaxơ.

- Đến Êlidê Palaxơ làm gì ?

- Anh sẽ thuê một căn buồng rồi lên giường ngủ một giấc thật say sưa và chờ chỉ thị của tôi. Nghe chưa ?

Uynxon ra đi, rất tự hào về vai trò quan trọng được giao phó. Trong khi đó Héclóc Sôm lấy vé nhảy lên tàu tốc hành đi Amiêng. Ông bà bá tước Đơ Crôgiông đã có mặt trên tàu.

Héclóc Sôm chào hai người, mỗi một tẩu thuốc khác rồi thản nhiên đứng hút ở hành lang.

Tàu chuyển bánh. Mười phút sau, Héclóc Sôm ngồi xuống bên bà bá tước và hỏi:

- Thưa bà, bà có mang chiếc nhẫn theo không ?

- Có đây ạ.

- Bà làm ơn cho tôi mượn.

Héclóc Sôm cầm chiếc nhẫn lên ngắm nghía.

- Đúng như dự đoán, viên kim cương này là làm giả.

- Ông nói sao ạ ?

- Có một phương pháp mới nung chảy bụi kim cương ở nhiệt độ cao, sau đó chỉ việc khôi phục lại thành một viên đá duy nhất.

- Thưa ông, nhưng viên kim cương của tôi là thật cơ mà ?

- Vâng, đúng như thế ạ ! Nhưng đây không phải viên kim cương xanh của bà.

- Thế viên của tôi đâu ?

- Viên kim cương xanh ấy hiện đang ở trong tay Arxen Lupanh !

- Thế còn viên này là thế nào ạ ?

- Viên này đã thay thế viên thật của bà và được giấu vào trong lọ bột xà phòng của ngài Blaikhén mà bà đã tìm lại được.

- Vậy nó là giả à ?

- Vâng, hoàn toàn là của giả ạ !

Bà bá tước Đơ Crôgiông choáng váng sững sờ không thốt lên được lời nào. Trong khi đó đức ông chồng hoài nghi xoay lên quay xuống cái nhìn. Cuối cùng nữ bá tước lấp bắp nói:

- Sao lại thế được ? Nhưng tại sao họ không chỉ lấy cắp không thôi mà còn bày trò đánh tráo thật giả làm gì ? Mà họ làm thế nào lấy cắp được cơ chứ ?

- Thưa bà, chính đây là điều tôi sẽ cố gắng làm sáng tỏ.

- Ở lâu đài Crôgiông ấy ạ ?

- Không. Tôi sẽ xuống Cren sau đó quay trở lại Pari. Chính tại đây cuộc đấu tay đôi giữa tôi và Arxen Lupanh sẽ diễn ra. Cuộc chiến ở nơi nào cũng vậy thôi, nhưng nên để cho Lupanh tưởng tôi đang trên đường...

- Tuy nhiên...

- Thưa bà, có gì ảnh hưởng tới bà đâu ! Điều chủ yếu đối với bà là viên kim cương, phải thế không ạ ?

- Vâng.

- Vậy xin bà hãy an tâm ! Lúc này tôi vừa có một sự cam kết còn khó giữ trọn hơn kia. Hãy tin vào Héclóc Sôm này. Viên kim cương thật sự sẽ về với bà.

Tàu chạy chậm lại. Héclóc Sôm bỏ viên kim cương giả vào túi rồi mở cửa toa tàu. Ông bá tước kêu lên:

- Ông xuống trái phía rồi !

- Như thế mới đánh lạc hướng được Lupanh. Tạm biệt nhé !

Héclóc nhảy xuống. Một nhân viên nhà ga phản kháng kịch liệt, song tay thám tử người Anh đã đi về phía phòng trưởng ga. Năm mươi phút sau, y nhảy lên một chuyến tàu xuôi về tới Pari trước nửa đêm.

Héclóc Sôm chạy xuyên qua ga, vào một quầy ăn, ra một cửa khác rồi nhảy lên một chiếc xe ngựa.

- Xà ích ! Phố Clapêrông !

Biết chắc không bị ai theo dõi, Héclóc ra lệnh dừng xe ở đầu phố, rồi bắt đầu xem xét tỉ mỉ nhà của luật sư Đotimăng và hai ngôi nhà bên cạnh. Héclóc rải những bước chân đều đặn, đo đạc vài khoảng cách, viết vào sổ tay mấy con số và đôi dòng ghi chú.

- Xà ích ! Đại lộ Hăngri Máctanh !

Tới góc đại lộ và phố La Pômpe, Héclóc trả tiền xe, theo vỉa hè tới số nhà 134. Y lại bắt đầu những thao tác như trên trước biệt thự của nam tước Hôtoréch và hai toà nhà ở sát hai bên, đo bề ngang tương ứng của các mặt trước nhà, tính chiều sâu của những mảnh vườn ở trước nhà.

Đại lộ vắng tanh vắng ngắt và rất tối dưới bóng bốn hàng cây. Đó đây xen kẽ vài ngọn đèn khí đốt hui hắt như đang cố chống chọi với bóng đêm dày đặc. Ánh sáng yếu ớt của một ngọn chiếu lò mờ một phần biệt thự. Héclóc Sôm nhìn thấy biển "cho thuê" treo toong teng ở hàng rào, hai lối đi bỏ hoang quanh một thảm cỏ nhỏ và những ô cửa sổ trống rỗng của toà biệt thự vắng người ở.

- Đúng thật, - Héclóc Sôm nói, - từ khi ông nam tước qua đời đến giờ, nhà đâm hoang vắng. Chà ! Giá mà lọt được vào trong nhà thăm thú một lát thì hay quá nhỉ !

Chỉ cần ý nghĩ ấy thoáng đến thôi, Héclóc đã bắt tay ngay vào việc. Nhưng làm thế nào bây giờ ? Hàng rào thì cao không thể vượt được, Héclóc bèn lúi trong túi ra một cái đèn pin và một chìa khoá vạn năng lúc nào cũng ở sẵn trong người. Y sừng sốt nhận thấy một cánh cổng song sắt chỉ khép hờ. Y liền lên vào vườn, chú ý không đóng sập cánh cổng. Nhưng mới tiến được mấy bước, tay thám tử người Anh bỗng đứng sững lại: trên lầu hai, sau một ô cửa sổ thấp thoáng có một ánh sáng lò mờ.

Ánh sáng lò mờ ấy chuyển sang cửa sổ thứ hai, rồi sang cửa sổ thứ ba. Héclóc Sôm không phát hiện gì khác ngoài một bóng lướt trên vách các phòng. Tiếp đó, từ lầu hai, ánh sáng lò mờ ấy đi xuống lầu một và lượn lò mãi hết phòng này sang phòng khác.

- Quái ! Kẻ nào dám đi dạo trong ngôi nhà nơi ông nam tước Hôtoréch bị giết chết, vào lúc một giờ sáng thế này nhỉ ? Héclóc tự hỏi một cách hào hứng.

Muốn biết, chỉ có một cách duy nhất là phải thân chinh lên vào tận nơi. Héclóc Sôm không lưỡng lự. Nhưng đúng lúc y băng qua vùng sáng đèn khí đốt để tới bậc thềm thì có lẽ bị kẻ lạ phát hiện, vì đúng lúc ấy các ánh sáng lò mờ bỗng phụt tắt và không bật lên nữa.

Héclóc khẽ đẩy cánh cửa án ngữ thềm nhà. Cửa cũng để ngỏ ! Không thấy động tĩnh gì, y bèn đánh liều mò mẫm trong bóng tối. Héclóc tìm được tay vịn cầu thang, lần bước lên lầu một. Xung quanh vẫn tối tăm và tĩnh mịch.

Tới thêm nghỉ cầu thang, Héclóc lách vào một căn phòng và tiến lại giáp một cửa sổ mờ mờ ánh đèn. Y bỗng phát hiện kẻ lạ đang len lỏi dọc những bụi cây ở bên trái sát với tường ngăn hai mảnh vườn. Có lẽ hắn đã xuống theo một cầu thang khác và đã ra ngoài vườn bằng một lối cửa khác.

- Ái chà! - Héclóc Sôm bỗng kêu lên. - Không khéo hấn chuồn mất !

Héclóc Sôm vội lao xuống thang gác, vọt qua bậc thềm để cắt đường rút lui của kẻ lạ. Nhưng y chẳng thấy ai cả ? Phải mất vài giây định thần, y mới phân biệt trong đám cây nhỏ có một đống đen sẫm hơn không hoàn toàn đứng im.

Tay người Anh suy nghĩ. Tại sao có điều kiện dễ dàng thế mà kẻ lạ không tẩu thoát ? Hay hắn muốn nấp lại để rình người đã quấy phá công việc bí ẩn của hắn ?

Tóm lại đây không phải là Lupanh, Héclóc nghĩ, vì nếu là Lupanh có thể sẽ khôn khéo hơn. Đây chỉ là một tên nào đó trong bọn thôi.

Nhiều phút trôi qua. Héclóc Sôm đứng im, mắt gắn vào kẻ địch đang thu lu ngồi rình. Nhưng đối phương vẫn gan lì không động đậy mà Héclóc lại không phải con người chịu ngồi yên lấy một giây, y bèn lặng lẽ kiểm tra xem ổ đạn súng sáu quay có trơn không, nói con dao găm ra khỏi vỏ rồi xăm xăm bước thẳng tới kẻ địch một cách hết sức lạnh lùng táo bạo và xem thường hiểm nguy.

Một tiếng động gọn: đối thủ lên đạn. Bất thành linh Héclóc Sôm nhảy xổ vào cái đống lù lù. Kẻ lạ không kịp trở tay ! Nháy mắt, hắn đã bị Héclóc Sôm đè sấn lên người. Một cuộc vật lộn dữ dội và tuyệt vọng diễn ra. Tay thám tử người Anh đoán là kẻ lạ đang cố rút dao găm. Nhưng ý nghĩ về sự thắng lợi sắp tới, lòng mong muốn điên dại tóm được tên tòng phạm ấy của Arxen Lupanh ngay từ giờ phút đầu, đã khiến Héclóc Sôm có một sức khỏe phi thường. Y vật ngã kẻ địch, đè hấn lên người hắn, nắm ngón tay như nắm vuốt nhọn chẹn cứng lấy cổ họng hắn, giữ hắn bất động. Rồi nhanh như cắt, với bàn tay rảnh, y vội vã tìm đèn pin, bấm nút chiếu thẳng vào mặt tên tù binh:

- Uynxon ! - Héclóc kinh hãi thét lên.

- Ố ! Héclóc Sôm ! - Uynxon lấp bắp kêu, giọng ồm ồm nghẹn ngào.

Hai người giữ nguyên cái tư thế ấy ở bên nhau ngán ngẩm, đầu óc trống rỗng, không ai nói với ai lấy một lời nào. Tiếng còi của một chiếc xe hơi nào đó ở ngoài phố ré lên như xé không khí. Một cơn gió thoảng lay động cảnh

lá. Héclóc Sôm vẫn không động đậy, năm ngón tay vẫn bấu chặt lấy cổ họng Uynxon khiến anh chàng khò khè yếu dần đi.

Tức quá, Héclóc Sôm bất thành linh buông tay ở cổ Uynxon ra nhưng lại để tóm lấy vai anh chàng mà lắc lắc lắc để.

- Anh làm gì ở đây hả ? Nói mau... Có phải tôi bảo anh rúc vào bờ vào bụi để do thám tôi không ?

- Tôi mà đi do thám anh ấy à ? - Uynxon rên rỉ. - Nhưng tôi đâu có biết là anh cơ chứ !

- Thế anh đến đây để làm cái trò gì hả ? Tôi bảo anh lên giường đi nằm cơ mà !

- Tôi đã lên giường rồi.

- Phải ngủ, hiểu chưa !

- Tôi cũng đã ngủ !

- Nhưng, không được thức dậy !

- Thế bức thư của anh...

- Bức thư nào của tôi ?

- Bức thư mà anh nhờ một người nhận chuyên chở hàng mang tới cho tôi ấy !

- Làm gì có chuyện thế ! Anh điên à ?

- Tôi thế với anh đấy !

- Thế bức thư ấy đâu ?

Uynxon trao bức thư, Héclóc cầm lấy, rọi đèn pin và đọc:

"Uynxon, không ngủ nữa, phóng ngay đến đại lộ Hăngri Máctanh. Nhà hoang vắng. Anh hãy vào nhà, xem xét, dựng một sơ đồ chính xác, xong xuôi quay về trèo lên giường - Héclóc Sôm".

- Tôi đang đo đạc các phòng, - Uynxon nói, - thì bỗng thấy một bóng đen ngoài vườn. Tôi chỉ có một ý nghĩ là...

- Là tóm cổ bóng đen chứ gì ? Ý nghĩ tuyệt đấy ! - Héclóc Sôm vừa nói vừa lôi Uynxon đứng dậy. - Nhưng anh thấy đấy, lần sau có nhận được thư của tôi, trước hết phải xem xem chữ viết có bị mạo không đã.

- Ô ! vậy là không phải thư của anh à ? -

Uynxon lúc bấy giờ mới vỡ lẽ thốt lên.

- Rất tiếc là không phải, ông bạn ạ !

- Thế là của ai ?

- Của Arxen Lupanh !

- Nhưng hấn viết thư này nhằm mục đích gì cơ chứ ?

- À, cái đó có trời biết ! Chính tôi cũng đang lo đây. Mà hấn dựng anh dậy, lôi anh đến đây giữa đêm khuya thế này để làm quái gì nhỉ ? Giá hấn chõm tôi thì lại là một nhẽ. Đằng này lại là anh. Tôi cứ thắc mắc không hiểu hấn nhằm mục đích gì...

- Anh Héclóc này, tôi thấy ta nên về khách sạn ngay...

- Ừ, tôi cũng thấy thế.

Hai người đi ra cổng, Uynxon đi trước, nắm lấy song cổng kéo mạnh.

- Ô này, - Uynxon hỏi, - anh đã đóng cổng đây à ?

- Đâu có, tôi chỉ khép hờ thôi mà.

- Thế nhưng...

Đến lượt Héclóc Sôm kéo mạnh cánh cổng song sắt, y bỗng hoảng hốt nhào tới cái khoá.

- Chết cha ! Cổng bị khoá tịt mật rồi !

Héclóc Sôm hùng hổ nắm lấy chấn song cổng rung lắc rung đê. Nhưng cuối cùng, biết là chỉ mất công toi, y đành thất vọng buông thõng tay xuống.

- Anh Uynxon này, bây giờ thì tôi có thể giải thích cho anh tất cả. Chính Arxen Lupanh, chính hấn đã lường trước việc tôi xuống ga Cren và đã khôn khéo đặt bẫy tại đây để đón tôi. Hấn lại còn có nhã ý gửi cho tôi một người bạn để cùng bị nhốt cho vui ! Tất cả nhằm làm cho tôi mất tiêu một ngày trời. Và có lẽ cũng để cho tôi một bài học là đừng nên chõ mũi vào công việc của người khác.

- Có nghĩa là chúng ta bị cầm tù ?

- Anh dùng từ đúng đấy ! Héclóc Sôm và Uynxon bị Arxen Lupanh bắt làm tù binh. Chuyện đâm ly kỳ đấy ! Nhưng không, không thể thế được !

Bỗng Uynxon bỗng vỗ mạnh vào vai Héclóc Sôm:

- Này... nhìn trên gác kia... có ánh sáng...

- Đúng là có ánh sáng lập lờ sau một cửa sổ ở lầu một.

Cả hai người cùng vọt chạy, mỗi người lên theo một lối cầu thang và cùng gặp nhau ở cửa căn phòng có ánh sáng. Một mẫu nến đang cháy leo lét ở giữa phòng. Bên cạnh mẫu nến có đặt một cái làn, trong làn đựng một chai rượu vang, một con gà quay và nửa ổ bánh mì.

Héclóc Sôm cười phá lên:

- Tuyệt quá ! Họ lại mời ta chén bữa tối ! Đúng là một tòa lâu đài kỳ diệu trong truyện thần tiên ! Anh Uynxon này, anh bỏ ngay bộ mặt đura đăm

đi thôi. Kể cũng buồn cười thật đấy !

- Có đúng là buồn cười thật không hả anh ? Uynxon rên rỉ một cách sâu thẳm.

- Chà, cười đến vỡ bụng đi ấy chứ ! – Héclóc vui vẻ nói, - thú thực tôi chưa bao giờ gặp chuyện hài hước đến thế. Cái anh chàng Arxen Lupanh này đúng là một diễn viên hài kịch cừ khôi, một tay mai mỉa bậc thầy. Hấn nện anh, nhưng lại rất ân cần với anh ! Anh Uynxon này, có các vàng tôi cũng không đánh đổi bữa tiệc thịnh soạn này đâu. Thôi này, ông bạn thân mến ơi, sao cứ rầu rầu rĩ rĩ mãi thế ? Anh làm tôi buồn lây đấy ! Không hiểu tôi có làm không chứ tôi thấy anh chẳng có chút đức tính cao quý nào giúp anh vượt khó khăn. Anh phàn nàn nổi gì cơ chứ ? Đáng lẽ lúc này, tôi hoặc anh có thể đã nhận một con dao găm của nhau cắm vào cổ rồi ! Có đúng thế không nào ? Thôi này, đồ tôi...

Sau một hồi châm chọc và pha trò, Héclóc đã khiến Uynxon phấn chấn lên, đã động viên được anh chàng vui vẻ chén ngoén hết một cái đùi gà và nốc cạn một ly rượu vang. Nhưng khi mẩu nến tàn, hai người phải nằm co trên sàn gác, phải gối lên cánh tay mà ngủ thì các tình huống trở trêu bỗng lại hiện ra với đầy đủ khía cạnh khó chịu và nực cười của nó. Họ trải qua một đêm đáng buồn.

Đến sáng, Uynxon thức giấc, mình mẩy đau ê ẩm và rét cóng. Một tiếng động nhẹ khiến anh chàng chú ý: Héclóc Sôm quỳ trên sàn gác, người cúi gập, đang dùng kính lúp xem xét những hạt bụi, xác định các dấu phân trắng mờ mờ hình như là những chữ số rồi ghi chép cẩn thận những chữ số ấy vào sổ tay.

Uynxon có vẻ đặc biệt khoái cái công việc này của Héclóc Sôm nên bám riết chàng thám tử qua khắp các phòng. Héclóc xem xét từng phòng và ở hai phòng khác y cũng bắt gặp những dấu phân như thế: hai vòng tròn trên những bức hoành phi gỗ sồi, một mũi tên trên vách và bốn chữ số trên bốn bậc cầu thang.

Sau một tiếng đồng hồ, Uynxon nói:

- Những con số chính xác đấy chứ hả ?

- Chính xác à ? Tôi chẳng hiểu gì cả ? - Héclóc đáp, - nhưng nhất định nó có ý nghĩa gì đây.

- Ý nghĩa rõ ràng quá ấy chứ ! - Uynxon hào hứng đáp, - đó là số những thanh gỗ ván sàn.

- Thế à ?

- Vâng ! Còn hai vòng tròn chỉ rõ những bức hoành giả, anh thử kiểm tra xem có đúng thế không ? Mũi tên chỉ hướng đi của cái giá chuyển bát đĩa từ dưới bếp lên.

Héclóc Sôm kinh ngạc, thán phục nhìn Uynxon.

- Chà chà ! Làm sao anh biết được tất cả những cái ấy hả ? Con mắt tinh đời của anh khiến tôi đâm xấu hổ đấy.

- À, có gì đâu, - Uynxon phồng mũi vì sung sướng nói, - chính tôi đã vạch những dấu ấy tối hôm qua đấy, theo chỉ thị của anh... à của Lupanh thì đúng hơn vì bức thư là của hắn.

Lúc ấy, Uynxon không thể ngờ mình đang trải qua giờ phút nguy hiểm khủng khiếp hơn cả khi vật lộn ở dưới vườn với Héclóc Sôm. Tay thám tử người Anh muốn ăn sống nuốt tươi ngay ông bạn vàng. Tự kiểm chế mãi, y mới nửa cười nửa mỉa nói:

- Khá lắm ! Khá lắm ! Làm ăn được đây ! Lợi được bao nhiêu là thời gian ! Thế cái đầu óc phân tích và quan sát đáng phục của anh còn tác động vào điểm nào khác nữa không hả ? May ra tôi còn lợi dụng được những kết quả chứ !

- Đáng tiếc là tôi mới tiến hành được có thế.

- Tức thật đấy. Khởi đầu đầy hứa hẹn ! Nhưng thôi, chuyện đã rồi, chúng ta chỉ còn mỗi một bài là... chuồn khỏi đây !

- Về hả anh ? Nhưng bằng cách nào được ?

- Bằng cách thông thường của những người lương thiện, tức là bằng lối công.

- Nhưng công bị đóng tịt rồi còn đâu !

- Thì sẽ mở ra chứ lo gì !

- Ai mở hả anh ?

- A, xin anh vui lòng gọi hai thầy cảnh sát đang đi dạo ngoài phố kia.

- Nhưng...

- Nhưng làm sao ?

- Thế thì nhục nhã quá! Thiên hạ sẽ nói gì khi họ biết Héclóc Sôm và Uynxon bị Arxen Lupanh cầm tù !

- Làm thế nào được hả ông bạn ? - Héclóc Sôm nhăn nhó nói, - kẻ nào cười thì hở miệng cái răng. Vả lại chúng ta cũng không thể ở lì mãi trong toà biệt thự này được !

- Chẳng nhẽ anh bó tay không tìm được cách gì khác nữa à ?

- Chịu !

- Tuy nhiên cái người mang cho chúng ta làn thức ăn lại không vào mà qua lối vườn. Như vậy, phải có một lối nào khác chứ ? Ta cố tìm thử xem, đỡ phải gọi cảnh sát.

- Anh nói thì hay lắm, nhưng anh quên là cảnh sát Pari đã huy động lực lượng tìm kiếm cái lối đi bí mật ấy trong sáu tháng ròng và chính bản thân tôi, trong khi anh còn đang ngủ say sưa tôi đã thăm thú từ nóc tới hầm rượu của toà biệt thự này. Ông bạn Uynxon thân mến ơi, Arxen Lupanh không phải là con mèo chúng ta thường quen săn đâu. Hẳn không để sót một cái gì bao giờ !

Tới mười một giờ, Héclóc Sôm và Uynxon được giải thoát... và được điệu về bót cảnh sát gần nhất. Ở đây, sau khi nghiêm khắc chất vấn, ông cầm tờ ra quan tâm tới hai vị khách nước ngoài một cách hết sức trù mến. Ông bực tức nói:

- Thưa các ông, tôi rất lấy làm tiếc về chuyện vừa qua. Chắc các ông sẽ rõ quan niệm đáng buồn về lòng mến khách của người Pháp. Lạy Chúa ! Đêm qua chắc các ông rét và khổ lắm ! Chà, thằng cha Lupanh này đoảng quá !

Một chiếc xe hơi đưa họ về tận khách sạn Élidê Palaxd. Uynxon vào bàn giấy hỏi chìa khoá phòng. Sau khi tìm tòi một hồi, người phục vụ khách sạn ngạc nhiên nói:

- Dạ thưa ông, căn phòng ấy ông đã thôi thuê rồi ạ !

- Tôi à ? Sao lại thế ?

- Dạ, qua bức thư mà bạn ông đưa cho khách sạn chúng tôi sáng nay.

- Bạn nào của tôi ?

- Cái ông đưa cho chúng tôi bức thư của ông ấy ạ... Thưa ông, danh thiếp của ông còn kèm theo với thư đây.

Uynxon cầm lấy bức thư và tấm danh thiếp: thiếp và chữ viết trong thư đúng là của Uynxon !

- Lạy Chúa tôi ! - Uynxon thốt lên, - hẳn lại chơi khăm ta tiếp một vố nữa đây ! Thế còn hành lý của tôi đâu ?

- Dạ, bạn của ông đã mang đi cả rồi ạ !

- Ôi, thế anh đã trao hết cho người ta à ?

- Vâng, vì tấm danh thiếp của ông đã cho phép chúng tôi.

- Ồ ! Đúng vậy !... Đúng vậy !

Hai người bước đi lang thang trên đường phố Săng Êlidê, im lặng, chậm chạp. Ánh nắng đẹp của mùa thu chan hoà đại lộ. Không khí dịu và nhẹ.

Tới bồn tròn ngã sáu, Héclóc chậm rãi bước rồi rẽ bước. Uynxon sai chân đi theo:

- Anh Héclóc Sôm này, tôi chẳng hiểu anh ra sao cả. Sao anh lại có thể bình thản đến thế nhỉ. Người ta lỡm anh. Người ta vờn anh như mèo vờn chuột... Mà anh thì cứ câm như hến ấy !

Héclóc Sôm dừng lại và nói:

- Anh Uynxon, tôi đang nghĩ tới tấm danh thiếp của anh.

- Sao kia ?

- Anh có biết chúng ta đã chạm trán với một con người như thế nào không ? Biết thế nào cũng phải độ sức với chúng ta, hẳn đã "tâm" được mẫu chữ của anh và của tôi, luôn có sẵn trong ví một vài tấm danh thiếp của anh. Anh nghĩ mà xem, tất cả những cái đó nói lên sự thận trọng, ý chí sáng suốt, phương pháp và tổ chức !

- Nghĩa là thế nào ?

- Uynxon thân mến, thế nghĩa là để đánh bại được một kẻ thù vũ trang ghê gớm như thế, chuẩn bị chu đáo và tuyệt diệu như thế phải là... phải là tôi ! Và như anh thấy đấy, Héclóc Sôm nói, - vạn sự khởi đầu nan mà !

Tới sáu giờ, tờ báo Echo de France ra buổi chiều đăng một mục nhỏ:

"Sáng hôm nay ông Tênar, chánh cảnh quận XVI, đã giải thoát cho các ông Héclóc Sôm và Uynxon, bị Arxen Lupanh cản thận nhốt trong biệt thự của cố nam tước Hôtoréch. Hai ông đã phải trải qua một đêm tuyệt vời trên sàn gác. Ngoài ra, hai ông còn bị nặng mất vali và đã phát đơn khiếu nại Arxen Lupanh.

Lần này Arxen Lupanh đành lòng cho họ một bài học nho nhỏ và mong rằng họ đừng bắt buộc chàng phải đối xử tệ hơn".

- Hừ ! - Héclóc Sôm vò nhàu tờ báo. - Đúng là trò trẻ con ! Tôi chỉ cho Lupanh mỗi một điều là...hắn quá thiên về những trò con nít ! Đối với hắn, dư luận trên hết ! Trong con người hắn, toàn một chất ranh ma láu lỉnh !

- Anh Héclóc Sôm này, anh vẫn bình thản như vậy sao ?

- Có gì đâu anh, Héclóc cố nuốt giận nói, nổi cáu mà làm gì cơ chứ !

TÔI TIN CHẮC SẼ GIÀNH ĐƯỢC THẮNG LỢI CUỐI CÙNG.

MỘT VÀI TIA SÁNG TRONG ĐÊM TỐI

Trong con người ta, nghị lực là được tôi luyện nhất. Héclóc Sôm thuộc loại người không hề nản lòng trước thất bại. Tuy nhiên có trường hợp người dũng cảm nhất cũng thấy cần thiết phải dồn sức lại trước khi bước vào cuộc chiến đấu mới.

- Hôm nay tôi nghỉ, - Héclóc Sôm tuyên bố.

- Thế còn tôi ? - Uynxon thắc mắc.

- Anh ấy à ? Trong khi tôi xả hơi, anh đi ra phố mua sắm quần áo trang bị cho cả hai chúng ta.

- Anh Héclóc ạ ? Anh cứ nghỉ đi, để tôi canh cho.

Uynxon nói mấy câu ấy với tất cả sự quan trọng của một anh lính ở vị trí tiền tiêu đang đương đầu với hiểm nguy. Anh chàng ưỡn ngực ra, các đường gân thớ thịt căng lên, đôi mắt sắc nhìn soi mói khắp căn phòng thuê của khách sạn.

- Anh chú ý canh chừng nhé ! Tôi sẽ tranh thủ chuẩn bị một kế hoạch tác chiến đặc biệt đối với tay Arxen Lupanh này. Anh thấy đấy, chúng ta đã mắc sai lầm, phải làm lại từ đầu thôi.

- Đúng, phải làm lại từ đầu thôi anh Héclóc ạ. Nhưng liệu còn kịp thời gian không ?

- Còn chín ngày nữa cơ mà, ông bạn ! Thừa hẳn năm ngày là đằng khác.

Cả ngày hôm ấy, tay thám tử người Anh chỉ hút thuốc lá và nằm ngủ. Mãi đến hôm sau, y mới lại bắt tay vào việc. - Anh Uynxon, tôi đã sẵn sàng, chúng ta lên đường thôi.

- Tiến lên ! - Uynxon hô vang, giọng đầy dũng khí tiến quân. - Thú thực tôi đã thấy ngứa ngáy chân tay lắm rồi.

Héclóc Sôm hội kiến rất lâu với ba người. Trước hết y đến gặp ông luật sư Đotinăng và tranh thủ xem xét hết sức tỉ mỉ căn nhà của ông ta. Người thứ hai là cô Xugian Giécboa. Cô được Héclóc Sôm đánh điện mời đến để hỏi cặn kẽ về người Đàn bà tóc hoe. Cuối cùng, là cuộc tiếp xúc với xơ Ôguxtơ. Sau vụ nam tước Hôtoréch bị ám sát, xơ Ôguxtơ đã trở về nhà tu kín dòng Thăm.

Cả ba lần gặp mặt ấy, Uynxon đều đứng chờ ở ngoài và lần nào anh chàng cũng hỏi:

- Thế nào ? Kết quả chứ ?

- Mĩ mãn !

- Tôi tin chắc là chúng ta đã đi đúng đường. Tiến lên đi !

Hai người đi nhiều lắm. Họ thăm thú hai ngôi nhà ở hai bên toà biệt thự đại lộ Hăngri Máctanh, rồi tới phố Clapêrông xem xét mặt trước số nhà 25, Héclóc Sôm nói:

- Rõ ràng phải có những lối đi bí mật giữa tất cả những nhà này... Nhưng điều mà tôi không nắm được là...

Lần đầu tiên trong thâm tâm, Uynxon thấy nghi ngờ cái toàn năng của người cộng sự thiên tài. Tại sao Héclóc Sôm nói nhiều mà hành động lại ít ?

- Tại sao à ? - Như đọc được ý nghĩ của Uynxon, Héclóc nói - tại vì với thằng cha Lupanh quái quỷ này, người ta làm việc trong khoảng không một cách hú họa, đáng lẽ có thể rút ra sự thật từ những sự kiện chính xác thì người ta lại phải moi ở trong đầu trong óc của hắn, rồi sau đó đem kiểm tra xem có ăn nhập gì với những biến cố không ?

- Những lối đi bí mật cũng phải tìm theo cách ấy à ?

- Chứ sao nữa ! Dù thế nào tôi cũng sẽ tìm ra. Một khi đã biết được lối mà Arxen Lupanh lén vào nhà ông luật sư Đotinăng, mà người Đàn bà tóc hoe tẩu thoát sau khi đã giết nam tước Hôtoréch, ta đã tiến lên được một bước rồi đấy. Liệu điều đó có đem lại cho tôi vũ khí để tấn công Lupanh không ?

- Cứ tấn công tới số thôi ! - Uynxon hô to.

Chưa nói dứt lời, Uynxon bỗng thét lên và lùi phắt lại. Một bao cát nặng bất thình lình từ trên trời rơi xuống sát chân họ !

Héclóc Sôm ngừng đầu lên: ở trên giàn giáo treo dưới ban công lầu năm có mấy người thợ đang làm việc.

- Hú vía ! - Héclóc nói, - chúng ta gặp may đấy ! Chỉ thêm một bước nữa thôi, cái bao cát của mấy tên vụng về kia đã choảng đúng giữa sọ rồi ! Liệu có thể tin là...

Héclóc Sôm bỗng im bật, nhảy bổ vào trong nhà, leo ù lên tầng năm, bấm chuông, ập vào trong buồng trước vẻ hốt hoảng của người hầu phòng rồi lao ra ban công. Trên giàn giáo không còn ai nữa !

- Những người vừa làm việc ở đây đâu rồi ? - Y hỏi người hầu phòng.

- Họ đi ra rồi ạ.

- Đi lối nào hả, ông bạn ?

- Dạ, họ xuống theo cầu thang sau nhà ạ!

Héclóc nghiêng đầu nhìn xuống. Y trông thấy hai người vừa ra khỏi

nhà, tay dắt xe đạp. Loáng một cái, họ đã nhảy lên yên và biến mất tăm ở góc phố.

- Họ làm trên giàn giáo này đã lâu chưa hả bác ?

- Những người vừa ra ấy à ? Dạ, thưa ông, họ mới vào làm sáng nay.

Héclóc trở xuống với Uynxon.

Họ rầu rầu đi về khách sạn. Ngày thứ hai ấy kết thúc trong sự im lặng buồn tẻ.

Hôm sau, chương trình hành động cũng tương tự. Hai người cũng ngồi trên một cái ghế băng ở đại lộ Hăngri Máctanh. Uynxon thất vọng ghé góm. Thực ra anh chàng cũng chẳng lấy làm vui thú gì vì cứ phải ngồi mọc rể ở cái ghế dài trông sang ba ngôi nhà ấy.

- Anh Héclóc này, anh hy vọng cái gì hả ? Chờ Lupanh từ trong những ngôi nhà kia chui ra ấy à ?

- Không.

- Hay anh chờ người Đàn bà tóc hoe xuất hiện ?

- Không.

- Thế anh trông đợi gì hả ?

- Tôi trông đợi một sự kiện, một sự kiện bất kỳ nho nhỏ thôi, làm điểm xuất phát cho việc điều tra mới của tôi.

- Giả dụ cái sự kiện nho nhỏ bất kỳ ấy không xảy ra thì sao ?

- Lúc ấy trong tôi sẽ loé lên một cái gì đó đại để như một tia lửa để châm vào ngòi thuốc pháo !

Buổi sáng đơn điệu ấy cứ thế trôi nếu không xảy ra một sự cố khó chịu đáng buồn.

Một người phi ngựa trong lối đi dành riêng nằm giữa hai mặt đường của đại lộ. Không hiểu sao con ngựa bỗng dung quay ngang, xô vào các ghế băng hai người đang ngồi, mông hích vào vai Héclóc Sôm.

- Này, này ! - Héclóc kêu lên, - còn gì là vai người ta nữa hả ?

Con ngựa lồng lên. Kỵ sĩ cố ghìm ngựa lại. Héclóc Sôm rút phất súng ra và nhắm bắn. Uynxon vội vàng chộp lấy cánh tay cầm súng ấy.

- Héclóc Sôm ! Anh điên à ? Hả ? Anh giết chết ông ấy mất.

- O hay ! Uynxon, buông ra nào !

Hai người giằng co nhau mãi. Trong khi đó, kỵ sĩ đã chế ngự được con ngựa và đang ra roi phóng đi.

- Thôi, đây ! Bây giờ thì bắn đi ! Uynxon nói như reo khi thấy người

cưỡi ngựa đã đi xa.

- Ngốc ơi là ngốc ! Tòng phạm của Arxen Lupanh đẩy ông ạ ! Ông chẳng hiểu gì cả !

Héclóc run lên vì tức giận. Uynxon lấp bắp nói, vẻ mặt thảm hại:

- Anh bảo sao ? Ông cưỡi ngựa ấy mà là...

- Là tòng phạm của Arxen Lupanh ạ ! Cũng như mấy thằng cha thả bao cát xuống đầu chúng ta nữa ạ !

- Làm gì có chuyện ấy !

- Anh không tin chứ gì ? Có một cách để anh mở mắt ra, đó là...

- Là khử cái ông cưỡi ngựa ?

- Không, tôi chỉ bắn chết con ngựa của lão ta thôi. Không có anh, tôi đã tóm cổ được một tên tòng phạm của Arxen Lupanh rồi. Anh đã thấy cái ngóc nghếch của anh chưa ?

Buổi chiều hôm ấy thật rầu rĩ. Hai người không ai nói với ai lấy nửa lời. Lúc năm giờ, họ đi dạo trên đường phố Clapéông, chủ ý lánh xa các ngôi nhà. Bỗng có ba thanh niên khoác tay nhau vừa đi vừa nghêu ngao hát, đâm sầm vào họ. Mấy gã ngang bướng ấy vẫn không buông tay nhau ra, định cứ thế càn bừa đi. Đang trong tâm trạng bực bội, Héclóc Sôm đứng ngay theo tư thế quyền Anh, thoi mạnh vào bụng một gã, đấm móc một cú vào dưới quai hàm một gã khác. Nháy mắt y đã đánh gục hai trong ba gã thanh niên. Cả lũ vội kéo nhau chuồn thẳng.

- Chà ! - Héclóc reo lên, thế mới được. Gặp đúng lúc ta đang điên tiết ! Đáng đời...

Nhưng chợt thấy Uynxon đang tựa vào tường, y bèn hỏi:

- Nay, có việc gì không, ông bạn ? Sao mặt anh tái đi thế ?

Ông bạn bèn chỉ vào cánh tay lưng lửng bất động, lấp bắp nói:

- Không hiểu làm sao, tôi thấy đau ở cánh tay

- Đau ở cánh tay à ? Đau nhiều không ?

- Đau lắm ! Ái ! Cánh tay phải...

Mặc dầu hết sức cố gắng, Uynxon cũng không sao nhắc nổi cánh tay lên. Héclóc vội sờ nắn chỗ đau của Uynxon, mới đầu nhẹ nhẹ, sau mạnh hơn "để thử xem đau đến mức độ nào ?" Héclóc rất lo vì cái "mức độ đau" ghê quá. Y vội dìu Uynxon vào một cửa hàng thuốc gần đấy. Uynxon suýt ngất đi.

Thầy thuốc cùng mấy hộ lý vội xúm đến. Họ khám cánh tay bị gãy và

ngay lập tức xác định phải đưa ngay bệnh nhân vào bệnh viện để giải phẫu, để làm thủ thuật. Trong khi chờ đợi, họ cởi bớt quần áo người bệnh. Uynxon đau quá kêu văng lên.

- Xong rồi ! xong rồi ! - Héclóc vừa nâng cánh tay đau của Uynxon vừa nói, - chịu khó một tý ông bạn... độ năm sáu tuần là khỏi thôi mà ! Chúng sẽ biết tay tôi, mấy quân vô lại ấy ! Anh nghe tôi nói không ? Nhất là hần... chính cái tên Lupanh trời đánh thánh vật ấy là đầu trò chứ còn ai nữa ! Chà ! Thề với anh là...

Bất chợt Héclóc im bật, buông phắt cánh tay đang giữ ra khiến Uynxon đau tái người ngất lịm đi lần nữa... Héclóc Sôm vỗ vào trán nói:

- Anh Uynxon này, tôi chợt nảy ra một ý... phải chăng do ngẫu nhiên...

Héclóc đứng ngây như phỗng, mắt nhìn thẳng không chớp, miệng lẩm bẩm:

- Phải, đúng thế rồi... Mọi cái đều sáng tỏ... - Ngay ở bên mình mà cứ phải tìm mãi đâu đâu ! Đã biết mà, cứ chịu khó suy nghĩ thế nào cũng có lúc.. Chà ! Uynxon thân mến, chắc anh sẽ hài lòng !

Bỏ rơi ông bạn ở hiệu thuốc, Héclóc Sôm vội nhảy ngay ra phố, chạy ừ tới số nhà 25.

Trên một phiến đá xây ở phía trái và bên phải cổng chính có khắc một dòng chữ: "ĐÊTĂNGGIO - Kiến trúc sư - 1875".

Ở số nhà 23, Héclóc cũng thấy dòng chữ khắc ấy.

Đến đây, Héclóc thấy đó là điều tự nhiên thôi. Nhưng không hiểu ở đại lộ Hăngri Máctanh, có ghi như thế không ?

Một chiếc xe ngựa chạy qua.

- Xà ích ! Đại lộ Hăngri Máctanh, số nhà 134. Nhanh lên !

Héclóc Sôm đứng trên xe, thúc ngựa chạy, cho xà ích thêm tiền trà nước ! - Nhanh nữa ! Phi nước đại vào !

Héclóc Sôm bỗng nhiên thấy hồi hộp khi chiếc xe ngựa bắt đầu ngoặt vào phố La Pômơ. Phải chăng đây là cái sự thật lờ mờ mà y thoáng thấy ?

Trên một phiến đá của toà biệt thự có khắc dòng chữ: "ĐÊTĂNGGIO - Kiến trúc sư - 1874".

Ở hai ngôi nhà bên cạnh, cũng khắc vẫn dòng chữ khắc ấy: "ĐÊTĂNGGIO - Kiến trúc sư - 1874".

Quá đổi xúc động vì cái kết quả bất ngờ ấy, Héclóc Sôm sững run lên quy xuống đến mấy phút ở trong xe. Cuối cùng, giữa đêm đen đã loé lên một

tia sáng. Trong khu rừng tối chằng chịt đường ngang lối tắt, Héclóc Sôm đã lần ra được dấu vết đầu tiên của con đường mà kẻ thù đã qua.

Trong bàn giấy một bót cảnh sát, Héclóc Sôm gọi nhờ đây nói tới lâu đài Đơ Crôgiông. Bà bá tước thân chinh trả lời y.

- A lô ! Nữ bá tước Đơ Crôgiông đây ạ ?

- Vâng ! Chào ông Héclóc Sôm ! Mọi việc đều xuôi chầy cả chứ ạ.

- Rất tốt ! Nhưng cũng rất gấp gáp thưa bà... Bà làm ơn... alô... cho tôi hỏi một câu thôi...

- Tôi nghe đây.

- Lâu đài Đơ Crôgiông được xây dựng từ bao giờ ạ ?

- Cách đây ba mươi năm lâu đài bị cháy, sau đó được xây lại.

- Bà làm ơn cho biết ai đã xây ? Và xây vào năm nào ?

- Tôi thấy trên bậc thềm có khắc dòng chữ: LUXIÊNG ĐÊTĂNGGIƠ - Kiến trúc sư - 1877.

- Rất cảm ơn. Xin chào bà !

Héclóc đi ra khỏi bót cảnh sát, miệng lầm bầm:

- ĐÊTĂNGGIƠ... Luxiêng Đêtănggiơ.. cái tên quen quen.

Héclóc Sôm vội tìm đến một thư viện. Y hỏi mượn cuốn từ điển tiểu sử hiện đại và chép được mấy dòng sau: "Luxiêng Đêtănggiơ sinh năm 1840. Giải thưởng lớn ở Rôm, sĩ quan được thưởng Bắc đẩu bội tinh, tác giả của nhiều tác phẩm về kiến trúc được đánh giá cao.

Héclóc Sôm quay trở về cửa hàng thuốc, rồi từ cửa hàng thuốc đi thẳng tới bệnh viện, nơi người ta đã chở Uynxon vào để điều trị. Uynxon đang nằm im lìm trên giường bệnh, tay bó bột. Anh chàng đang lên cơn sốt, miệng nói lầm nhảm.

- Thắng lợi ! - Héclóc Sôm reo lên, - thắng lợi rồi anh Uynxon à ! Lần ra được đầu mối rồi !

- Đầu mối gì hả anh ?

- Đầu mối của sợi chỉ dẫn tôi đến đích ấy ! Anh Uynxon này, tôi sắp bước vào một mảnh đất vững chắc với đầy đủ những dấu hiệu, những dấu vết !

- Tàn thuốc lá à ? – Uynxon bỗng tỉnh như sáo hỏi.

- Không, những dấu vết khác kia ! Anh Uynxon, tôi đã phát hiện mối liên kết bí ẩn giữa những biến cố xảy ra trong vụ người Đàn bà tóc hoe. Anh có biết tại sao ba ngôi nhà, nơi xảy ra ba biến cố ấy lại do Arxen Lupanh

chọn không ?

- Tại sao nhi ?

- Đó là vì cả ba ngôi nhà này đều cùng một kiến trúc sư xây dựng. Cũng dễ hiểu thôi, phải không anh ? Ấy thế mà chẳng ai nghĩ ra cả !

- Đúng, chẳng có ai nghĩ ra cả, trừ anh !

- Chỉ riêng tôi thôi, anh Uynxon ạ ! Hiện nay chỉ có tôi biết được cùng ông kiến trúc sư này do trừ tính những kế hoạch không giống nhau, đã tạo điều kiện cho việc thực hiện ba hành động thoát nhìn tưởng kỳ lạ nhưng thực tế lại đơn giản và dễ ợt !

- Nghe anh nói, thích thật đấy !

- Anh Uynxon này, đã đến lúc tôi bắt đầu thấy nóng ruột rồi... Ta đã sang ngày thứ tư...

- Của mười ngày !

- Ô ! Từ nay đến đó...

Héclóc Sôm đi đi lại lại, bồng bột và vui vẻ nói:

- Ấy tôi cứ nghĩ khi ở ngoài phố lúc nãy, lơ ngơ mà để mấy quân vô lại đập gãy tay như anh thì bây giờ không biết xoay xử thế nào ? Anh bảo sao hả, Uynxon ?

Uynxon cũng thấy rùng mình với các giả thiết kinh khủng ấy.

Héclóc Sôm lại nói:

- Âu cũng là một bài học cho chúng ta. Anh thấy không, sai lầm lớn của chúng ta là đánh Lupanh lộ liễu quá, hơn nữa ta lại để hở sườn cho hãn tha hồ nện ta. Nhưng may cho ta mới sập tai hoạ xoàng, hãn chỉ mới choảng trúng anh...

- Và tôi chỉ mới bị gãy có một cánh tay ! - Uynxon rên rỉ.

- Mà đáng lẽ có thể bị gãy cả hai ! Thôi đi ông bạn, đừng khoác lác nữa ! Ban ngày ban mặt và bị canh chừng tôi chịu thua chứ trong bóng tối, tôi được thoải mái hoạt động thì dù kẻ thù mạnh đến mấy tôi cũng cứ cho nó đo ván !

- Ganimar có thể giúp anh không ?

- Không cần. Cho tới lúc tôi có thể tuyên bố: Arxen Lupanh kia, hang ổ của hãn đây và đây là cách tóm cổ hãn, đến lúc ấy tôi sẽ báo cho Ganimar theo hai địa chỉ: nhà riêng ở phố Pécgôleđơ hoặc quán rượu Thụy Sĩ ở quảng trường Satolê. Cho đến lúc ấy, tôi sẽ hành động một mình.

Héclóc Sôm bước lại đầu giường, đặt bàn tay lên vai Uynxon - tất

nhiên là lên cái vai đau – rồi trù mền nói:

- Anh hãy an tâm chữa bệnh, anh Uynxon ạ ! Từ nay về sau, anh có nhiệm vụ giữ chân hai hoặc ba đàn em của Lupanh. Để theo hút tôi, bọn chúng sẽ đến đây rình mò chờ tôi thăm anh, nhưng chúng sẽ mất công toi thôi ! Anh hiểu chứ ? Tin cậy lắm tôi mới trao cho anh nhiệm vụ này đấy !

- Cảm ơn anh ! - Uynxon cảm động nói, anh hãy tin ở tôi ! Tôi sẽ hết sức hoàn thành chu đáo nhiệm vụ. Nhưng mà này, thế anh không đến đây thăm tôi nữa à ?

- Đến làm gì ? - Héclóc lạnh lùng hỏi.

- Ừ nhỉ ! Tôi sẽ cố gắng... khoẻ ! Thôi được, anh Héclóc, nhờ anh một việc cuối cùng: xin anh một ngum nước !

- Uống nước à ?

- Vâng, tôi bị sốt nên đang khát khô cả cổ đây.

- Sao đến nông nổi thế hả ? Có ngay đây...

Héclóc Sôm mân mê mấy chai nước. Chợt nhìn thấy một bao thuốc lá, y bèn bật lửa moi cái tàn thuốc đang ngậm ở miệng. Thế rồi bất thành linh quên băng ông bạn đang mong chờ một ly nước mát, Héclóc Sôm bước nhanh ra cửa.

- Tôi hỏi ông Đếtănggiơ.

Người gia nhân ra mở cổng biệt thự - một tòa biệt thự tráng lệ nằm ở góc quảng trường Malexép và phố Môngdananh. Hấn khinh bỉ nhìn kẻ lạ từ đầu đến chân. Khi trông thấy người dân thường tóc hoa râm, râu ria lởm chởm với tấm áo rơđanhgót dài màu đen không lấy gì làm sạch sẽ cho lắm bỏ lấy một cơ thể kỳ dị mà thiên nhiên đã đặc biệt bỏ rơi, hấn liền đáp:

- Ông Đếtănggiơ có nhà hoặc đi vắng, cái đó còn tùy. Ngài có danh thiếp không?

Người lạ mặt không có danh thiếp nhưng lại có thư giới thiệu. Người gia nhân bắt buộc phải trình bức thư ấy lên ông Đếtănggiơ, ông chủ liền ra lệnh đưa người mới đến lên gặp ông.

Người lạ mặt được dẫn vào một căn phòng đình tròn rộng mênh mông chiếm một chái của biệt thự, quanh tường đầy những sách. Kiến trúc sư nói:

- Ông là Xtíchman.

- Thưa ông, vâng.

- Người thư ký của tôi báo là bị ốm và có giới thiệu ông đến đây thay ông ta tiếp tục lập thư mục theo sự hướng dẫn của tôi, đặc biệt là thư mục những cuốn sách tiếng Đức. Ông quen làm những công việc này chứ ?

- Dạ thưa ông, rất quen ạ ! - Ông Xtíchman đáp, đặc giọng người Đức.

Với những điều kiện ấy, hợp đồng được ký kết mau chóng. Và ông Đêtănggiơ bắt tay ngay vào công việc với người thư ký mới.

Héclôc Sôm đã kiểm được việc làm ấy.

Đề đánh lạc hướng Arxen Lupanh và đề lọt được vào biệt thự của kiến trúc sư Luxiêng.

Đêtănggiơ đang ở với con gái của ông là Clôtiđơ, nhà thám tử đại tài đành chịu nhảy vào thế giới xa lạ, tích lũy mưu mẹo, và dưới những cái tên khác nhau, thu hút về mình những thiện ý cùng những lời tâm sự của rất nhiều người. Tóm lại trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ, y đã phải trải qua những giờ phút phức tạp nhất của cuộc đời.

Qua điều tra, y đã nắm được điều này: sức khoẻ của ông Đêtănggiơ ngày càng tồi tệ, ông ham nghỉ ngơi. Ông đã thôi không làm việc và lui về sống giữa những cuốn sách về kiến trúc mà ông đã thu thập được. Ngoài việc đi xem hát và lật giở những trang sách đầy bụi bặm, ông Đêtănggiơ không thiết gì khác nữa.

Cô con gái tên là Clôtiđơ của ông cũng là một người kỳ quặc. Giống như bố, Clôtiđơ không bao giờ đi ra phố, suốt ngày cắm cung ở trong một bộ phận khác của biệt thự.

Héclôc Sôm vừa vào sổ những cuốn sách mà ông Đêtănggiơ xướng lên, vừa làm vừa nghĩ:

- Tất cả những điều này chưa có gì là quyết định, nhưng dù sao ta cũng tiến được một bước kha khá đấy chứ ! Ông Đêtănggiơ có phải là người cộng tác của Arxen Lupanh hay không ? Liệu có tồn tại những giấy tờ có liên quan tới công việc xây dựng ba toà nhà ấy không ? Liệu những giấy tờ này có thể cung cấp cho ta địa chỉ những ngôi nhà khác cũng xây dựng gian xảo như thế mà Lupanh dành riêng cho hấn và đồng bọn không ? Không đời nào có chuyện không tìm ra được một lời giải nào trong những bài toán lý thú này !

Ông Đêtănggiơ mà là tông phạm của Arxen Lupanh ư ? Con người đáng kính, nguyên sĩ quan được thưởng Bắc đầu bội tinh lại làm việc bên cạnh một tên ăn trộm, giả thuyết không thể chấp nhận được ! Và lại cứ cho

có sự đồng lõa, ba mươi năm trước làm sao ông Đếtănggiơ có thể tiên đoán những hành động ma quái của Arxen Lupanh lúc ấy hãy còn ẵm ngửa ?

Kệ ! Anh chàng người Anh vẫn lẩn xả vào. Với tài đánh hơi kỳ diệu, với năng khiếu đặc biệt, Héclóc Sôm cảm thấy một điều bí ẩn đang lẩn quất quanh y. Có thể đoán được điều này ở những điều nhỏ nhặt mà y không xác định được nhưng lại cảm giác được ngay từ khi bước vào biệt thự này.

Sang ngày thứ hai, Héclóc Sôm vẫn chưa khám phá được gì lý thú cả. Lúc hai giờ, cô Clôtiđơ Đếtănggiơ vào thư viện tìm một cuốn sách. Đây là lần đầu tiên, Héclóc Sôm trông thấy cô con gái ông kiến trúc sư. Đó là một người đàn bà trạc ba mươi tuổi, tóc nâu, cử động trầm lặng với vẻ dửng dưng của những người chỉ sống bằng nội tâm. Cô Clôtiđơ chuyện trò dăm ba câu với bố rồi đi ra, cũng chẳng để mắt tới người thư ký.

Buổi chiều kéo dài đơn điệu. Lúc năm giờ ông Đếtănggiơ nói là ra phố có việc. Còn lại một mình Héclóc ở trên ban công xây vòng qua nóc dinh tròn. Trời tối dần, Héclóc Sôm toan chuẩn bị ra về thì bỗng nghe một tiếng "rắc", đồng thời y có cảm giác có một người nào đó ở trong phòng. Thời gian trôi chậm chạp. Héclóc Sôm bỗng rùng mình: Một bóng đen bất chợt nhô ra từ trong bóng tranh tối tranh sáng ngay sát người y trên ban công tròn. Có thể tin được không ? Con người vô hình này đã ở trong phòng cùng với y từ bao giờ rồi ? Hắn ở đâu chui ra ?

Người lạ bước xuống cầu thang và tiến về phía một cái tủ đứng to bằng gỗ sồi. Héclóc Sôm quỳ nấp sau tấm vải chắn dọc tay vịn của ban công, quan sát thấy người lạ cặm cụi lục lọi giữa đồng giấy tờ chất đống đầy ùn trong tủ. Hắn tìm cái gì ?

Bất thành linh, cửa phòng xịch mở. Cô Clôtiđơ bước nhanh vào. Cô nói với một người nào đó đi đằng sau:

- Thế cha nhất định không ra phố nữa à ? Thôi để con bật đèn... cha chờ một tí nhé !

Người lạ vội đóng cửa tủ, nấp vào trong khuôn một cửa sổ rộng và kéo kín tấm rèm cửa lại. Làm sao cô Đếtănggiơ lại không nom thấy, không nghe thấy hẳn nhỉ. Rất bình thản cô xoay núm bật đèn. Rồi né mình cho ông kiến trúc sư bước vào phòng.

Hai bố con ngồi gần nhau. Cô gái cầm một cuốn sách mà cô mang theo và bắt đầu đọc.

Một lát sau cô cất tiếng hỏi bố:

- Thư ký của cha về rồi à ?

- Ừ, con thấy đấy...

- Cha vẫn hài lòng về ông ấy chứ ? - Cô gái nói, hình như vẫn không hay biết chuyện Xtíchman đã thay thế ông thư ký thật bị ốm.

- Ừ, vẫn hài lòng !

Đầu ông Đếtănggiơ bỗng lúc lắc, gật sang phải rồi gật sang trái. Ông thiu thiu ngủ.

Thời gian vẫn trôi. Cô gái vẫn chăm chú đọc sách. Bỗng từ sau tấm rèm cửa sổ, người lạ lách ra, lướt dọc theo tường để ra cửa. Hắn bắt buộc phải đi sau lưng ông Đếtănggiơ, nhưng đồng thời lại qua trước mặt cô Clôtiđơ khiến Héclóc Sôm nhìn thấy hắn rõ mồn một. Đó là Arxen Lupanh.

Tay thám tử người Anh mừng rơn. Y tính toán thế mà đúng ! Y đã nhảy được vào chính giữa cái mớ bòng bong đầy bí ẩn và Lupanh đã hiện ra ở đúng nơi đã dự đoán.

Tuy nhiên, cô Clôtiđơ vẫn không nhúc nhích, mặc dầu không một cử chỉ nào của Arxen Lupanh thoát khỏi mắt cô. Lupanh đã tiến tới gần sát cửa, tay đã vươn về phía quả đấm cửa thì bỗng một vật đặt trên bàn bị áo của chàng vương phải rơi bộp xuống sàn gác. Ông Đếtănggiơ choàng thức dậy. Nhanh như chớp, Arxen Lupanh đã tươi cười đứng trước ông kiến trúc sư, mũ cầm nơi tay:

- A, Maxim Bécmông! - Ông Đếtănggiơ vui vẻ reo lên, - anh Maxim thân mến, con gió lành nào đưa anh đến đây thế này ?

- Dạ, đó là lòng mong muốn thăm ông và thăm tiểu thư Đếtănggiơ đấy ạ !

- Anh đi du lịch vừa về à ?

- Vâng, tôi mới về hôm qua.

- Thế anh ở lại dùng bữa chiều với chúng tôi chứ ?

- Cảm ơn. Tôi đã ăn ở khách sạn với chúng bạn rồi ạ.

- Ngày mai vậy nhé ! Clôtiđơ, con hãy cố nài nỉ mời anh ấy ngày mai đến ăn với chúng ta. Chà, anh chàng Maxim tốt bụng này... vừa đúng lúc tôi đang nghĩ tới anh mấy hôm nay.

- Thật vậy, thưa ông ?

- Phải. Tôi sắp xếp lại những giấy tờ dạo ấy trong cái tủ gỗ sồi kia kìa và tôi tìm được công việc sau cùng của chúng ta.

- Công việc nào ạ ?

- À, việc ở đại lộ Hăngri Máctanh ấy mà !
- Sao ? Ông giữ cái mớ giấy lộn ấy làm gì cơ chứ ?

Ba người ngồi với nhau trong phòng khách xinh xắn thông với đình tròn bằng một cửa rộng.

- Có phải Arxen Lupanh không nhỉ ? - Héclóc Sôm đột nhiên thấy hoài nghi tự hỏi.

Chắc chắn đúng là Lupanh rồi, nhưng đó cũng là một người khác, giống chàng ở đôi điếm, cùng cá tính, cùng đường nét riêng, cùng ánh mắt và màu tóc !

Arxen Lupanh mặc áo đuôi tôm, thắt cà vạt trắng, áo sơ mi vải mềm bó chèn lấy thân, Lupanh nói năng hoạt bát, kể những câu chuyện đem lại cái vui âm ỉ cho ông Đếtănggiơ và nụ cười cho đôi môi của cô Clôtiđơ. Mỗi nụ cười ấy hình như là một phần thưởng mà Arxen Lupanh tìm kiếm và lấy làm vui sướng khi chinh phục được. Càng vui chuyện, Arxen Lupanh càng hóm hỉnh. Càng nghe giọng nói trong sáng và vui vẻ, nét mặt cô Clôtiđơ càng tươi dần lên và mất đi cái vẻ lãnh đạm vốn có.

- Hai người yêu nhau ! Héclóc Sôm nghĩ bụng, nhưng thế quái nào giữa Clôtiđơ Đếtănggiơ và Maxim Bécmông lại có thể thông cảm với nhau được nhỉ ? Liệu cô ấy có biết Maxim Bécmông chính là Arxen Lupanh không ?

Đến bảy giờ, Héclóc vẫn lắng nghe một cách lo âu, cố chất lọc trong những câu chuyện ấy, những điều có ích. Rồi hết sức thận trọng Héclóc Sôm xuống cầu thang, và đi qua phòng. Y chú ý nép về phía mà từ phòng khách không thể nhìn thấy được.

Ra tới ngoài đường, Héclóc tin chắc là không có ô tô cùng chẳng có xe ngựa nào đỗ bên hè, bèn khập khểnh bước đi theo đại lộ Malexep. Nhưng sang đến phố bên cạnh, y choàng luôn cái áo khoác vẫn vắt ở tay lên người, làm biến dạng cái mũ đang đội và thẳng người lên. Sau khi thay hình đổi dạng như thế, Héclóc quay trở lại quảng trường và đứng đợi, mắt dán vào cổng toà biệt thự của cố nam tước Đếtănggiơ.

Vừa lúc đó, Arxen Lupanh bước ra cửa. Chàng đi theo phố Côngxtangtinốp, qua phố Luân Đôn rồi đi về trung tâm Pari. Sau chàng một trăm mét, Héclóc Sôm nhẹ nhàng bám theo.

Đó là những giây phút tuyệt vời của tay thám tử người Anh. Y hít mạnh không khí hết một chú chó săn đánh hơi thấy dấu chân mới tinh khôi của một

con thú. Với Héclóc Sôm, theo dõi đối thủ là một việc hết sức dịu ngọt. Không phải là y mà chính là Arxen Lupanh bị theo dõi, chính tay Arxen Lupanh vô hình ! Phải nói Héclóc Sôm đã giữ, đã buộc Arxen Lupanh vào mắt mình bằng những sợi dây kiên cố. Y khoái trá coi con mồi đang vô tình đi giữa những khách bộ hành kia như đã thuộc về y rồi !

Nhưng một hiện tượng kỳ lạ bỗng đập vào mắt Héclóc Sôm: trong cái khoảng cách giữa y và Arxen Lupanh tự nhiên xuất hiện mấy kẻ đi cùng chiều, cụ thể là hai gã cao lớn đội mũ quả dưa ở trên vỉa hè bên trái và hai tay khác đội mũ lưỡi trai mồm ngậm thuốc lá ở trên vỉa hè bên phải.

Có thể đây là một sự ngẫu nhiên. Nhưng Héclóc ngạc nhiên hơn khi thấy Lupanh vừa đi vào một quầy bán thuốc lá thì bốn gã lạ mặt ấy cũng dừng lại, ngạc nhiên hơn nữa là cả bốn cùng cất bước khi Lupanh đi ra, mỗi gã bước theo đường của mình trên hè phố Sôsêđăngtanh.

- Chết cha rồi ! - Héclóc nghĩ thầm, - Lupanh bị theo dõi !

Cứ nghĩ có kẻ khác đang lần theo dấu vết của Arxen Lupanh, có kẻ khác sắp cướp đi của y không phải cái vinh quang - y cũng chẳng màng tới cái điều ấy - mà là cướp đi cái thú vui lớn lao, cái cảm khoái mãnh liệt một mình hạ được kẻ thù đáng gờm nhất chưa từng gặp, cái ý nghĩ ấy khiến y phần nộ. Tuy nhiên cũng có thể là y nhầm: bốn gã ấy có thái độ dửng dưng, thái độ hết sức tự nhiên của những người không muốn ai để ý đến mình khi lựa bước nhanh chậm theo bước chân của người khác.

- Ú ớ thế mà Ganimar nắm được lắm vấn đề ra trò, - Héclóc lẩm bẩm trong miệng. - Liệu lão có chơi mình không nhỉ ?

Héclóc Sôm rất muốn đến bắt chuyện với một trong bốn người lạ mặt để có thể bàn bạc thống nhất với gã. Nhưng khi sắp tới gần đại lộ, đường phố trở nên đông đảo hơn. Sợ mất hút Lupanh, Héclóc vội rảo bước. Vừa lúc y phát hiện Lupanh đang bước lên bậc thềm của tiệm ăn Hunggari ở góc phố Hende. Héclóc ngồi xuống một cái ghế dài công cộng ở bên kia đường. Y nhìn qua cửa tiệm ăn bỏ ngõ, thấy Lupanh ngồi xuống một bàn ăn phục vụ xa hoa có trang trí hoa tươi. Ba ông mặc áo đuôi tôm và hai bà hết sức lịch sự đang ngồi ở bàn ấy đón tiếp Lupanh với những cử chỉ đầy thiện cảm.

Héclóc Sôm đưa mắt tìm bốn gã lạ mặt. Y nhìn thấy chúng đứng lẫn trong đám đông đang nghe dàn nhạc Digan của một quán cà phê bên cạnh biểu diễn. Lạ một cái là hình như chúng chẳng quan tâm gì đến Arxen Lupanh cả, trong khi đó lại có rất nhiều người đang quay lảy chúng.

Bất thành linh, một gã rút trong túi ra một miếng thuốc lá, tiến lại gần ông mặc áo rođanhgôt (áo eo ở lưng và dài tới đầu gối), đội mũ cao thành. Ông này chìa miếng xì gà ra và Héclóc Sôm có cảm giác họ nói chuyện với nhau khá lâu, lâu hơn thời gian cần thiết để châm một miếng thuốc lá. Cuối cùng người đàn ông mặc áo rođanhgôt bước lên bậc thềm và liếc nhìn vào trong tiệm ăn. Nhìn thấy Arxen Lupanh, ông ta bước tới, trao đổi với chàng vài câu gì đó rồi quay sang ngồi vào một bàn ăn ở bên cạnh, Héclóc Sôm xác định ông này không phải ai khác mà chính là lão kỹ sĩ ở đại lộ Hăngri Máctanh.

Héclóc Sôm chợt hiểu hết. Không những Arxen Lupanh không bị theo dõi mà những gã kia đều là đồng bọn của hắn. Chúng để mắt đến sự an toàn của Lupanh. Chúng là vệ sĩ, là tùy tùng, là tay chân thân cận của Lupanh. Bất cứ ở đâu, hễ chủ tướng gặp nguy là bọn chúng có mặt ngay, sẵn sàng thông báo cho chủ, sẵn sàng bảo vệ chủ. Khẳng định cả bốn gã kia, cả cái lão mặc áo rođanhgôt nữa đều là tông phạm của Lupanh !

Anh chàng người Anh bỗng rùng mình. Chẳng lẽ không bao giờ y tóm cổ được con người khó tiếp cận ấy ? Một bè lũ như thế do một tay thủ lĩnh như thế cầm đầu, quả là mạnh ghê gớm !

Héclóc Sôm vội xé một trang sổ tay, viết nhanh vài dòng bằng bút chì cho vào một cái phong bì rồi bảo một chú bé chừng mười lăm tuổi đang nằm dài trên ghế băng:

- Này chú em, chú hãy "tâm" một cái xe mang ngay lá thư này cho cô thủ quỹ ở quán rượu Thụy Sĩ, quảng trường Satolê. Ba chân bốn cẳng vào...

Héclóc Sôm đưa cho chú bé một đồng bạc năm phrăng. Nháy mắt chiếc xe hơi chở chú bé đã mất hút ở chỗ ngoặt góc phố.

Nửa giờ trôi qua. Đám người càng đông thêm. Thỉnh thoảng lắm, Héclóc Sôm mới nhìn thấy mấy gã tay chân của Lupanh. Chợt có ai đó chạm vào người y và thì thầm vào tai y:

- Thế nào ? Có chuyện gì đấy hả, ông Héclóc Sôm ?

- À, ông Ganimar đấy à ?

- Phải, tôi vừa nhận được bức thư ông gửi về quán rượu. Chuyện gì thế ?

- Hắn ở kia.

- Ông bảo sao ?

- Kia kia... mãi tận cùng tiệm ăn... ông ngả đầu sang trái một chút... Thế ! Ông trông thấy hắn chưa !

- Không thấy !
- Hắn đang rót rượu sâm banh cho một bà ngồi bên cạnh đấy.
- Nhưng không phải hắn !
- Chính hắn đấy, ông ạ !
- Tôi bảo không mà ỉ... Ồ.. Nhưng này... có lẽ đúng thật ! - Ganimar ngây ngô nói. – Chà ! Cái quân vô lại này, sao nó lại giống đến thế ?
- Nhưng những người ngồi cùng bàn là đồng bọn của hắn à ?
- Không phải. Ngồi bên cạnh Lupanh là phu nhân Claivođen, bà kia là nữ công tước Đơ Clít, ngồi đối diện là ông đại sứ Tây Ban Nha ở Luân Đôn.
Ganimar toan bước xấn tới thì đã bị Héclóc níu lại.
- Sao ông khinh suất thế ? Ông có một mình.
- Hắn cũng thế !
- Không đâu. Tay chân của hắn đang đứng đầy đàn đầy đống kia kia. Không kể mấy đứa ở trong tiệm nữa đấy, ông Ganimar ạ.
- Nhưng một khi tôi đã nắm được gáy Arxen Lupanh và kêu âm tên hắn lên, cứ gọi tất cả ‘hội’ hầu bàn, tất cả tiệm ăn sẽ ập đến...
- Tôi thấy có vài lính của ông vẫn hơn, ông Ganimar ạ !
- Phải bất ngờ thì bè lũ Lupanh mới mở mắt ra. Không, ông cứ tin ở tôi. Ông Héclóc ạ. Chẳng còn cách gì hơn đâu !
Héclóc Sôm cũng cảm thấy là Ganimar nói có lý. Tốt hơn hết là cứ đánh liều lợi dụng tình huống đặc biệt này. Y đành căn dặn Ganimar:
- Ông cố gắng sao cho bọn chúng phát hiện ra ông càng muộn càng tốt...

Nói đoạn, Héclóc Sôm lên ra sau một quán bán báo, mắt vẫn không rời Arxen Lupanh đang mỉm cười với phu nhân Claivođen.

Ông thanh tra Ganimar đi sang đường, hai tay đút túi quần, ra vẻ ung dung lắm. Nhưng vừa tới vỉa hè, Ganimar bỗng nhanh nhẹn chuyển hướng và thoát một cái, thầy đã nhảy lên bậc thềm của tiệm ăn.

Một tiếng còi chói tai rúc lên, Ganimar xông vào tiệm, đâm sầm vào người đầu bếp bỗng dung ở đâu xỏ ra đứng chắn ngang cửa. Tay đầu bếp phần nộ đẩy Ganimar ra cửa như xua đuổi một kẻ mà cách ăn mặc đáng ngờ làm ô danh cả vẻ xa hoa của tiệm ăn. Ganimar lão đảo. Cùng lúc ấy ông mặc áo rođanhgốt đi ra. Ông ta bênh Ganimar. Và thế là ông ta và gã đầu bếp, hai người cãi nhau kịch liệt. Họ ôm chặt lấy Ganimar, kẻ kéo người ra người co vào ! Mặc dầu cố gắng hết sức, mặc dầu phản kháng điên cuồng, Ganimar

đáng thương vẫn bị tống cổ xuống khỏi bậc thềm !

Lập tức người ta xúm đông xúm đò lại. Hai thầy cảnh sát thấy ồn ào định lách đám đông chen vào. Nhưng không hiểu sao hai thầy bị kẹt cứng giữa những cái vai cứ ép chặt mãi vào, giữa những cái lưng bè bè ngáng trước mặt...

Bỗng dưng như có phép tiên, lối đi trở nên thoáng dăng. Gã đầu bếp biết mình làm xin lỗi rồi rít. Ông mặc áo rođanhgót thôi không bênh thầy thanh tra nữa, đám đông giãn ra, các thầy cảnh sát bỏ đi... Ganimar liền đâm bổ tới cái bàn có sáu khách ăn. Chỉ còn năm người ngồi quanh bàn ! Ganimar đảo mắt nhìn quanh... Không có lối nào thoát ra phố được ngoài lối cửa.

- Người vừa ngồi ăn ở đây đâu ? - Ganimar quát hỏi năm khách ăn. - Lúc nãy có sáu người cơ mà ! Người thứ sáu đi đâu rồi ?

- Ông Đê rô ấy à ?

- Không, Arxen Lupanh !

Một người hầu bàn lại gần, nói:

- Ông ấy vừa mới đi lên gác lửng.

Ganimar vội leo lên gác lửng. Gác gồm hai buồng và có một cửa đặc biệt ăn ra đại lộ...

- Thế là hắn đã cao chạy xa bay rồi ! - Ganimar rên rỉ. - Bây giờ thì có trời tìm.

Arxen Lupanh đi chưa phải đã xa lắm. Chàng đang ung dung ngồi trên chiếc xe khách Madolen Baxtiơ. Ba con ngựa thủng thẳng kéo chiếc xe ấy vượt qua quảng trường Ôpêra, vào phố Capuxin. Trên chỗ đứng cửa xe, hai gã cao lớn đội mũ quả dưa đang chuyện trò thân mật. Ở tầng thượng, ngay phía trên bậc lên xuống cửa xe, một ông già hiền từ ngồi "ngủ gà ngủ vịt": đó là Héclóc Sôm !

Đầu lúc lắc, người đưa theo nhịp chuyển động của chiếc xe tam mã, tay thám tử người Anh lẩm bầm nói một mình:

- Chà ! Giá anh chàng Uynxon mà trông thấy mình lúc này chắc phải phục lăn phục lóc ! Nghe tiếng còi, mình đã biết ngay là hồng bét rồi. Lúc ấy chỉ có việc mở to mắt giám sát xung quanh tiệm ăn là thượng sách thôi. Đúng là với thằng cha Lupanh quái quỷ này cuộc đời cũng lắt léo gớm !

Đến bên cuối cùng, Héclóc Sôm nghiêng đầu liếc mắt nhìn xuống: Arxen Lupanh đã xuống xe và đang đi qua trước mặt hai tên vệ sĩ. Héclóc thoáng thấy Lupanh nói khẽ:

- Quảng trường Êtoan !

- May lắm ! Bọn chúng hẹn nhau ở quảng trường Êtoan ! Minh sẽ đến đó. Mặc cho hắn chuồn lên cái xe ngựa cho thuê kia. Minh sẽ cho xe bám theo hai tên vệ sĩ.

Hai gã tay chân của Lupanh đi bộ. Đúng là chúng đến quảng trường Êtoan thật. Chẳng thềm để ý trước sau, một gã giơ tay bấm chuông gọi cửa một ngôi nhà hẹp, số 40 phố Salgran. Héclóc Sôm nấp rình trong bóng tối một chỗ thụt vào ở góc phố vắng ấy.

Một trong hai cửa sổ của tầng trệt bỗng mở. Một người đội mũ tròn ló ra đóng cánh cửa còn lại. Cửa sổ chân vòm ở phía trên những cánh cửa con ấy bỗng bật sáng.

Mười phút sau, một người đến bấm chuông ở cửa nhà ấy, rồi tiếp ngay sau đây là một người khác. Cuối cùng một chiếc xe ngựa cho thuê đỗ lại. Héclóc Sôm thấy có hai người bước xuống. Arxen Lupanh và một người đàn bà mặc áo măng tô, đội một cái mũ có mạng che mặt.

- Không nghi ngờ gì nữa, người Đàn bà tóc hoe rồi ! - Héclóc Sôm nhìn chiếc xe ngựa cho thuê lăn bánh đi xa, nhủ thầm.

Héclóc Sôm đứng chờ mấy phút rồi tiến lại gần nhà, leo lên bậc cửa sổ, kiễng chân ghé mắt nhìn vào trong phòng qua cửa sổ trên.

Arxon Lupanh đứng tựa vào lò sưởi, đang nói thao thao. Lũ tay chân vây quanh đang chăm chú. Trong lũ ấy, Héclóc Sôm nhận ra lão mặc áo rođanhgót. Và hình như cả gã đầu bếp ở tiệm ăn Hunggari góc phố Hende nữa. Còn người Đàn bà tóc hoe ngồi trong một cái ghế bành, xây lưng ra cửa sổ.

- Bọn chúng họp, - Héclóc nghĩ. - Những biến cố hồi chiều khiến chúng lo lắng, thấy cần phải bàn bạc ! Chà ! Phải tóm gọn một mẻ mới được !

Thấy một tên tay chân của Lupanh nhúc nhích, Héclóc vội nhảy xuống đất và lẩn vào bóng tối. Lão mặc rođanhgót cùng gã đầu bếp đi ra khỏi nhà. Ngay sau đó, đèn trên lầu một bật sáng, một người nào đó đóng cửa sổ con. Lập tức trên gác cũng như dưới nhà tắt đèn tối om hết.

- Anh và ả ở lại buồng dưới. - Héclóc tự nhủ. - Còn hai tên tòng phạm ở lầu một.

Héclóc Sôm đứng rình gần như suốt đêm không nhúc nhích sợ rời mắt ra nhỡ Arxen Lupanh lại chuồn mất. Tới bốn giờ sáng, Héclóc trông thấy hai

cảnh sát ở đầu phố, y bèn đến gặp, nói rõ tình hình và trao cho họ việc canh gác ngôi nhà.

Héclóc Sôm liền đi ngay đến nhà riêng của Ganimar ở phố Pócgoledo và dựng Ganimar dậy:

- Tôi lại chỡm được hấn rồi !

- Arxen Lupanh ấy à ?

- Phải.

- Ông chỡm được hấn theo kiểu chiều hôm qua, thà tôi đi ngủ lại còn hơn. Nhưng thôi, ta cứ đến sở cầm.

Họ đi đến phố Mesnil, gõ cửa nhà riêng ông cầm Đơquanhtơ. Sau đó cùng với nửa tá cảnh sát, họ quay trở lại phố Salgranh.

- Có gì mới không ? - Héclóc hỏi hai cảnh sát đứng canh gác.

- Chẳng có gì cả.

Trời bắt đầu rạng sáng. Sau khi đã bố trí đầu ra đây, thầy cầm Đơquanhtơ bấm chuông rồi đi tới buồng của người gác cổng. Sự đột nhập bất ngờ của cảnh sát khiến người đàn bà gác cổng sợ rụng rời chân tay. Mắt nhắm mắt mở, bà ta run rẩy đáp là ở tầng dưới này không có người ở.

- Sao ? Không có người ở à ? - Ganimar quát hỏi.

- Thưa ông không ạ. Nhà dưới này là của hai anh em ông Loru ở lâu một... Dạ các ông ấy kê đồ đạc ở đây để đón khách ở quê ra.

- Một ông và một bà phải không ?

- Vâng.

- Hai ông bà khách đến đây tối qua chứ gì ?

- Vâng có lẽ thế... Tôi ngủ. Và lại, tôi cũng không rõ lắm. Chìa khoá đây. Tối hôm qua họ cũng không hỏi chìa khoá.

Với chìa khoá ấy, thầy cầm mở cái cửa ở phía bên kia phòng ngoài. Tầng dưới chỉ gồm hai buồng: cả hai buồng đều trống không !

- Vô lý ! - Héclóc Sôm thốt lên. - Tôi đã nhìn thấy chúng, cả anh lẫn ả mà !

Thầy cầm cười giễu:

- Tôi không nghi ngờ điều đó, nhưng chúng không còn ở trong này nữa.

- Ta thử lên tầng trên xem. Chắc chúng ở trên ấy.

- Người ở lâu một là anh em ông Loru.

- Ta sẽ hỏi các ông Loru.

Tất cả kéo nhau lên gác. Thầy cầm bấm chuông. Tới hồi chuông thứ hai, một gã chỉ mặc áo somi hầm hầm lộ mặt ra. Không phải ai khác, chính là một trong hai tên vệ sĩ của Lupanh.

- Làm gì mà ầm ỹ lên thế hả ? Cái kiểu đâu mới bảnh mắt đã réo gọi om xòm. ..

Nhưng bỗng gã im bật, rồi sừng sốt thốt lên:

- Lạy Chúa ! Ông Đơquanhtơ ! Lại cả ông Ganimar nữa này ! Tôi có mơ không nhỉ ? Tôi có thể giúp được các ông việc gì không ạ ?

Một tiếng cười phá lên ! Ganimar ôm bụng, gập người xuống bò ra mà cười.

- Anh Loru đây à ? - Ganimar nói. Buồn cười đến chết mất. Loru, tông phạm của Arxen Lupanh ! Ha, ha ! Thế còn ông em của anh đâu rồi mà tôi không thấy ?

- Étmông ơi ! Em dậy chưa đấy ? Có ông Ganimar lại thăm chúng ta đây này !

Gã thứ hai ở trong buồng đi ra khiến Ganimar lại cười phá lên vui hơn nữa.

- Thế là thế nào hả ? Không thể tưởng tượng nổi ! Chà, các ông bạn thân mến, các bạn đang ở trong tình thế khó xử đây ! Ai mà học đến chữ ngờ cơ chứ ? Cũng may là có Ganimar này để mắt tới. Hơn nữa Ganimar lại có bạn bè luôn sẵn sàng giúp một tay... những người bạn ở xa đến cơ đấy !

Nói đoạn, Ganimar quay lại giới thiệu với Héclôt Sôm:

- Xin giới thiệu, ông Víchto Loru, thanh tra mật thám, một trong những người bạn tốt nhất của đội hiến binh chúng tôi. Còn đây là ông Étmông Loru, chánh thư ký sở đo người !

MỘT VỤ BẮT CÓC

Héclóc Sôm đứng ngậy người ra như phỗng. Phản kháng ư ? Buộc tội hai người ấy ư ? Vô ích thôi. Héclóc Sôm thấy có nói cũng chẳng ai tin vì trong tay y chẳng có lấy một tí bằng chứng nào và y cũng thấy là chẳng hơi đâu mà tìm kiếm cho mất thì giờ.

Héclóc Sôm vừa thất vọng vừa tức sôi người lên, song trước mặt Ganimar đang hớn hờ đắc thắng, y đành nắm chặt tay cố dần lòng. Tay thám tử người Anh miễn cưỡng cúi chào hai anh em Loru, những trụ cột của xã hội, rồi lạng lẽ rút lui.

Ra tới phòng ngoài, Héclóc Sôm bỗng quặt vào một lối đi dẫn tới một cửa thấp thông xuống hầm rượu. Héclóc Sôm nhặt được một viên đá quý màu đỏ: đó là một viên ngọc hồng lựu.

Héclóc Sôm bước ra công. Y đọc được ở sát bên cái biển đề số 40 của ngôi nhà một dòng chữ khắc vào đá:

LUXIÊNG ĐÊTĂNGGIO - Kiến trúc sư - 1877

Ở số nhà 42 cũng dòng chữ khắc như thế.

Vẫn cái lối đi bí mật thông hai nhà, Héclóc tự nhủ. Ở đây, nhà số 40 thông với nhà số 42. Tại sao mình lại không nghĩ ra nhỉ. Đáng lẽ đêm qua mình phải ở lại với hai tay cảnh sát mới phải.

Héclóc Sôm hỏi:

- Các ông cảnh sát này, có phải lúc tôi vắng mặt có hai người từ cửa nhà 42 đi ra phải không ?

- Vâng, một người đàn ông và một người đàn bà.

Héclóc nắm lấy cánh tay ông chánh thanh tra, kéo đi và nói:

- Ông Ganimar này, ông cười điều quá đấy ! Chắc tôi đã làm ông giận về các chuyện phiền phức sáng nay.

- Ô ! Tôi không hề giận ông.

- Cám ơn ông. Nhưng những trò đùa tếu nhất cũng chỉ trong chốc lát thôi. Tôi thấy là ta nên chấm dứt.

- Tôi cũng đồng ý thế.

- Hôm nay đã sang ngày thứ bảy rồi. Ba ngày nữa tôi phải có mặt ở Luân Đôn.

- Ô !

- Điều đó là chắc chắn, thưa ông. Tôi đề nghị ông hãy chuẩn bị sẵn sàng trong đêm thứ ba rạng ngày thứ tư...

- Để làm một chuyến công du đại loại như sáng nay ?
- Vâng, đại loại như vậy.
- Để cuối cùng là...
- Là tóm cổ Arxen Lupanh.
- Ông chắc thế chứ ?
- Tôi xin lấy danh dự thề với ông như vậy, thưa ông Ganimar.

Héclóc Sôm chào Ganimar, đoạn tìm vào một khách sạn gần đây thuê một căn phòng. Sau ít phút nghỉ ngơi, Héclóc Sôm đã thấy tươi tỉnh và vững tin ở mình hơn. Y bèn quay trở lại phố Salgranh và giúi vào tay người đàn bà gác cổng hai đồng luis. Sau khi biết được ngôi nhà này là thuộc quyền sở hữu của ông Hácminghiát và tin chắc hai anh em Loru đã đi vắng, Héclóc Sôm bèn thắp một mẩu nến và lần xuống hầm rượu theo lối cửa thấp, nơi y nhặt được viên ngọc hồng lựu.

Xuống hết bậc thang, y nhặt được một viên ngọc nữa giống hệt viên trước.

- Mình đã không nhầm, - Héclóc nghĩ thầm, - họ đã đi sang nhà bên kia bằng con đường này... Xem nào ! Liệu cái chìa khoá vạn năng của mình có mở được cái hầm rượu nho dành riêng cho người ở nhà dưới không nào ? À, hay quá! Ta thử xem những ngăn để rượu này... Ô ! Đây là những vệt bụi bị mất đi... những dấu chân ở dưới đất...

Thoáng có một tiếng động nhẹ ! Héclóc Sôm dỏng tai nghe ngóng. Nhanh như cắt, y khép ngay cửa lại, thổi tắt ngọn nến, rồi nấp vào sau một chõng hòm rỗng. Máy giây sau, y nhận thấy một ngăn để rượu bằng sắt bỗng xoay nhẹ nhẹ làm quay theo cả mảng tường treo ngăn. Ánh sáng lờ mờ của một cái đèn bão hắt sang. Một cánh tay hiện ra, rồi một người bước vào.

Hắn lom khom trong tư thế của một người đang lượm một vật gì ở dưới đất. Hắn dùng ngón tay xới bụi và nhiều bận đứng ngay người lên bỏ một cái gì đó vào trong một cái hộp bằng bìa cứng cầm ở tay trái. Tiếp đó, hắn cúi xuống xóa sạch những dấu chân của hắn, cũng như của cả Lupanh và người Đàn bà tóc hoe in trên nền hầm, rồi quay trở lại chỗ ngăn sắt.

Bỗng hắn kêu lên một tiếng khàn khàn và quy xuống. Héclóc Sôm đã chồm lên người hắn. Cái công việc đơn giản nhất thế giới ấy chỉ diễn ra trong nháy mắt: Kẻ lạ mặt đã nằm còng queo trên mặt đất, tay chân bị trói chặt.

Tay thám tử người Anh cúi xuống, hỏi:

- Mi muốn bao nhiêu để nói ... để khai ra những điều mi biết ? Hả ?

Người ấy đáp lại bằng một nụ cười hết sức mỉa mai. Héclóc Sôm chợt hiểu có hỏi cũng bằng thừa, y bèn cúi xuống lục lọi các túi của kẻ bị bắt. Ngoài một chùm chìa khoá, một cái mùi xoa và cái hộp nhỏ bằng bìa cứng trong đựng hơn mười viên ngọc hồng lựu giống những viên y đã lượm được, thì chẳng có vật gì đáng giá.

Xử lý với gã này thế nào bây giờ nhỉ ? Chờ đồng bọn của hắn đến cứu rồi bắt nộp hết cho cảnh sát. Để làm gì cơ chứ ? Mình sẽ được lợi gì đối với Lupanh ?

Héclóc Sôm đắn đo suy nghĩ. Bất chợt y đọc được địa chỉ in trên hộp: Lêonar - tiệm kim hoàn - phố hoà bình. Ngay lập tức, y quyết định bỏ mặc kẻ bị bắt nằm cong queo đấy. Y đứng dậy đóng các ngăn để rượu bằng sắt lại, khoá cửa hầm và ra khỏi ngôi nhà số 40 phố Salgranh. Từ một phòng bưu điện, Héclóc đánh cho ông Đếtănggiơ một bức điện, báo cho kiến trúc sư biết ngày mai y mới đến làm việc được. Sau đó, y tìm đến tiệm kim hoàn ở phố Hoà Bình, đưa cho ông chủ tiệm cái hộp bằng bìa cứng.

- Bà chủ sai tôi đem những viên đá quý đến cho ông. Những viên ngọc hồng lựu này bà chủ tôi mua ở đây.

Héclóc Sôm đã đoán đúng. Chủ tiệm kim hoàn đáp:

- Vâng, bà vừa gọi đây nói cho tôi. Chiều nay bà sẽ đến đây.

Héclóc rình ở vỉa hè. Mãi đến năm giờ y mới nhận thấy một người đàn bà che mạng dây, dáng điệu khả nghi. Qua cửa kính của tiệm vàng, tay người Anh nhìn thấy bà ta đặt lên quầy hàng một vật nữ trang cổ, có trang trí những viên ngọc hồng lựu màu đỏ.

Liên sau đó, người đàn bà mặt che mạng đi ngay. Bà ta đi bộ ngược phố Clisy, vòng qua mấy phố mà Héclóc Sôm không biết. Trời tối, Héclóc Sôm lẻn vào sau người đàn bà mà người gác cổng không hề hay biết. Đó là một toà nhà năm tầng, gồm hai dãy nhà và tất nhiên rất đông hộ. Lên đến tầng hai, người đàn bà vào một căn phòng. Hai phút sau, Héclóc đánh liều rút chùm chìa khoá lấy được dưới hầm rượu ra và thận trọng thử hết chiếc này đến chiếc khác. Cái chìa khoá thứ tư xoay được trong ổ.

Qua bóng tối mờ mờ, Héclóc nhận ra những căn phòng hoàn toàn trống rỗng, các cửa đều mở toang hết những căn phòng vô chủ.

Nhưng tới cuối một hành lang, ánh sáng lờ mờ của một ngọn đèn ló ra, Héclóc Sôm nhón chân bước tới. Qua một tấm gương không tráng thuỷ ngân, ngăn cách phòng khách với phòng bên, y nhìn thấy người đàn bà mặt che

mạng đang bỏ mũ, cởi áo ngoài, vắt cả lên một cái ghế duy nhất ở trong phòng rồi khoác lên mình một cái áo choàng bằng nhung.

Xong xuôi, người đàn bà tiến tới lò sưởi và bấm vào một cái nút chuông điện. Lập tức, một nửa bức hoành ở bên phải lò sưởi bỗng lung lay, trượt dọc theo tường rồi dẫn vào trong bức hoành ở bên cạnh.

Ngay khi khe hở vừa đủ rộng, người đàn bà liền lách qua và biến mất, mang theo cả cây đèn.

Cách làm cũng đơn giản, Héclóc Sôm liền áp dụng ngay.

Héclóc Sôm lần bước trong bóng tối, nhưng lập tức mặt y chạm phải những vật mềm mềm. Y vội đánh diêm và xác định đang ở trong một góc nhà đầy những quần áo và áo dài treo lủng lẳng trên mắc. Y mở lối đi qua và tới trước khung một cửa ra vào bít bùng bởi một tấm thảm. Diêm tắt, Héclóc nhận thấy ánh sáng ở phòng bên chiếu sang xuyên qua lớp sợi ngang mủn và thưa thớt của tấm thảm cũ.

Héclóc Sôm hồi hộp ghé mắt nhìn qua.

Người Đàn bà tóc hoe đứng đó, ngay trước mắt và trong tầm tay của y.

Ả thổi tắt đèn, rồi bật điện lên. Lần đầu tiên Héclóc Sôm nhìn được rõ mặt của con người bí ẩn ấy ngay dưới ánh đèn sáng trưng. Y giật thót mình. Người đàn bà mà y đã phải giữ bao thủ đoạn, bày bao mưu mô quanh quẹo mới chòm được không phải ai khác, chính là tiểu thư Clôtidor Đêtănggiơ.

- Chà. Chà. Héclóc Sôm nghĩ thầm, mình đúng là một thằng ngu khở ngu sờ. Chỉ vì ả tòng phạm của Arxen Lupanh có mái tóc hoe, Clôtidor tóc lại màu nâu, có thể mà mình cũng không biết đường kéo hai người đàn bà ấy lại gần nhau. Cứ làm như sau khi giết nam tước Hôtoréch và ăn cắp viên kim cương xanh, người Đàn bà tóc hoe ấy vẫn giữ nguyên bộ tóc màu vàng không bằng.

Héclóc nhìn thấy được một phần của gian buồng. Đó là một phòng khách lịch sự của phụ nữ trang trí những trướng phủ tường màu sáng và những đồ mỹ nghệ quý giá.

Clôtidor hai tay ôm đầu đang ngồi im lìm trên một chiếc ghế dài lưng chéch bằng gỗ gụ. Một lát sau, Héclóc thấy nàng khóc. Những giọt lệ đầy lã trên đôi má nhọt nhọt, chảy qua khoé miệng rồi nhỏ giọt xuống ngực áo nhung. Những giọt lệ cứ nối tiếp nhau tuôn ra mãi như bắt nguồn từ một suối nước không bao giờ cạn. Không gì u sầu hơn là cảnh tượng dòng nước mắt của sự tuyệt vọng buồn tẻ và nhẫn nhục từ từ chảy trên khuôn mặt của một

người đàn bà.

Nhưng một cánh cửa bỗng mở ra đằng sau nàng. Arxen Lupanh bước vào.

Hai người im lặng nhìn nhau lâu lắm. Rồi chàng quỳ xuống bên nàng, tỳ đầu lên ngực nàng, quàng tay ôm lấy nàng. Cử chỉ chàng ôm người thiếu nữ sao mà âu yếm đến thế, xót thương đến thế. Họ không nhúc nhích. Một sự yên lặng dịu ngọt quyện họ vào nhau và những giọt lệ cứ rơi dần đi.

- Anh những muốn làm cho em sung sướng ! - Chàng thì thầm.

- Em vẫn sung sướng !

- Không, em đang khóc đấy thôi. Những giọt nước mắt của em làm anh buồn, Clôtiđơ ạ !

Dù sao nàng vẫn lắng nghe, buông mình theo giọng nói mơn trớn ấy, lòng háo hức hy vọng và hạnh phúc. Một nụ cười làm khuôn mặt của nàng dịu đi, nhưng vẫn là một nụ cười u buồn. Chàng van vỉ:

- Em đừng buồn nữa Clôtiđơ ạ ! Em không được buồn, không có quyền buồn !

Nàng chìa đôi bàn tay trắng muốt, nhỏ nhắn và mềm mại ra, rồi nghiêm trang nói với chàng:

- Chùng nào những bàn tay này còn là bàn tay của em, anh Maxim, em vẫn buồn !

- Nhưng tại sao mới được chứ ?

- Tại vì những bàn tay này đã giết người !

Maxim kêu lên:

- Em im đi ! Em đừng nghĩ tới điều ấy nữa... Quá khứ chết rồi, quá khứ không tính đến nữa !

Chàng nâng hôn đôi bàn tay thon thả, nhọn nhọn. Nàng nhìn chàng với một nụ cười trong sáng hơn, như mỗi cái hôn đã xóa bớt đi được một chút của quá khứ khủng khiếp.

- Anh cần phải yêu em, anh Maxim ạ ! - Nàng thủ thỉ. - Anh cần phải yêu em vì không một phụ nữ nào yêu anh hơn em đâu. Để làm anh vui lòng em đã hành động, và còn hành động nữa, không phải chỉ theo mệnh lệnh mà còn theo sự ham muốn sâu kín của anh nữa kia. Em thực hiện những hành động mà tất cả bản năng và lương tâm của em phản nộ, nhưng em không sao cưỡng lại được... Tất cả hành vi của em, em đã làm một cách máy móc, bởi vì nó có ích cho anh và bởi anh muốn thế... Mai đây, và mãi mãi em vẫn sẵn

sàng !

Chàng cay đắng nói:

- Ôi ! Clôtidor, tại sao anh lại lôi kéo em vào cuộc đời phiêu lưu của anh làm gì nhỉ ? Đáng nhẽ anh nên giữ nguyên là chàng Maxim Bécmông yêu dấu của em cách đây năm năm, đừng lộ cho em biết con người khác của anh có phải hơn không ?

Nàng thì thào rất khẽ:

- Em cũng rất yêu con người khác ấy. Em không ân hận chút nào cả.

- Có đấy, em có nuôi tiếc cuộc đời đã qua, tiếc cuộc đời giữa ban ngày của em.

- Có anh, em chẳng tiếc gì cả, nàng say đắm nói: Khi đôi mắt em nhìn thấy anh thì không còn lỗi lầm, cũng chẳng còn tội ác nào nữa. Bị khổ vì xa anh, bị đau đớn ê chề rồi khóc lóc, ghê rợn tất cả những gì đã làm... em cũng không cần ! Tình yêu của anh sẽ xoá đi hết... Em chấp nhận tất cả... Nhưng anh cần phải yêu em, anh Maxim ạ !

- Em Clôtidor ! Anh không yêu em do yêu cầu đâu mà chỉ là do anh yêu em thôi.

- Có chắc thế không anh ? - Nàng hỏi, trong lòng hoàn toàn tin tưởng.

- Anh tin ở mình cũng như tin ở em. Tuy nhiên cuộc sống của anh mãnh liệt và sôi động, nhiều lúc có muốn dành thời giờ cho em cũng khó.

Nàng hoảng lên gặng hỏi:

- Có chuyện gì đấy hả anh ? Nguy hiểm mới à ? Anh nói cho em hay ngay đi, Maxim !

-Ồ, có gì nghiêm trọng đâu em. Thế nhưng...

- Nhưng làm sao ạ ?

- À, y đang theo hút anh.

- Héclóc Sôm ấy à ?

-Ừ, chính y đã ném Ganimar vào vụ tiệm ăn Hunggari. Chính y đã đặt hai tay cảnh sát đứng gác đêm ấy ở phố Salgranh. Anh có bằng chứng cụ thể. Ganimar đã đến khám nhà sáng hôm sau, có cả Héclóc Sôm đi kèm. Ngoài ra...

- Ngoài ra gì nữa hả anh ?

- Giamô, một người của ta bị mất tích.

- Lão gác cổng Giamô ấy à ?

-Ừ.

- Chính sáng nay, em sai lão đến phố Salgranh nhặt những viên ngọc hồng lựu mà em đánh rơi ở túi ra.

- Thế thì đúng rồi ! Héclóc đã cho lão vào bẫy rồi !

- Quyết không phải vậy đâu. Những viên ngọc hồng lựu đã được mang đến tiệm kim hoàn phố Hoà Bình rồi kia mà ?

- Thế từ bấy đến giờ lão đi đâu ?

- Ôi ! Anh Maxim, em sợ quá !

- Không việc gì phải hoảng cả. Nhưng thú thực là tình hình nghiêm trọng đấy. Héclóc Sôm đã biết gì ? Y ẩn nấp ở đâu. Sức mạnh của y là ở chỗ y giấu mặt, không tài nào tìm ra y !

- Anh định thế nào bây giờ ?

- Phải hết sức thận trọng Clôtidor ! Đã từ lâu, anh đã định thay đổi chỗ ở, chuyển nhà đến một nơi không kẻ nào phạm tới được mà em đã biết. Sự can thiệp của Héclóc Sôm thúc anh phải khẩn trương. Khi một người như y theo hút anh, phải nói thế nào y cũng sẽ đi tới đích. Vì vậy anh đã chuẩn bị hết cả. Ngày kia thứ tư, sẽ dọn nhà. Tới trưa là xong. Đến hai giờ, anh đã có thể từ biệt nơi ấy sau khi đã xoá hết vết tích của chúng ta... những cái đó chỉ là chuyện vặt thôi. Từ giờ đến lúc ấy...

- Từ giờ đến lúc ấy thì sao ạ ?

- Chúng ta không nên gặp nhau và cũng không nên gặp bất cứ ai, Clôtidor ạ ! Em đừng đi ra ngoài phố nữa. Với anh, anh chẳng sợ gì. Anh chỉ lo cho em thôi.

- Liệu tay người Anh ấy có thể biết được em không ?

- Với y, bất cứ điều gì cũng có thể cả, anh thấy ngờ lắm. Hôm qua, anh suýt bị cha em bắt được quả tang. Anh đến để lục tìm những sổ sách cũ của cha em để trong cái tủ đựng bằng gỗ sồi. Đúng là nguy hiểm. Chỗ nào cũng có nguy hiểm. Anh đoán có kẻ thù đang lẩn quất trong bóng tối và mỗi lúc một tiến sát tới anh. Anh cảm thấy y đang theo dõi chúng ta, đang chằng lưới quanh ta. Trục cảm ấy không bao giờ đánh lừa anh đâu.

- Nếu vậy anh nên đi đi thôi, anh Maxim ạ ! - Nàng nói. - Anh đừng nghĩ tới nước mắt của em nữa. Em sẽ khoẻ và sẽ chờ tới lúc hết nguy hiểm. Tạm biệt Maxim.

Nàng ôm hôn chàng rất lâu. Và chính tay nàng đẩy chàng ra cửa. Héclóc Sôm nghe tiếng của hai người xa dần.

Hung phấn quá độ do nhu cầu hành động kích thích từ chiều hôm

trước, Héclóc Sôm táo bạo bước vào một căn phòng đợi, ở cuối phòng có một cầu thang. Nhưng đúng lúc toan đi xuống, y nghe tiếng trò chuyện từ dưới nhà vẳng lên. Anh chàng người Anh thấy tốt hơn hết là theo một hành lang tròn để xuống một cầu thang khác. Tới chân cầu thang, y sững sốt nhận ra những đồ vật mà y đã quen với hình dạng và chỗ kê. Một cái cửa để ngõ: đó là thư viện của kiến trúc sư Đotănggiơ.

- Hay lắm ! Tuyệt lắm ! – Héclóc Sôm thầm nói - Mình hiểu hết rồi ! Phòng tiếp khách của Clôtidơ tức người Đan bà tóc hoe, ăn thông với một căn hộ ở nhà bên cạnh. Ngôi nhà hàng xóm này có cổng không phải ra quảng trường Malêxép mà ăn ra một phố kế bên, nếu mình nhớ không nhầm là phố Môngsananh. Chà, đúng là tuyệt diệu. Mình có thể giải thích Clôtidơ Đetănggiơ làm cách nào đi gặp người yêu mà vẫn giữ được tiếng một cô gái cấm cung. Và mình cũng có thể giải thích chiều hôm qua Arxen Lupanh làm cách nào bỗng hiện ra ở sát vách mình trên hành lang tròn. Nhất định phải có lối ăn thông giữa căn hộ bên cạnh và thư viện này.

Héclóc Sôm kết luận:

- Đây cũng là một căn nhà xây dựng gian xảo. Một lần nữa, đúng là kiến trúc sư Đotănggiơ rồi-Tiện đây ta kiểm tra những giấy tờ trong tủ bằng gỗ sồi kia và tìm thêm tư liệu về những ngôi nhà xây dựng gian xảo khác.

Như y đã biết, tủ đựng những giấy tờ cũ của kiến trúc sư, những hồ sơ, những bản dự toán, những sổ kế toán. Ở ngăn trên là một loạt sổ sách khác được sắp xếp theo thứ tự thời gian.

Héclóc Sôm lần lượt rút những cuốn sổ của những năm gần đây, xem xét ngay trang tóm tắt, đặc biệt chú ý tìm vắn H. Cuối cùng y tìm được từ Hácminhiát, kèm theo số 93. Y lật đến trang 93 và đọc:

- Hácminhiát, 40 phố Salgranh.

Đọc tiếp chi tiết của những công việc làm cho khách hàng này về việc đặt một máy sưởi ấm nhà ở, y đọc được một dòng chữ ghi chú ở bên lề: "Xem hồ sơ.

- Chà, mình biết ngay mà, - Héclóc nói, - hồ sơ M.B. đúng là tập tài liệu mình đang cần. Qua đó, nhất định mình sẽ biết được nơi ở hiện tại của ngài Lupanh.

Mãi đến sáng, ở phần thứ hai của một cuốn sổ, Héclóc mới tìm ra tập hồ sơ nổi tiếng ấy.

Hồ sơ gồm mười lăm trang. Một trang sao chép lại phần việc làm cho

ông Hécminhiát ở phố Salgranh. Một trang khác, trình bày chi tiết những công trình làm cho ông Vatinel, chủ ngôi nhà số 25 Clapêrông. Một trang khác dành cho nam tước Hôtoréch, 134 đại lộ Hăngri Máctanh, một trang về lâu đài Đơ Crôgiông và mười một trang còn lại về những chủ sở hữu khác ở Pari...

Héclóc Sôm liền chép ngay danh sách mười một họ tên và địa chỉ ấy. Xong xuôi, y sắp xếp lại ngăn nắp như cũ, mở cửa sổ rồi nhảy tót xuống quảng trường vắng tanh, không quên khép chặt những cánh cửa còn lại.

Trong buồng khách sạn, Héclóc Sôm trịnh trọng châm điếu thuốc và giữa đám khói thuốc lá mịn mù, y xem xét những kết luận có thể rút ra được từ tập hồ sơ M.B, nói rõ hơn là tập hồ sơ của Maxim Bécông tức Arxen Lupanh.

Đến tám giờ Héclóc Sôm đánh cho Ganimar một bức điện báo:

"Sáng hôm nay thế nào tôi cũng đến phố Pécgôledơ và trao cho ông một người mà việc bắt giữ hết sức quan trọng. Dù thế nào đi nữa mong ông có nhà đêm nay cho đến mười hai giờ trưa ngày mai thứ tư. Ông thu xếp sao cho có khoảng ba chục người sẵn sàng làm nhiệm vụ".

Rồi Héclóc Sôm tìm chọn trên đại lộ một ô tô cho thuê mà tay tài xế mặt mũi xem ra vui vẻ và khá thông minh. Y bảo xe chở đến quảng trường Malexép, đỗ cách biệt thự Đêtănggiơ khoảng năm mươi bước.

- Này anh bạn, - Héclóc Sôm nói với người tài xế, - đóng cửa xe lại, kéo cao cổ áo lông lên, gió lạnh đấy, rồi chịu khó ngồi chờ. Độ một giờ rưỡi nữa anh hãy khởi động máy. Tôi trở lại và xe lên đường đến phố Pécgôledơ ngay. Lúc bước qua ngưỡng cửa biệt thự của kiến trúc sư Đêtănggiơ, Héclóc Sôm chợt thấy lưỡng lự. Liệu chú tâm đến người Đàn bà tóc hoe trong khi Arxen Lupanh kết thúc việc chuẩn bị lên đường có phải là sai lầm không? Dựa vào bản danh sách những ngôi nhà xây dựng gian xảo, tranh thủ tìm chỗ ở của đối thủ trước có phải hơn không?

- Kệ - Héclóc Sôm tự nhủ, - một khi người Đàn bà tóc hoe đã ở trong tay ta, ta sẽ làm chủ tình thế!

Héclóc Sôm bấm chuông gọi cửa.

Ông Đêtănggiơ đã có mặt trong thư viện. Hai người làm việc một lúc. Héclóc toan kiếm cơ để lên phòng của Clôtidơ thì cô gái bước vào. Cô chào cha rồi đi vào phòng khách nhỏ, ngồi xuống viết lách gì đó.

Từ chỗ làm việc của mình, Héclóc nhìn thấy nàng đang nghiêng đầu trên bàn, thỉnh thoảng ngừng bút, ngẫm nghĩ gì đó, vẻ mặt đăm chiêu tư lự.

Héclóc chờ một lát, cầm lấy một cuốn sách rồi nói với ông Đếtănggiơ:

- Đây đúng là cuốn sách mà tiểu thư Đếtănggiơ yêu cầu tôi mang tới cho tiểu thư.

Héclóc đi vào phòng khách nhỏ và đứng ngay trước mặt Clôtidơ sao cho ông Đếtănggiơ không nhìn thấy con gái. Y nói:

- Tôi là Xtíchman, thư ký mới của ông kiến trúc sư.

- Thế à ? - Nàng nói nhưng không ngẩng đầu lên. - Cha tôi đã thay thư ký rồi sao ?

- Vâng, thưa tiểu thư, tôi muốn nói chuyện với tiểu thư.

- Mời ông ngồi xuống ghế, tôi xong rồi đây.

Nàng viết thêm vài chữ nữa vào lá thư, ký tên, dán phong bì, gạt giấy tờ sang một bên, bấm vào nút chuông điện thoại, bắt được liên lạc với bà thợ may, yêu cầu bà ta mau chóng hoàn thành tấm áo khoác mặc đi đường mà nàng cần gấp, rồi cuối cùng quay sang nói với Héclóc:

- Thưa ông, tôi xin nghe ông. Nhưng chúng ta có thể trao đổi trước mặt cha tôi được không ?

- Không được, thưa tiểu thư. Tôi còn xin tiểu thư không cao giọng khi nói nữa kia. Ông Đếtănggiơ không nghe thấy chúng ta nói gì là tốt nhất.

- Tốt cho ai kia ạ ?

- Tốt cho tiểu thư, thưa tiểu thư Đếtănggiơ.

- Tôi không đồng ý nói chuyện với ông mà cha tôi không nghe và không hay biết gì !

- Dù thế nào thì tiểu thư vẫn cứ phải đồng ý.

Hai người cùng đứng phắt dậy, nhìn nhau chăm chăm. Cuối cùng, nàng dần giọng:

- Thưa ông, mời ông nói !

Vẫn đứng y nguyên, Héclóc lên tiếng hết sức rành rọt:

- Nếu tôi có nhầm lẫn ở một vài điểm thứ yếu nào đó, mong tiểu thư thứ lỗi cho. Điều mà tôi xin bảo đảm, đấy là sự chính xác chung của những việc rắc rối được trình bày ở đây.

- Yêu cầu ông không dài lời. Những sự việc thôi !

Bất thành linh bị ngắt lời, Héclóc Sôm cảm thấy cô gái có sự cảnh giác. Y nói tiếp:

- Được, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Như vậy là cách đây năm năm, ông thân sinh của tiểu thư có dịp gặp một ông Maxim Bécông. Ông này ra mắt

ông Đếtănggiơ với danh nghĩa nhà thầu khoán hoặc kỹ sư xây dựng gì đó, tôi không biết nói thế nào cho chính xác. Dù sao cũng vẫn là ông Đếtănggiơ thấy mến chàng trai trẻ ấy và do sức khoẻ không cho phép ông quán xuyến công việc, ông bèn trao cho ông Bécmông thực hiện một số đơn đặt hàng mà ông nhận của những khách hàng cũ và hình như những quý khách này có vẻ hợp với tư cách của người cộng tác ấy lắm.

Héclóc ngừng nói. Y thấy hình như mặt cô gái ngày càng tái đi. Thế nhưng nàng vẫn nói với một giọng hết sức bình tĩnh:

- Thưa ông, những sự việc mà ông nói, tôi hoàn toàn không biết và cũng chẳng hiểu nó có liên quan gì đến tôi.

- Về vấn đề này, thưa tiểu thư, chắc tiểu thư biết rõ hơn tôi nhiều. Tên thật của ông Maxim Bécmông là Arxen Lupanh.

Nàng cười phá lên:

- Lại thế cơ à ? Arxen Lupanh ! Ông Maxim Bécmông tên là Arxen Lupanh !

- Thưa tiểu thư, đúng như tôi có vinh hạnh được nói cho tiểu thư rõ, nhưng vì tiểu thư cố tình không muốn hiểu lấy nửa lời, tôi đành phải thêm là, do để thực hiện những ý đồ của mình, Arxen Lupanh đã tìm thấy ở đây một người bạn, một tông phạm mù quáng và... tận tâm một cách say đắm.

Nàng đứng dậy không mấy may xúc động khiến Héclóc Sôm phải sững sốt trước một sự tự chủ như vậy.

- Thưa ông, - Clôtiđơ nói, - tôi không biết và cũng không cần biết ông định làm gì. Tôi yêu cầu ông không nói thêm một câu nào nữa và xin mời ông ra khỏi đây cho.

- Tôi không hề có ý định ở đây phiền tiểu thư mãi đâu, - Héclóc nói cũng bình thản không kém gì nàng. - Tuy nhiên, tôi định là sẽ không ra khỏi tòa biệt thự này một mình.

- Thưa ông thế ai có vinh hạnh đi cùng với ông ạ ?

- Tiểu thư.

- Tôi ấy ạ ?

- Vâng, thưa tiểu thư, chúng ta sẽ cùng ra khỏi biệt thự này và tiểu thư sẽ đi theo tôi không phản kháng, không nói nửa lời.

Có điều kỳ lạ trong cảnh này là sự bình tĩnh tuyệt đối của hai đối thủ. Có thể nói đây là một cuộc đấu tay đôi một mất một còn giữa hai ý chí mãnh liệt, hơn là một cuộc tranh luận lịch thiệp của hai người không cùng ý kiến.

Qua cửa mở rộng, vẫn thấy ông Đếtănggiơ ở trong đình tròn đang giờ sách với những động tác đều đều.

Clôtidơ lại nhún vai ngồi xuống. Héclóc Sôm rút đồng hồ ra, và nói:

- Bây giờ là mười giờ rưỡi. Năm phút nữa chúng ta sẽ lên đường !

- Nếu không thì sao, thưa ông ?

- Nếu không, tôi sẽ ra gặp ông Đếtănggiơ và sẽ kể cho ông nghe.

- Ông kể cái gì ?

- Sự thật ! Tôi sẽ kể cho ông thân sinh của tiểu thư về cuộc đời giả dối của Maxim Bécmông, về cuộc đời lá mặt lá trái của ả tòng phạm...

- Ông bảo của ai kia ?

- Của con người vẫn được gọi là người Đàn bà tóc hoe, của người phụ nữ mà trước đây tóc có màu vàng rực rỡ.

- Ông lấy bằng chứng đâu ?

- Tôi sẽ dẫn ả tới phố Salgranh, sẽ chỉ cho ả thấy cái lối đi bí mật mà Arxen Lupanh lợi dụng những công việc do y chỉ huy, đã sai người làm thông từ nhà số 40 sang nhà số 42, cái lối đi mà hấn và tiểu thư, hai người đã theo trong đêm hôm kia.

- Rồi sao nữa ạ ?

- Rồi tôi sẽ dẫn ông Đếtănggiơ tới nhà luật sư Đếtănggiơ, chúng ta sẽ đi xuống cầu thang sau nhà, cái cầu thang mà Lupanh đã dắt tiểu thư thoát khỏi bàn tay của Ganimar. Rồi chúng tôi sẽ tìm cái lối đi ẩn thông sang nhà bên cạnh, ngôi nhà có cửa ăn ra đại lộ Batinhon chứ không phải ra phố Clapêrông.

- Rồi sao nữa ạ ?

- À, rồi tôi sẽ dẫn ông Đếtănggiơ tới lâu đài Đơ Crôgiông. Ông kiến trúc sư đã nắm được loại công việc do Arxen Lupanh thực hiện khi trùng tu toà lâu đài. Do đó ông sẽ dễ dàng tìm ra những lối đi bí mật mà Lupanh đã sai đồng bọn thi công. Ông sẽ nhận thấy ngay những lối đi ấy giúp người Đàn bà tóc hoe ban đêm lén vào buồng của bà Bá tước Đơ Crôgiông để lấy cặp viên kim cương xanh đặt ở trên mặt lò sưởi, rồi hai tuần sau lại đột nhập phòng của ông lãnh sự Blaikhén, gửi viên kim cương ấy vào trong lọ xà phòng bột. .. một hành động khá kỳ quái, phải chăng là một sự trả thù nhỏ nhặt của đàn bà ? Nhưng cái đó không quan trọng...

- Và rồi sao nữa, thưa ông ?

- Vâng, chưa hết đâu, - Héclóc Sôm nói giọng trầm hấn xuống, - rồi

sau đó tôi sẽ đưa ông Đếtănggiơ tới nhà 134 đại lộ Hăngri Máctanh và chúng tôi sẽ tìm hiểu xem làm sao ngài đại tước nam tước Hôtoréch...

- Ông im đi ! Im đi ! - Cô gái bỗng kinh hãi lắp bắp nói. - Tôi cấm ông ! Sao ông dám bảo là tôi... Ông buộc tội tôi...

- Tôi buộc tội tiểu thư đã giết nam tước Hôtoréch !

- Không ! Không ! Đó là một sự bêu riếu !

- Thưa tiểu thư, tiểu thư đã giết nam tước Hôtoréch. Tiểu thư đã vào phục vụ ngài nam tước dưới cái tên Ăngtoanét Brêha với mục đích cướp viên kim cương xanh và tiểu thư đã giết ông ta.

Bị kiệt quệ, nàng đành hạ mình cầu xin:

- Tôi van ông, xin ông im đi cho. Chính vì ông biết nhiều chuyện thế nên ông cũng phải biết là tôi không giết ông nam tước !

- Thưa tiểu thư, tôi không nói là tiểu thư đã ám sát ông nam tước Hôtoréch. Ông ta mắc chứng điên, thỉnh thoảng lại nổi cơn mà chỉ có xơ Ôguxơ là có thể kiềm chế được. Chi tiết này tôi được biết tận miệng nhà nữ tu hành ấy. Vắng xơ Ôguxơ, ông ta đã nhảy bổ vào tiểu thư và trong lúc vật lộn, để tự vệ, tiểu thư đã đâm ông ta. Quá khiếp hãi về một hành động như vậy, tiểu thư đã bấm chuông rồi vùng chạy không kịp tháo khỏi tay nạn nhân viên kim cương xanh mà tiểu thư định lấy cắp. Một lúc sau, tiểu thư dẫn một tên gia nhân ở nhà bên cạnh sang. Tên này là tay chân của Lupanh. Hắn đã cùng tiểu thư khiêng xác ông nam tước đặt lên giường rồi sắp xếp ngay ngắn lại đồ đạc trong phòng... nhưng tiểu thư vẫn không dám lấy viên kim cương xanh. Sự việc xảy ra là như thế. Do đó tôi xin nhắc lại, tiểu thư không ám sát ông nam tước, tuy nhiên chính bàn tay tiểu thư đã đâm ông ta.

Nàng đặt chéo đôi bàn tay nhỏ nhắn và xanh xao lên trán và cứ để im như thế lâu lắm. Cuối cùng, gỡ những ngón tay để lộ khuôn mặt đau đớn, nàng nghẹn ngào nói:

- Và tất cả những chuyện này ông định nói hết với cha tôi à ?

- Phải. Tôi còn nói với ông là tôi có những người làm chứng. Tiểu thư Xugian Giécboa rất biết người Đan bà tóc hoe, xơ Ôguxơ không quên Ăngtoanét Brêha, nữ bá tước Đơ Crôgiông biết rõ bà Đơ Rêan. Đó là những điều tôi sẽ nói với ông Đếtănggiơ.

- Ông sẽ không dám làm thế ! - Clôtđơ bỗng lấy lại vẻ thanh thản đến kỳ lạ, nhẹ nhàng nói.

Héclóc Sôm đứng dậy, toan bước ra thư viện thì Clôtđơ ngăn y lại:

- Khoan đã ông !

Nàng suy nghĩ giây lát, rồi cất tiếng hỏi với một giọng hết sức bình tĩnh và tự tin:

- Ông là Héclóc Sôm phải không ?

- Phải.

- Ông định làm gì tôi ?

- Tôi định làm gì ấy à ? Giữa tôi và Arxen Lupanh đang diễn ra một cuộc đấu tay đôi mà tôi phải là người chiến thắng. Trong khi chờ đợi sự kết thúc sắp tới, tôi hy vọng với một con tin quý báu như tiểu thư tôi sẽ có thể lợi đối với địch thủ của tôi. Do đó, tiểu thư sẽ đi theo tôi. Tôi sẽ phò thác tiểu thư cho một người bạn. Ngay khi đạt được mục đích, tiểu thư sẽ được tự do.

- Thưa ông, có thể thôi ư ?

- Vâng, chỉ có thể thôi. Tôi không thuộc cảnh sát của nước này, do đó tôi thấy là không có quyền... xét xử.

Hình như nàng đã quyết định. Tuy nhiên thấy cần phải lấy lại sức, nàng bèn nhắm mắt lại một lát. Héclóc thấy nàng đứng đó bình thản và hầu như thờ ơ với mọi nguy hiểm đang vây quanh. Y nghĩ thầm:

- Không hiểu nàng có cho là đang bị đe dọa không nhỉ ? Chắc là không, vì Lupanh đang bảo vệ nàng. Với Lupanh không gì có thể động đến anh được ! Lupanh là bá chủ ! Lupanh là tất thắng !

Nghĩ đoạn Héclóc bèn nói:

- Thưa tiểu thư, tôi báo là năm phút mà bây giờ đã quá nửa tiếng đồng hồ rồi !

- Ông cho phép tôi lên phòng lấy đồ đạc của tôi chứ ?

- Thưa tiểu thư, cái đó tùy tiểu thư. Tôi xin xuống đợi ở dưới phố Môngsananh. Tôi với lão gác cổng Giácmô thân nhau lắm.

- Trời ! Ông biết... - Nàng khiếp hãi thốt lên.

- Vâng, tôi biết rất nhiều chuyện !

- Thôi được, tôi bấm chuông gọi vậy.

Gia nhân mang mũ và áo khoác cho nàng. Héclóc nói:

- Theo tôi, với ông Đếtănggiơ, tiểu thư nên biện một lý do nào đó về việc tiểu thư đi với tôi và sẽ vắng mặt vài ngày.

Một lần nữa hai người nhìn nhau thách thức, mỉa mai và tươi cười. Nàng nói:

- Không cần. Tôi sẽ trở về nhà sớm thôi.

- Tiểu thư tin tưởng và Lupanh quá nhỉ ? - Héclóc nói.
- Vâng, tin một cách mù quáng ấy ạ !
- Tất cả những gì Lupanh làm đều tốt, tất cả những gì Lupanh muốn đều thực hiện được, phải không tiểu thư ? Và... tiểu thư tán thành tất cả, sẵn sàng tất cả cho Lupanh ?

- Tôi yêu chàng ! - Nàng say sưa thốt lên.

- Và tiểu thư tin là Lupanh sẽ cứu.

Nàng nhún vai rồi đi tới bên ông Đếtănggiơ và nói:

- Thưa cha, con mượn cha ông Xtíchman. Con xin phép đến Thư viện quốc gia.

- Con có về ăn trưa không ?

- Có lẽ... à không đâu cha ạ ! Cha đừng chờ con. Đoạn nàng quay lại nói với Héclóc, giọng quả quyết:

- Thưa ông, tôi xin theo ông.

- Không ân ý gì chứ ạ ?

- Không ! Tôi nhắm mắt đưa chân.

- Nếu tiểu thư có ý định chạy trốn. Tôi gọi, tôi kêu và người ta sẽ bắt tiểu thư, thế là vào tù. Xin tiểu thư đừng quên là đã có trát bắt người Đàn bà tóc hoe.

- Tôi xin lấy danh dự thề với ông là không tìm bất cứ cách gì để trốn cả !

- Tôi tin ở tiểu thư. Chúng ta đi thôi.

Như Héclóc đã tuyên bố, hai người cùng nhau bước ra khỏi biệt thự.

Trên quảng trường, chiếc xe hơi vẫn đỗ chờ. Héclóc trông thấy lưng tay lái xe và chiếc mũ lưỡi trai chụp xuống gần sát cổ áo lông. Tới gần, y nghe thấy tiếng động cơ nổ đều đều. Y bèn mở cửa xe mời Clôtđơ lên rồi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Ngay lập tức, xe rồ máy và lăn bánh chạy vào đại lộ Hôơ, rồi theo đại lộ Grandơ Acme.

Héclóc trầm tư, nhằm tính kế hoạch.

- Ganimar ở nhà... mình sẽ trao cô gái cho lão. Có nên nói với lão thiếu nữ này là ai không nhỉ ? Không. Lão sẽ lôi cô ấy đến thẳng sở cảnh sát. Như vậy sẽ hỏng hết việc. Khi rảnh tay rồi mình sẽ tham khảo bản danh sách của hồ sơ M.B. và tiến hành cuộc săn bắt. Và đêm nay hoặc sáng mai là cùng, mình sẽ đi tìm Ganimar như đã thoả thuận và nộp cho lão Arxen Lupanh

cùng đồng bọn.

Héclóc Sôm xoa hai tay vào nhau, sung sướng cảm thấy cuối cùng thắng lợi đã ở trong tầm tay và không một chương ngại nghiêm trọng nào ngăn cách y với cái đích ấy cả. Và trái với bản chất vốn kín đáo của y, Héclóc tỏ lộ tâm tình:

- Thưa tiểu thư, mong tiểu thư thứ lỗi nếu tôi có tỏ vẻ thoả mãn như vậy. Cuộc chiến đấu đầy gian khổ, nên khi thành công, tôi thấy đặc biệt phấn khởi.

- Thưa ông, đó là một sự thành công chính đáng mà ông có quyền vui mừng.

- Cảm ơn tiểu thư. Ở này, ta đang đi đâu thế nhỉ. Buồn cười thật đấy. Tay lái xe lúc này không nghe thấy gì chắc ?

Đúng lúc ấy chiếc xe hơi qua cửa ô. Nơi y ra khỏi Pari. - Quái nhỉ ? Phố Pécgôledơ có ở ngoại thành đâu ?

Héclóc bèn hạ tấm kính xuống, quát:

- Này anh lái xe, nhầm đường rồi ! Phố Pécgôledơ cơ mà !

Gã tài xế không đáp. Héclóc Sôm bèn quát to hơn:

- Phố Pécgôledơ ! Tôi bảo anh phố Pécgôledơ cơ mà !

Anh chàng lái xe vẫn lặng ngắt.

- Chà ! - Héclóc kêu lên, - ông bạn điếc đấy à ? Hay là định giữ que đấy ? Ra ngoại thành làm quái gì hả ? Quay lại phố... PÉC... GÔ... LE... Dơ mau !

Vẫn im lặng. Tay thám tử người Anh vừa tức vừa lo. Y nhìn Clôtiđơ: Một nụ cười thoáng nở trên đôi môi cô gái.

- Sao tiểu thư lại cười ? - Y càu nhàu. - sự cố này không quan hệ gì... chẳng thay đổi gì sất !

- Vâng, hoàn toàn chẳng thay đổi gì cả.

Bất chợt một ý nghĩ loé lên trong óc khiến Héclóc Sôm choáng váng. Y vội nhô người lên, nhìn chăm chăm vào gáy người lái xe. Hình như đôi vai của thằng cha này có vẻ thon thả hơn, thái độ có vẻ ung dung hơn... Héclóc Sôm bỗng rùng mình, mồ hôi toát ra như tắm lạnh ngắt, hai bàn tay co quắp lại... Y thấy kinh hãi quá thể. Không còn nghi ngờ gì nữa, tay lái xe chính là Arxen Lupanh !

- Sao ? Ông Héclóc Sôm ? Ông thấy cuộc dạo chơi nho nhỏ này thế nào hả ?

- Rất thú vị ! Cực kỳ thú vị, ông bạn thân mến ạ !

Có lẽ chưa bao giờ Héclóc Sôm phải gắng sức một cách khủng khiếp đến thế để nói ra những lời ấy sao cho không rung giọng, không lộ sự giận dữ đang sôi lên trong lòng y. Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó. Do một sự phản ứng ghê gớm, lòng căm thù và tính hung dữ bỗng trào lên như sóng cồn phá bung đê điều, khiến y mất hết ý chí. Tay thám tử người Anh bất thành linh rút súng sau ra, chĩa vào tiểu thư Đếtănggiơ và quát:

- Lupanh ! Dừng xe lại ! Nếu không ta sẽ bắn tiểu thư.

- Ông Héclóc Sôm này, - Lupanh không quay lại đáp, - tôi khuyên ông nên nhắm vào má mà bóp cò nếu ông muốn bắn trúng thái dương.

Clôtiđơ nói với Lupanh:

- Anh Maxim, phóng vừa vừa thôi, đừng thì tron mà em lại nhát lắm.

Nàng vẫn tươi cười, mắt chăm chú nhìn xuống đường.

- Dừng lại ! Bảo hấn dừng lại ! - Héclóc điên tiết quát Clôtiđơ. Tiểu thư cũng biết là tôi có khả năng làm mọi chuyện !

Nòng súng ngắn của Héclóc Sôm chạm vào mái tóc quăn. Clôtiđơ thì thào:

- Cái anh Maxim này bất cần quá ! Phóng bạt mạng kiểu này có ngày trượt bánh chứ chẳng chơi !

Héclóc Sôm dứt súng vào túi, nắm lấy quá đấm cửa xe hơi toan nhảy đại xuống đường.

Clôtiđơ khuyên y:

- Cẩn thận đấy ông ạ ! Sau chúng ta có một chiếc xe hơi nữa đấy !

Héclóc Sôm nghiêng đầu nhòm lại sau. Đúng là có một chiếc xe hơi đang chạy theo xe của họ: xe to, vẻ hung dữ với cái mũi xe nhọn, sơn đỏ như tiết và bốn gã mặc áo lông xù ngồi chật ở bên trong.

- Hừ ! - Héclóc nhủ thầm, - mình bị kèm chặt rồi ! Phải bình tĩnh chờ dịp thôi.

Héclóc Sôm đành khoanh tay trước ngực với vẻ ngạo nghễ của một kẻ thất cơ ngồi chờ thời. Trong khi chiếc xe hơi băng băng vượt sông Xen, qua Xurétxơ, Ruen, Satu, không dừng lại ở một nơi nào, thì Héclóc Sôm ngồi im ngậm đắng nuốt cay, nhẫn nhục nén giận và cố nghĩ xem Arxen Lupanh đã dùng pháp thuật nào để thế chân gã lái xe ? Bảo anh chàng tài xế tử tế mà y đã chọn hội sáng trên đại lộ là đồng bọn của Lupanh được bố trí trước, y thấy giả thiết ấy không ổn. Tuy nhiên nhất định Lupanh phải được thông báo

trước, mà sự thông báo ấy chỉ có thể sau khi y đe dọa Clôtidor, vì trước lúc đó không ai ngờ tới ý đồ trong đầu y. Và lại từ lúc ấy, y và Clôtidor không hề rời nhau lấy một giây.

Héclóc Sôm chợt nghĩ tới "cuộc" điện thoại mà cô gái liên lạc với bà thợ may. Y bỗng hiểu: ngay khi chưa kịp nói, mới chỉ tự giới thiệu là thư ký mới của ông Đếtănggiơ, Clôtidor đã đoán thấy nguy hiểm, tên thật và mục đích của y và lập tức, một cách hết sức lạnh lùng và tự nhiên, nàng đã dùng mặt khẩu cầu cứu Arxen Lupanh núp dưới danh nghĩa bà thợ may.

Arxen Lupanh đã đến bằng cách nào, làm sao chiếc xe hơi máy vẫn rung đỗ bên vỉa hè lại khiến hắn nghi ngờ, làm thế nào hắn "mua" được tay lái xe... tất cả không đáng để ý. Điều làm Héclóc Sôm thích thú đến quên cả tức giận, đó là sự gọi lại cái lúc ly kỳ mà một thiếu nữ bình thường, một cô gái si tình kiêm chế được mình, đẹp bản năng, giấu ánh mắt, giữ nét mặt bình thản, đã đánh lừa được tay cáo già như y.

Làm gì để chống lại một người được phục vụ bởi những tay chân như thế, một người mà chỉ với ảnh hưởng của uy quyền thôi đã truyền cho một người đàn bà biết bao nghị lực và táo bạo.

Xe qua sông Xen rồi ngược dốc Xanh Giécmanh. Nhưng quá thành phố ấy chừng năm trăm mét, xe chạy chậm lại. Chiếc xe đi sau đuổi kịp và cả hai cùng đỗ lại. Xung quanh vắng tanh vắng ngắt.

- Ông Héclóc Sôm, - Lupanh nói, - mời ông chuyển sang xe kia. Xe này của chúng ta chạy chậm như rùa !

- Sao lại thế ? - Héclóc kêu lớn, - đã vội còn kén cá chọn canh làm gì cơ chứ !

- Ông làm ơn cho mượn cái áo lông của ông nữa, vì chúng ta sẽ đi khá nhanh đấy. À, mời ông hai cái bánh mì kẹp nhân. Ông Héclóc Sôm, ông cầm lấy đi ! Chưa biết bao giờ mới ăn bữa chiều đâu, ông ạ !

Bốn người ngồi ở xe sau bước xuống. Một gã lại gần và khi gã bỏ cặp kính, Héclóc nhận ra cái lão mặc áo rođanhgôt ở tiệm ăn Hunggari. Lupanh nói với gã:

- Anh đưa chiếc xe hơi này về trả cho tay lái xe mà tôi đã thuê. Hắn ngồi chờ trong quầy bán lẻ rượu đầu tiên ở bên phải phố Logiăngđơ. Trả hắn hộ tôi thêm một nghìn phrăng nữa là hai nhé ! À quên mất, anh làm ơn đưa cặp kính của anh cho ông Héclóc Sôm.

Arxen Lupanh trao đổi đôi lời với tiểu thư Đếtănggiơ rồi ngồi vào sau

tay lái. Xe chạy. Héclóc Sôm ngồi bên cạnh Lupanh. Ở ghế sau là một người của chàng.

Lupanh không thổi phồng khi chàng nói xe sẽ chạy "khá nhanh". Ngay thoát đầu xe đã phóng với một vận tốc chóng mặt. Chân trời ào ào lao tới như bị lôi cuốn bởi một ma lực để rồi biến mất ngay sắp như bị hút vào một cái vực sâu thẳm. Những vật khác như cây cối nhà cửa, đồng ruộng và rừng cây cũng nhón nhọn vội vã lao theo, hết một dòng thác sắp chảy tới miệng vực.

Héclóc và Lupanh không nói với nhau một câu nào. Ở trên đầu họ, lá cành của những cây dương réo ào ào như sóng biển một cách hết sức nhịp nhàng do khoảng cách đều đặn giữa những gốc cây. Rồi những thành phố cũng theo nhau biến đi: Măngtơ, Vécnông, Gayông. Xe vẫn chạy bon bon hết đồi này tới đồi khác, qua Đôngxocua đến Căngtơ, Ruăng và ngoại vi Ruăng, bên cạnh với kè sông dài hàng kilômét khiến nó có vẻ một phố của một vịnh chài. Rồi đến Đule, Côđơbéch, xứ Cô, Lilơbon và Kiobóp. Bỗng họ lại gặp bờ sông Xen, với một kè đá nhỏ, một chiếc thuyền yat đường nét khỏe và giản dị, từ ống khói từng cuộn khói đen đang tuôn lên trời.

Chiếc xe hơi đỗ lại. Trong hai tiếng đồng hồ, xe đã chạy được hơn bốn mươi dặm.

Một người mặc áo xanh, đội mũ lưỡi trai bước tới và chào Lupanh.

- Hay lắm, ông thuyền trưởng ! - Lupanh reo lên. - Ông nhận được bức điện của tôi chứ ?

- Vâng.

- Thuyền Con Én sẵn sàng chứ hả ?

- Con Én sẵn sàng chờ lệnh ạ !

- Vậy thì... ông Héclóc Sôm... xin mời ông xuống thuyền cho.

Tay thám tử người Anh ngó quanh, thấy một nhóm người đứng trên thềm một tiệm cà phê, một nhóm khác tụ tập ở gần hơn. Luống lự giây lát, nhưng rồi y cũng hiểu ra rằng trước khi có một sự can thiệp nào đó thì y đã bị gô cổ ném xuống hầm tàu rồi. Héclóc đành nuốt hận bước xuống cầu tàu và theo Lupanh vào trong ca bin của thuyền trưởng.

Căn buồng khá rộng sạch như lau như li, chỗ nào cũng đánh vécni bóng lộn, đồ đồng sáng loáng.

Lupanh đóng sập cửa lại một cách thô bạo rồi nói với Héclóc Sôm:

- Thế nào, ông biết những gì ?

- Biết tuốt !

- Biết tuốt à ? Ông nói rõ xem nào !

Trong cách nói của chàng với tay thám tử người Anh không còn cái vẻ lịch sự pha chút mỉa mai lúc trước nữa mà đã ra giọng hống hách của một ông chủ quen sai khiến, quen mọi người phải phục tùng mình.

Hai người nhìn nhau từ chân lên đầu. Ánh mắt của họ giao nhau nảy lửa. Đó là ánh mắt của hai kẻ thù không đội trời chung. Lupanh gay gắt nói:

- Ông Héclóc Sôm, đã bao lần tôi gặp ông trên con đường tôi đi, tưởng thế đã là quá đủ. Tôi đã chán ngấy cái chuyện phải mất thì giờ để phá những cạm bẫy của ông. Tôi xin báo để ông biết là cách cư xử của tôi sẽ phụ thuộc vào câu trả lời của ông. Như vậy, đích xác ông biết những gì về tôi ?

- Thưa ông, tôi xin nhắc lại với ông là tôi BIẾT TUỐT !

Arxen Lupanh cố nén lòng dần giọng nói:

- Tôi, tôi sẽ nói cho ông những gì ông biết về tôi. Ông biết dưới cái tên Maxim Bécmông, tôi đã sửa lại mười lăm ngôi nhà do ông Đêtănggiơ xây dựng.

- Phải.

- Trong mười lăm ngôi nhà này, ông biết bốn.

- Phải.

- Và ông nắm danh sách mười một nhà còn lại.

- Phải.

- Có lẽ ông đã "moi" được bản danh sách ấy đêm hôm qua ở nhà ông Đêtănggiơ.

- Phải.

- Và ông cho là trong mười một ngôi nhà này nhất thiết tôi phải giữ lại một cho bản thân, cho nhu cầu của tôi cũng như của đàn em của tôi và ông đã giao phó cho Ganimar để tìm và phát hiện hang ổ ấy của tôi.

- Không.

- Thế nghĩa là thế nào ?

- Nghĩa là tôi hành động một mình và đi tìm một mình !

- Thế thì tôi chẳng sợ gì nữa, vì ông đang nằm trong tay tôi !

- Vâng, CHỪNG NÀO tôi còn ở trong tay ông thôi, ông Lupanh ạ !

- Nghĩa là ông sẽ chuồn được ?

- Phải.

Arxen Lupanh lại gần Héclóc Sôm, đặt nhẹ tay lên vai y và nói:

- Ông Héclóc, ông nghe đây, tôi không muốn tranh luận mà ông thì rất

đáng buồn là không có khả năng hạ được tôi. Tốt hơn hết ta nên chấm dứt chuyện này.

- Nhất trí với ông, ông Lupanh !

- Ông hãy hứa danh dự với tôi không tìm cách trốn khỏi con tàu này trước khi về tới Anh.

- Tôi xin lấy danh dự hứa với ông rằng tôi sẽ tìm mọi cách để thoát thân. Héclóc Sôm bướng bỉnh đáp lại.

- Đồ chết giẫm ở đâu ! Ông thừa biết tôi chỉ cần nói một câu là ông hết đường cựa quậy. Đàn em của tôi nhắm mắt vâng lời tôi. Tôi hất đầu một cái, chúng sẽ quăng ngay xích sắt vào cổ ông.

- Xích sắt có thể đứt được !

- Chúng sẽ quăng ông qua thành tàu cách bờ mười hải lý.

- Tôi biết bơi.

- Đối đáp khá lắm. - Lupanh thốt lên. - Lạy Chúa ! Tôi nổi cáu mất rồi ! ông Héclóc Sôm, ông thứ lỗi cho nhé ! Chúng ta cũng nên kết thúc thôi ông ạ ! Giả thử tôi tìm mọi cách cần thiết để bảo đảm an toàn cho tôi và cho đàn em của tôi.

- Mọi cách đều vô ích.

- Đồng ý. Tuy nhiên chẳng lẽ ông lại muốn tôi dùng những cách ấy ?

- Đó là quyền ở ông.

- Vậy thì được.

Lupanh hé cửa gọi thuyền trưởng và hai thủy thủ. Ba người tóm lấy Héclóc. Sau khi đã lục túi y, họ buộc cẳng và trói y vào ghế nằm của thuyền trưởng.

- Thôi ! - Lupanh ra lệnh. - Thưa ông, thực sự do ông cưỡng lại và do tầm quan trọng của tình huống nên bắt buộc tôi phải...

Các thủy thủ rút lui. Lupanh nói:

- Ông thuyền trưởng này, ông sẽ bố trí một người túc trực ở đây phục vụ ông Héclóc nhé. Còn ông, lúc nào rồi, ông vào đây với ông ấy cho vui. Đừng để ông ấy thiếu một cái gì. Đồng hồ của ông mấy giờ rồi nhỉ ?

- Hai giờ năm phút.

Lupanh kiểm tra lại đồng hồ của mình và đồng hồ quả lắc treo trên vách cabin của thuyền trưởng.

- Hai giờ năm phút. Đúng ! Từ đây đến Xaothamxon, tàu Con Én chạy hết mấy tiếng ?

- Cứ nhân nha đi, mất chín giờ.

- Ông cứ kéo mười một giờ nhé. Ông không được cập bến trước giờ nhổ neo của tàu chở khách. Con tàu biển duy nhất rời cảng Xaothamxon lúc nửa đêm tới Hayơ vào tám giờ sáng. Ông hiểu chứ ?

- Rõ ! Thừa sếp.

- Thôi, xin chào Héclóc Sôm ! - Lupanh quay sang nói với tay thám tử người Anh. - Hẹn sang năm gặp lại ở trái đất này hoặc ở thế giới bên kia !

- Không dám ! Mai ta sẽ gặp nhau.

Vài phút sau, tiếng xe hơi chở Lupanh xa dần. Máy hơi nước của tàu Con Én cũng âm ỹ khởi động. Đúng lúc ấy. Héclóc Sôm bị trói chặt trên ghế nằm, nhắm mắt đánh một giấc ngủ say sưa.

Sáng hôm sau, ngày thứ mười và cũng là ngày cuối cùng của cuộc đấu tay đôi giữa hai đối thủ vĩ đại, báo Echo de France đăng một mẫu tin lý thú:

“Hôm qua Arxen Lupanh đã ra một sắc lệnh trục xuất thám tử người Anh Héclóc Sôm. Ngay trưa, sắc lệnh được thi hành. Đúng một giờ sáng Héclóc Sôm đã cập bến Xaothamxon!”.

ARXEN LUPANH BỊ TÓM LẦN THỨ HAI

Mới tám giờ, mười hai chiếc ô tô chở đồ dọn nhà đã đỗ chật phố Crovô, nằm giữa đại lộ Boa đơ Bulônơ và đại lộ Bugiê. Ông Phêlich Đêvy rời căn hộ của ông ở lầu bốn số nhà 8. Và ông Đubroi, một tay sành sỏi, đã gộp tầng năm của ngôi nhà số 8 ấy với tầng năm của hai ngôi nhà ở sát hai bên làm một, cùng ngày - một sự ngẫu nhiên thuần túy vì hai ông không quen nhau - cho chuyển đi những bộ sưu tập đồ cổ mà rất nhiều khách nước ngoài thường xuyên đến thăm.

Có một chi tiết mà dân phố nhận thấy, mãi sau này người ta mới bàn tán đến, là cả mười hai chiếc xe ấy không một xe nào mang tên và địa chỉ hãng vận tải và không một người áp tải nào la cà trong những quầy bán rượu lẻ quanh phố. Họ làm việc cùn cùn nên tới mười một giờ mọi việc đã xong xuôi. Trong những căn phòng trống rỗng chỉ còn sót lại những đồng giẻ rách và giấy vụn.

Ông Phêlich Đêvy một người trẻ tuổi lịch sự, ăn mặc đúng mốt nhưng lại cầm ở tay một cái gậy luyện tập khá nặng chứng tỏ người sở hữu phải có sức khỏe như thế nào. Ông Phêlich Đêvy bước đi thung dung, ngồi xuống một cái ghế dài công cộng trên lối đi cắt ngang đại lộ Boadơ Bulônơ, đối diện với phố Pécgôleđơ. Ngồi gài ông là một người đàn bà ăn mặc bình thường đang đọc báo, trong khi đó một đứa bé chơi đào bới cát bằng một cái xẻng tí tẹo.

Một lát sau, ông Phêlich không quay đầu lại, nói với người đàn bà:

- Ganimar thế nào ?

- Dạ, đi từ chín giờ sáng ạ.

- Đi đâu ?

- Lão đi đến sở Cảnh.

- Một mình à ?

- Vâng.

- Đêm qua không có điện báo gì chứ ?

- Không ạ.

- Người nhà vẫn tin tưởng chị chứ ?

- Dạ, vâng ạ ! Tôi giúp bà Ganimar làm những việc vặt, bà ấy kể hết cho tôi công việc của ông chồng... Chúng tôi vừa ngồi chuyện trò với nhau sáng nay.

- Tốt ! Hàng ngày đúng mười một giờ, chị tiếp tục đến đây cho tới khi có lệnh mới !

Ông Phêlich Đêvy đứng dậy và đi đến quán ăn tàu ở gần cửa Ô Đôphin gọi một bữa ăn thanh đạm: hai quả trứng, rau và quả, ăn xong ông quay trở lại phố Crôvô và nói với người gác cửa:

- Tôi lên ngó một tý rồi trao trả bác chìa khoá.

Nơi cuối cùng ông Phêlich Đêvy đảo thăm là căn phòng làm việc của ông. Ông nắm lấy đầu một đường ống dẫn khí đốt mà khuỷu ống có khớp cử động được, treo lủng lẳng dọc lò sưởi, mở cái nắp bằng đồng bịt miệng ống, đặt vào đáy một dụng cụ hình một cái kèn rồi ghé miệng thổi.

Một tiếng còi khê đáp lại. Nâng ống lên miệng, ông Đêvy thì thầm:

- Thế nào Đubroi ? Không có ai chứ ?

- Không ạ.

- Tôi lên được không ?

- Được ạ.

Ông Đêvy đặt ống vào vị trí cũ, tự nhủ:

- Nền tiến bộ sẽ đi đến đâu ? Thời đại ngày nay đầy rẫy những phát minh nho nhỏ làm cho cuộc sống thực sự tươi đẹp và thú vị. Và vui nữa chứ ! Nhất là khi người ta biết những vui sống như ta. Đêvy xoay một đường chỉ đá hoa của lò sưởi, cả phiến đá hoa động dậy và tấm gương gắn trên phiến đá bỗng trượt trên những đường soi kín đáo, để lộ một lỗ toang hoác với những bậc đầu của một cầu thang xây ẩn bên trong ống khói lò sưởi. Toàn bộ công trình sạch như lau như lý ấy bằng gang đánh bóng loáng và gạch men trắng bong.

Đêvy bước lên cầu thang, tới tầng năm: cũng một lỗ cửa như vậy mở ra ngay trên lò sưởi, ông Đubroi đang đứng chờ.

- Ở chỗ anh xong chưa ?

- Xong ạ.

- Gọn gàng hết rồi chứ ?

- Hoàn toàn ạ.

- Lính tráng ra sao ?

- Dạ tôi chỉ giữ lại ba người để canh gác.

- Ta lên xem.

Người nọ sau người kia, họ cùng nhau theo cầu thang bí mật ấy đi lên tầng gia nhân, bước vào một buồng sát mái. Một gã người ở đang đứng nhìn

ra cửa sổ, hai gã tới trình diện.

- Không có gì mới chứ ?

- Thưa ông chủ, không ạ.

- Ngoài phố vẫn yên tĩnh ?

- Dạ tuyệt đối ạ !

- Còn mười phút nữa, tôi sẽ mãi mãi đi khỏi đây. Các anh cũng sẽ đi. Từ giờ đến lúc ấy, có một tí gì khả nghi ở trong phố, báo cho tôi biết ngay.

- Thưa ông chủ, ngón tay của tôi luôn đặt trên nút chuông báo động.

- Anh Đubroi, anh có bảo những người dọn nhà không được động đến những dây chuông này không đây ?

- Dạ, có ạ. Chuông kêu tốt lắm !

- Vậy thì được.

Hai người lại trở xuống phòng làm việc của Phêlich Đêvy. Sau khi đã chỉnh lại đường chỉ đá hoa, Đêvy vui vẻ nói:

- Anh Đubroi, tôi muốn được nhìn thấy bộ mặt sừng sốt của những người bỗng dưng phát hiện tất cả những kỹ xảo tuyệt diệu này: chuông báo động, hệ thống dây điện và ống nghe, những lối đi bí mật, những ván sàn di động, những cầu thang trong ống khói lò sưởi... Đúng là một hệ thống máy móc thần tiên !

- Thiên hạ sẽ tha hồ mà khiêu nại Arxen Lupanh !

- Ô ! kệ xác họ. Có điều là phải bỏ những máy móc này mà đi thì tiếc thật.

- Lại phải làm lại từ đầu, Đubroi ạ ! Tất nhiên theo một kiểu mới vì không nên lặp lại cái cũ. Hừ ! Thằng cha Héclóc đáng nguyên rủa !

- Tay Héclóc không trở lại chứ ạ ?

- Trở lại thế nào được ! Ở Xamthaoxon, con tàu biển chở khách duy nhất rời cảng lúc mười hai giờ đêm. Ở Hayơ chỉ có một chuyến xe lửa khởi hành lúc tám giờ đến Pari vào mười một giờ mười phút. Những chỉ thị trao cho thuyền trưởng tàu Con Én là rõ ràng nên chắc chắn Héclóc sẽ nhờ tàu. Y chỉ có thể đi theo đường qua Niuhayen và Điép, như vậy chiều nay mới tới được đất Pháp.

- Giả dụ y quay lại thì sao ?

- Héclóc Sôm không bỏ cuộc đâu. Y sẽ quay trở lại, nhưng lúc ấy thì đã muộn rồi. Chúng ta đã cao chạy xa bay !

- Còn tiểu thư Đêtănggiơ ạ ?

- Một giờ nữa, tôi sẽ đi gặp nàng.

- Ở nhà tiểu thư ạ ?

- Ô ! Không, nàng chỉ trở về nhà khi hết phong ba bão tố, khi tôi không phải lo lắng gì cho nàng... vài hôm nữa thôi. Nhưng anh Đubroi này, anh phải nhanh tay lên, kẻo hết hành lý của chúng ta xuống thuyền cũng lâu đấy. Nhất thiết phải có mặt anh ở kè sông mới được.

- Sếp có chắc chúng ta không bị theo dõi không ?

- Ai theo dõi ? Tôi chỉ sợ thằng cha Héclóc Sôm thôi.

Dubroi rút lui. Phêlich Đêvy đảo quanh một vòng cuối cùng, lượm hai ba lá thư đã bị xé vương dưới đất. Bỗng nhìn thấy một mẫu phan, Đêvy bèn nhặt lên, vạch lên nền sẫm của giấy dán tường buồng ăn một khung hình chữ nhật, rồi viết vào giữa như người ta thường ghi trên một bảng kỷ niệm.

NƠI ĐÂY ĐÃ TRÚ NGỦ, SUỐT NĂM NĂM ĐẦU THẾ KỶ XX -
ARXEN LUPANH CHÀNG TRỘM HÀO HOA PHONG NHÃ!”

Mấy chữ tếu ấy, hình như làm Đêvy hài lòng lắm. Chàng vừa xoa tay đứng ngắm vừa vui vẻ huýt sáo miệng:

- Giờ đây, thủ tục đối với các nhà sử học của hậu thế đã làm xong, ta chuồn thôi. Bác Héclóc Sôm ơi, ba chân bốn cẳng lên ! Kẻo ba phút nữa ta sẽ vù khỏi nơi hang ổ này và bác sẽ thua hoàn toàn đấy. Còn hai phút nữa, bác làm ta phải nóng lòng chờ đợi ! Một phút nữa ! Thế bác không lại thật à ? Thôi được, để ta công bố sự thất bại của Héclóc Sôm và khúc ca khải hoàn của Arxen Lupanh rồi phớt thôi! Vĩnh biệt vương quốc của Arxen Lupanh ! Ta không còn gặp lại người nữa ! Vĩnh biệt năm mươi lăm phòng của sáu căn hộ mà ta đã trị vì. Vĩnh biệt căn buồng nhỏ, căn buồng khô khan của ta !

Bỗng tiếng chuông vang lên cắt đứt dòng cảm hứng trữ tình của chàng, tiếng chuông chói tai, gấp gáp, gay gắt, ngừng hai lần, réo hai lần rồi ngắt hẳn. Đó là tiếng chuông báo động !

Có chuyện gì vậy ! Nguy hiểm bất ngờ à ? Hay là Ganimar ? Không thể thế được !

Chàng toan về văn phòng để trốn đi, nhưng... phải ngó ra cửa sổ cái đã. Không có ai cả ! Phải chăng kẻ thù đã vào trong nhà rồi ? Chàng lắng nghe và hình như thấy loáng thoáng có tiếng ồn ào ! Không lưỡng lự nữa, chàng bèn chạy ù về phòng làm việc và đúng lúc bước qua ngưỡng cửa, chàng nghe rõ tiếng chìa khoá lạch cạch trong ổ khoá cửa phòng ngoài.

- Quái nhỉ ? - Chàng thốt lên, - không thể chần chừ được nữa rồi ! Có

lẽ nhà đã bị bao vây ! Cầu thang sau nhà vây ! Không kịp ! May mà có cái lò sưởi. ...

Chàng đẩy mạnh đường chỉ đá hoa của lò sưởi, không thấy nhúc nhích ! Chàng gắng sức đẩy mạnh hơn nữa: vẫn không nhúc nhích !

Những ngón tay của chàng co giật xung quanh đường chỉ đá hoa. Chàng đê cả người lên nhưng khối đá vẫn trơ trơ không động đậy. Chịu ! Do một sự rủi ro không thể tin được, do sự độc ác dễ sợ của định mệnh, máy móc của cánh cửa bí mật vừa mới đây vẫn đóng mở trơn tru nay bỗng dung giở quẻ không chạy nữa.

Chàng dốc hết sức, co quắp cả người lại, khối đá hoa vẫn ì ra, bất di bất dịch. Mẹ kiếp ! Làm sao có thể chấp nhận cái vật chướng ngại ngớ ngẩn này lại ngăn được lối chàng đi. Chàng hung hăng đâm bình bịch vào khối đá ! Chàng nguyên rửa...

- Sao đây ông Lupanh ? Có cái gì trục trặc không ăn ý à ?

Lupanh quay phắt lại, run lên vì kinh hãi: Héclóc Sôm đang đứng trước mặt chàng.

Héclóc Sôm ! Chàng nheo mắt nhìn y như khó chịu vì một ảo ảnh ác độc. Héclóc Sôm ở Pari ! Héclóc Sôm mà hôm qua chàng đã gửi về đất Anh như tổng khứ một kiện hàng nguy hiểm, nay đang đứng sừng sững trước mặt chàng, đắc thảng và tự do ! Chà ! Để cho các điều kỳ lạ thêm vô lý ấy thành hiện thực trái với ý của Arxen Lupanh, phải có một sự đảo lộn với những quy luật tự nhiên, sự thắng lợi của tất cả những cái phi lôgic và khác thường nhất. Hừ ! Héclóc Sôm ở ngay trước mặt chàng !

Lần này đến lượt tay thám tử người Anh nói với Lupanh với cái giọng mà chàng vẫn dùng để quát vào mắt y khinh khỉnh, mỉa mai tuy hết sức lịch sự.

- Thưa ông Arxen Lupanh, tôi hân hạnh báo để ông biết kể từ giờ phút này, tôi sẽ mãi mãi quên đi cái đêm mà tôi được ông ân cần chiêu đãi tại biệt thự của nam tước Hôtoréch, quên đi những điều rủi ro đã đến với ông bạn Uynxon của tôi, quên đi các chuyện tôi bị bắt cóc trên ô tô cũng như chuyến du lịch bằng tàu biển, bị trói chặt theo lệnh của ông, trên một cái ghê nằm không lấy gì làm tiện nghi cho lắm. Thưa ông, giây phút này xoá đi tất cả ! Tôi sẽ không nhớ gì hết nữa. Tôi đã được đền bù. Vâng ! Được đền bù một cách đế vương !

Lupanh vẫn im lặng, Héclóc nói tiếp:

- Sao, ông Arxen Lupanh ? Ý kiến của ông thế nào ?

Héclóc Sôm cố ý nhấn mạnh câu hỏi như yêu cầu một sự đồng ý, một loại biên lai đối với quá khứ !

Arxen Lupanh trầm ngâm suy nghĩ. Trong khi đó anh chàng thám tử người Anh cảm thấy bị soi mói dò xét tận đáy lòng. Cuối cùng Lupanh lên tiếng:

- Thưa ông Héclóc Sôm, phải chăng cách cư xử hiện giờ của ông bắt nguồn từ những lý do nghiêm túc ?

- Cực kỳ nghiêm túc ông Lupanh ạ !

- Việc ông thoát khỏi tay thuyền trưởng và thủy thủ của tôi chỉ là một việc phụ trong cuộc đọ sức của chúng ta. Nhưng việc ông có mặt một mình, ông nghe chưa, một mình trước Arxen Lupanh khiến tôi nghĩ là sự trả thù của ông trọn vẹn hết chỗ nói đấy !

- Vâng, đúng vậy !

- Thưa ông, thế ngôi nhà này ?

- Bị vây chặt rồi.

- Hai nhà bên cạnh thì sao ạ ?

- Cũng vậy.

- Còn căn hộ ở gác trên ?

- Cả "BA" căn hộ tầng năm của ông Đubroi cũng bị vây chặt.

- Đại để là...

- Đại để là ông đã bị bắt, bị bắt mà không vẫn hỏi được, ông Lupanh ạ

!

Những cảm giác của Héclóc Sôm trong chuyến đi dạo bằng ô tô như thế nào thì nay lại đến với Arxen Lupanh. Cũng cơn giận điên người, cũng sự phẫn nộ tột độ và chung quy cũng một lòng trung thực như thế đã khiến chàng phải rạp mình dưới sức mạnh của những sự việc, cả hai đối thủ đều mạnh nên họ cũng phải chấp nhận sự thất bại như nhau, xem đó là một cái nạn tạm thời mà người ta phải cam chịu.

- Ông Héclóc Sôm này, - Arxen Lupanh nói rành rọt, - chúng ta xong nợ nhé !

Tay thám tử người Anh có vẻ khoái về lời thú nhận ấy lắm. Hai người im lặng. Một lát, Lupanh đã làm chủ được mình, tươi cười nói:

- Bác Héclóc Sôm này, ấy thế mà tôi không bực mình về chuyện ăn thua đâu ! Lần nào cũng được, cũng thắng thì chán chết ! Lúc ấy tôi chỉ

vươn tay đã trúng giữa ngực bác. Nhưng lần này lại là tôi bị. Ha! Ha! Ha! -

Arxen Lupanh cười vui vẻ.

- Kể cũng vui thật ! Lupanh bị sa lưới ! Làm sao thoát được bây giờ nhỉ ? Bị sa lưới ! Chuyện ly kỳ thật ! Chà, bác Héclóc này, bác làm tôi xúc động quá ! Cuộc sống là thế đấy !

Chàng ấn hai nắm tay vào thái dương như để cố nén những niềm vui lộn xộn đang lồng lên trong lòng. Cuối cùng chàng lại gần Héclóc Sôm và nói:

- Nay, bây giờ ông còn chờ đợi gì nữa hả ?

- Ông hỏi chờ cái gì ấy à ?

- Phải, Ganimar và lính của lão đang ở ngoài kia. Sao lão không vào đây ?

- Tôi yêu cầu thế ?

- Lão cũng nghe à ?

- Tôi chỉ yêu cầu ông ấy giúp với điều kiện theo sự điều khiển của tôi. và lại ông ấy tưởng ông Phêlich Đêvy chỉ là một tông phạm của Lupanh.

- Nếu vậy tôi xin hỏi lại ông: tại sao ông vào đây có một mình ?

- Tôi muốn trước hết nói chuyện với ông !

- À, ông muốn đàm phán à ?

Lupanh xem ra đặc biệt khoái cái ý kiến ấy. Cũng có những trường hợp người ta thích đàm hơn thích chiến !

- Thưa ông Héclóc, tôi lấy làm tiếc không có ghế để mời ông, xin ông vui lòng ngồi tạm xuống cái hòm vỡ này, hay mời ông ghé lên bậu cửa sổ vậy, kể ra có một vại bia thì hay quá... Nhưng kia, mời ông ngồi xuống đi chứ !

- Không cần, ta nói chuyện thôi.

- Tôi nghe đây.

- Tôi sẽ nói ngắn. Mục đích những ngày của tôi ở Pháp không phải để bắt ông. Nếu tôi cứ phải đuổi theo ông là vì không còn cách nào khác để đạt mục đích chính của tôi.

- Mục đích chính của ông là gì ?

- Là tìm lại viên kim cương xanh !

- Viên kim cương xanh à ?

- Chắc là thế vì viên kim cương tìm thấy trong lọ xà phòng bột của ông lãnh sự Blaikhen là viên giả.

- Đúng. Viên kim cương thật đã được người Đàn bà tóc hoe gửi đi. Tôi đã cho sao lại đúng như thật, vả lại, tôi còn nhiều ý định đối với những đồ nữ trang khác của bà bá tước, hơn nữa ông lãnh sự đã bị tình nghi nên người Đàn bà tóc hoe đã thừa cơ gửi viên kim cương giả ấy vào trong hành lý của ông lãnh sự.

- Trong khi chính ông giữ viên thật.

- Tất nhiên rồi...

- Nhưng tôi lại đang cần viên kim cương thật ấy, ông Lupanh ạ.

- Không thể được ! Tôi rất lấy làm tiếc, ông Héclóc ạ !

- Tôi đã trót hứa với nữ bá tước Đơ Crôgiông. Tôi sẽ có viên kim cương ấy.

- Làm sao ông có được vì nó đang ở trong tay tôi.

- Chính vì thế mà tôi sẽ có.

- Tôi sẽ tặng ông chắc ?

- Phải.

- Một cách tự nguyện ấy à ?

- Tôi sẽ mua viên kim cương xanh của ông !

Arxen Lupanh bật cười.

- Ông đúng là một người Anh thứ thiệt ! Ông coi đây là một áp phe à ?

- Vâng ! Đó là một áp phe.

- Thế ông sẽ tặng lại tôi cái gì ?

- Sự tự do của tiểu thư Clôtđơ Đếtănggiơ.

- Tự do của nàng à ? Nhưng thưa ông Héclóc, nàng có bị bắt đâu ?

- Tôi sẽ cung cấp cho Ganimar những chỉ dẫn cần thiết. Mật sự bảo vệ của ông, tiểu thư cũng sẽ bị bắt ngay.

Lupanh lại cười ồ lên.

- Ông Héclóc thân mến, ông định tặng tôi cái mà ông không có. Tiểu thư Đếtănggiơ đang được an toàn và chẳng sợ gì cả. Tôi yêu cầu cái khác.

Tay thám tử lưỡng lự, hơi đỏ mặt vì lúng túng. Bỗng y đặt tay lên vai đối thủ và nói:

- Nếu tôi đề nghị...

- Sự tự do của tôi ấy à ?

- Không... nhưng thế này... tôi có thể ra khỏi phòng để bàn tính với Ganimar...

- Và để mặc tôi ở lại suy nghĩ ?

- Phải.

- Ô ! Lạy Chúa, như thế để làm gì cơ chứ ? Cái máy móc quý tha ma bắt này có chạy nữa đâu ! - Lupanh vừa nói vừa cúi kính ụp vào đường chỉ đá hoa của lò sưởi.

Arxen Lupanh cố nén một tiếng kêu sùng sốt. Sự đòi hỏi lúc cũng ồm ờ. Không hiểu sao các vận may tưởng là tuyệt vọng bỗng dừng lại, quay về với Lupanh, khối đá hoa của lò sưởi tự nhiên nhúc nhích dưới bàn tay của chàng.

Thoát rồi ! Thế là chuồn được rồi ! Vậy thì cần có gì phải tuân theo điều kiện của Héclóc Sôm nữa !

Arxen Lupanh đi ngang đi dọc trong phòng như thể trừ tính câu trả lời. Cuối cùng chàng đặt tay lên vai Héclóc và nói:

- Tôi đã cân nhắc kỹ rồi, ông Héclóc Sôm ạ. Công việc của tôi, tôi sẽ tự giải quyết lấy.

- Nhưng...

- Không, tôi chẳng cần ai cả.

- Ông Lupanh này, Ganimar mà tóm được ông ấy à, coi như xong đời !

Đừng hòng lão thả ông ra !

- Biết đâu đấy.

- Ông Lupanh, ông điên mất rồi ! Mọi lối ra đều bị canh gác.

- Không đâu, còn một lối ông ạ.

- Lối nào vậy ?

- À, lối mà tôi sẽ chọn !

- Xạo ! Ông Lupanh, coi như ông đã bị bắt rồi đấy !

- Đâu có, ông Héclóc !

- Vậy là...

- Vậy là tôi vẫn giữ viên kim cương xanh.

Héclóc Sôm rút đồng hồ.

- Ba giờ kém mười. Đúng ba giờ tôi gọi Ganimar.

- Hay quá ! Còn những mười phút nữa để chuyện trò. Đừng bỏ phí, ông Héclóc ạ. Đây, ông làm ơn cho biết ông làm thế nào "tâm" được địa chỉ và cái tên Phêlich Đêvy của tôi, thú thực tôi tò mò muốn chết !

Thấy Arxen Lupanh tỏ ra vui vẻ như không, Héclóc Sôm đâm lo ngại. Y chăm chú theo dõi chàng. Nhưng rồi như được gãi đúng chỗ ngứa y bèn

đáp:

- Địa chỉ của ông ấy à ? Tôi moi được ở người Đàn bà tóc hoe.

- Ở Clôtidơ ấy à ?

- Phải. Ông có nhớ sáng hôm qua... khi tôi định bắt tiểu thư... nàng đã gọi đây nói cho bà thợ may.

- Đúng thế.

- Về sau tôi hiểu ra bà thợ may ấy chính là ông. Và đêm đó ở dưới tàu Con Én do cố gắng động não tôi đã khôi phục lại được hai chữ cuối của số điện thoại của ông... Đó là số 73. Với bản danh sách những ngôi nhà "trùng tu", mười một giờ sáng hôm nay ngay khi đặt chân tới Pari tôi đã dễ dàng tìm được tên và địa chỉ của ông Phêlich Đêvy trong danh bạ điện thoại. Lúc ấy tôi chỉ việc nhờ Ganimar giúp một tay.

- Tuyệt diệu ! Xin bái phục ! Nhưng ông Héclóc này, ông đã từ Hayơ về đây bằng xe lửa, tôi không hiểu như vậy ông làm cách nào để trốn khỏi tàu Con Én ?

- Tôi có trốn đâu!

- Nhưng...

- Ông đã ra lệnh cho thuyền trưởng đúng một giờ sáng mới được cập bến Xaothamxon. Thế nhưng họ đã cho tôi lên bờ lúc nửa đêm. Do đó tôi kịp đáp chuyến tàu chở khách vượt biển Măngso đi Hayơ.

- Tay thuyền trưởng đã phản bội tôi ! Vô lý !

- Ông ấy có phản bội đâu !

- Ông Héclóc, ông nói khó hiểu quá !

- Có gì đâu, chung quy do cái đồng hồ của ông ấy thôi.

- Do cái đồng hồ của thuyền trưởng ?

- Vâng, chả là tôi vặn đồng hồ nhanh lên một giờ.

- Vặn thế nào ?

- À, như mọi cái đồng hồ bình thường, tôi vặn vào cái núm. Hai chúng tôi hàn huyên với nhau, ông ấy ngồi cạnh tôi. Tôi kể những chuyện khiến ông ấy hứng thú. Ông Lupanh, ông hãy tin ở tôi, ông ấy chẳng hay biết gì cả.

- Hoan hô ! Ông chơi được đấy. Nhưng còn cái đồng hồ quả lắc treo trên vách cabin.

- À, với cái đồng hồ treo thì khó hơn vì chân tôi bị trói. Nhưng anh chàng thủy thủ trông tôi thay cho thuyền trưởng những lúc bận rộn lại sẵn sàng dùng ngón tay cái xoay kim đi một vòng.

- Hấn mà chịu nghe lời ông à ? Xin lỗi ông đi.
- Ồ ! Hấn có biết cử chỉ của hấn quan trọng đến thế đâu. Tôi bảo hấn là tôi rất cần đáp chuyến tàu hỏa đầu tiên đi Luân Đôn... và thế là hấn đồng ý.
- Với điều kiện...
- Với điều kiện một tặng phẩm nho nhỏ mà con người vốn tốt bụng ấy có ý định chuyên tới ông một cách trung thực.
- Ông cho hấn cái gì ?
- Ồ, có gì đâu.
- Nhưng cụ thể là cái gì mới được chứ ?
- À, tôi cho hấn viên kim cương xanh.
- Viên kim cương xanh !

- Vâng, viên kim cương xanh giả ấy mà, cái viên mà ông đánh tráo lấy viên thật ấy ! Nữ bá tước Đơ Crôgiông đã đưa cho tôi viên kim cương giả đó.
Arxen Lupanh bỗng cười phá lên, cười đến chảy nước mắt:

- Lạy Chúa ! Khôi hài thật: Viên kim cương giả của tôi đưa lại cho tay thủy thủ. Cái đồng hồ của thuyền trưởng. Những cái kim đồng hồ quả lắc.

Héclóc Sôm chưa bao giờ thấy cuộc đọ sức giữa y và Arxen Lupanh lại kịch liệt đến thế. Với bản năng kỳ diệu, Héclóc Sôm đoán dưới cái vui thái quá ấy đang diễn ra một sự tập trung tư tưởng ghê gớm, một sự thu thập toàn bộ năng lực.

Lupanh xán lại gần Héclóc. Tay thám tử người Anh bỗng lùi lại, lơ dềnh dứt tay vào túi áo.

- Thưa ông Lupanh, đã ba giờ rồi.
- Ba giờ rồi cơ à ? Tiếc quá nhỉ, đang vui !
- Tôi đang chờ ông trả lời.
- Ông chờ tôi trả lời ấy à ? Lạy Chúa, ông khó tính gớm ! Thế là tàn cuộc hả ông ? Sự tự do của tôi phụ thuộc vào cái được thua này đây. Thôi được, ông Héclóc Sôm, ông xuống bài trước đi, ông ra quân gì ?
- Tôi ra quân Tây, - Héclóc nói, - bằng cách một phát súng chỉ thiên !
- Tôi ra cái... Đám ! - Lupanh vừa nói vừa vung tay về phía tay thám tử người Anh.

Héclóc Sôm nổ súng lên trời gọi Ganimar vừa lúc quả đám của Lupanh thụi trúng bụng y. Héclóc Sôm tái mặt, lão đảo, thoát một cái Lupanh đã nhảy tới bên lò sưởi, khối đá hoa đã nhúc nhích. Nhưng muộn rồi ! Cửa bỗng bật mở.

- Lupanh ! Giơ tay lên ! Nếu không...

Lupanh không ngờ Ganimar lại sấn tới nhanh đến thế, súng ngắn lăm lăm chĩa vào ngực chàng. Đằng sau ông chánh thanh tra ló nhố chen chúc hơn hai chục cảnh sát, toàn những gã người chắc nịch và không đắn đo nếu chàng tỏ vẻ kháng cự.

Arxen Lupanh rất bình tĩnh phác một cử chỉ và nói :

- Arxen Lupanh hạ cằm chân xuống và xin đầu hàng !

Nói đoạn, chàng khoanh tay trước ngực.

Tất cả sững sờ ! Trong căn phòng trống rỗng không đồ đạc, không rèm cửa, tiếng nói của Arxen Lupanh kéo dài như một tiếng vọng "Xin đầu hàng!". Lời nói sao mà khó tin ! Người ta trông chờ chàng sẽ biến đi một lần nữa trước mũi các thầy cảnh sát qua một cánh cửa sập hay một mảng tường nào đó, bất thình lình toác ra. Ấy thế mà chàng lại đầu hàng.

Ganimar bước tới, trong lòng hết sức cảm động ! Thầy từ từ đặt tay lên vai đối thủ, rồi trình trọng tuyên bố:

- Arxen Lupanh ! Anh đã bị bắt !

- Úi chà ! Lupanh nói, ông làm tôi xúc động quá, ông Ganimar ạ. Mà sao trông ông sầu thảm như đang đọc điệu văn thế ? Thôi này, ông có thể bỏ cái bộ mặt đura đăm được rồi đây !

- Arxen Lupanh ! Anh đã bị bắt !

- Ông Ganimar, điều đó làm ông ngạc nhiên lắm hả ? Nhân danh pháp luật, chánh thanh tra Ganimar bắt giữ Arxen Lupanh độc ác. Chà ! Giây phút lịch sử. Quan trọng thật đây ! Và đây là lần thứ hai một việc như thế lại diễn ra. Hoan hô Ganimar ! Ông sẽ tiến xa nữa trên đường công danh đây !

Nói đoạn chàng chìa hai tay ra cho cảnh sát còng vào.

Đó là một sự kiện được tiến hành một cách khá long trọng. Xưa nay do hận thù với Lupanh, các thầy cảnh sát vốn chỉ thô bạo và gay gắt. Nhưng không hiểu sao lần này các thầy bỗng dung hành động một cách hết sức dè dặt. Các thầy rất kinh ngạc khi mó được vào con người vốn bất khả xâm phạm ấy !

- Tội nghiệp Lupanh ! - Chàng thở dài nói, - không hiểu khi trông thấy người bị nhục thế này, bạn bè của người ở ngoài ô cao quý sẽ bảo sao ?

Chàng tách hai cổ tay ra với một lực kéo liên tục ngày càng tăng của cơ bắp. Những mạch máu ở trán chàng căng phồng lên. Những mắt xích sắt lẩn sâu vào trong da thịt của chàng.

- Đứt này ! - Chàng nói.

Sợi xích bỗng đứt tung ra.

- Đây ông Ganimar, xin ông một sợi xích khác. Sợi này tồi quá. Một cảnh sát vội đem tới hai đoạn xích và lồng vào cổ tay của Lupanh.

- Tốt lắm ! - Chàng gật gù nói. - cẩn thận quá !

Arxen đếm nhẩm số cảnh sát đang vây quanh rồi nói:

- Các bạn có tất cả bao nhiêu người hả ? Hai mươi lăm ? Ba mươi à ? Đông quá nhỉ ! Thế thì chịu rồi ! Chà, giá mà chỉ có độ mười lăm thôi...

Arxen Lupanh ra dáng lắm, cái dáng của một nghệ sĩ lớn theo bản năng và sự cao hứng, sắm vai một cách xác lác và phóng túng. Héclóc Sôm nhìn chàng như ngắm một phong cảnh mà người ta đánh giá được hết những sắc thái và những vẻ đẹp của nó. Thực ra y có cái cảm giác kỳ lạ, cuộc đọ sức là cân bằng giữa một bên ba mươi người được cả bộ máy kinh khủng của tổ chức tư pháp làm hậu thuẫn và một bên là một người tay bị xích và không vũ khí. Ấy vậy mà hai bên không hơn gì nhau.

- Thế nào bác Héclóc Sôm, - Arxen Lupanh nói, - kết quả của bác đây ! Nhờ có bác, lần này Lupanh sẽ một gông trong tù. Bác hãy thú thực bác đang bị hối hận dần vật, đang bị lương tâm cắn rứt !

Mặc lòng, Héclóc Sôm vẫn nhún vai, ra chiều bảo rằng: "Cái đó tùy thuộc vào ông".

- Không ! Không đời nào ! - Lupanh kêu lên. - Trao cho ông viên kim cương xanh ấy à ? Không, ông bạn người Anh ạ ! Tôi đã bỏ bao công sức mới được. Tôi không nhả ra đâu ! Có lẽ tháng sau, khi có dịp hân hạnh tới thăm ở Luân Đôn, tôi sẽ nói cho ông rõ nguyên nhân... Nhưng tháng sau, ông có mặt ở Luân Đôn không ? Hay ông lại đi Viên, đi Pêtexbua ?

Arxen Lupanh bỗng giật mình. Bất thành linh một hồi chuông vang lên ở trên trần. Không phải là tiếng chuông báo động mà là chuông dây nói liên lạc với văn phòng của chàng với các máy điện thoại của chàng vẫn đặt nguyên ở chỗ cũ giữa hai cửa sổ.

- Điện thoại ! Chà, ai là kẻ sắp vô tình rơi vào bẫy ? - Arxen Lupanh phát điên lên, những muồn nhào tới cái máy, đập nát nó ra để bịt đi tiếng nói đang muồn nói chuyện với chàng. Nhưng Ganimar đã cầm lấy ống nghe và cúi xuống:

- Alô ! Alô ! số 64873 ? Vâng, đúng đây ạ !

Nhanh như cắt, Héclóc ngang nhiên gạt Ganimar ra, giật phắt lấy hai

Ông nghe áp khăn tay vào để nguy trang giọng nói của y.

Héclóc Sôm ngẩng lên nhìn Lupanh. Ánh mắt hai người nhìn nhau chứng tỏ cả hai cùng một ý nghĩ, cùng hiểu người gọi đây nói ấy là ai. Nào ai học đến chữ ngờ ! Nàng tưởng người mà nàng sắp tâm sự là Phêlich Đêvy, hay đúng hơn là Maxim Bécômông. Nàng không ngờ đó lại là Héclóc Sôm.

Tay thám tử người Anh nhân giọng:

- Alô ! Alô !

Im lặng mấy giây. Héclóc lại lên tiếng.

- Ủ, anh đây! Maxim đây!

Ngay lập tức tâm thảm kịch được vẽ nên một cách chính xác bi thảm. Chàng Arxen Lupanh, Lupanh bất khuất và hay chế giễu, bỗng quên cả chuyện che giấu nỗi lo âu trong lòng, tái mặt đi vì kinh hoàng. Chàng cố lắng nghe và phán đoán. Trong khi đó, Héclóc Sôm vẫn tiếp tục trả lời với một giọng hết sức huyền bí.

- Alô ! Alô ! Ủ, xong hết rồi ! Anh sắp bay đến với em như đã thoả thuận đây. Đến đâu ấy à ? Em ở đâu là anh sẽ đến đó. Thế em không tin là vẫn ở chỗ ấy...

Héclóc lưỡng lự, thận trọng cân nhắc từng lời rồi bỗng im bật. Rõ ràng y cố gắng hỏi cô gái địa điểm mà không kết quả gì, y hoàn toàn không biết nàng đang ở đâu. Và lại, sự có mặt của Ganimar vướng víu quá ! Chà ! Giá có phép lạ nào cắt đứt được cuộc nói chuyện ma quái qua đường dây ấy. Lupanh gọi nàng bằng tất cả sức lực, bằng tất cả sự căng thẳng của thần kinh !

Héclóc Sôm nói:

- Alô ! Alô ! Em không nghe thấy gì à ? Anh cũng thế ! Chẳng nghe rõ gì cả... chỉ loáng thoáng thôi... Em vẫn cầm ống nghe đây chứ ? Thôi thế này... anh đã nghĩ rồi... tốt hơn hết là em trở về nhà... Có nguy hiểm gì không ấy à ? Em an tâm, không có gì đáng sợ cả. Hả ? Nhưng y đang ở đất Anh cơ mà ! Anh vừa nhận được một bức điện từ Xaothamxon khẳng định y đã cập bến và đã đáp xe lửa đi Luân Đôn rồi !

Đúng là những lời nói mĩa mai ! Héclóc rành rọt nhân mạnh thêm:

- Thôi nhé, em đừng lặn khân mắt thì giờ. Anh sẽ đến với em.

Héclóc Sôm gác ống nghe rồi nói với Ganimar.

- Ông chánh thanh tra này, xin ông ba người.

- Để đi gặp người Đàn bà tóc hoe phải không ?

- Phải.
- Ông biết ả là ai và ở đâu chứ ?
- Biết.

- Mẹ kiếp ! Một mẻ lưới cực kỳ ! Cả anh lẫn ả ! Ngày hôm nay thật hoàn hảo ! Phơlăngphăng, dẫn hai người đi theo ông Héclóc ngay !

Tay thám tử người Anh đi ra, theo sau là ba người cảnh sát.

Thế là hết. Cả nòng nữa cũng sắp rơi vào tay Héclóc Sôm. Nhờ cái tính cứng đầu cứng cổ đáng phục, nhờ sự đồng loã của những biến cố may mắn, Héclóc Sôm đã thắng ! Còn chàng trộm hào hoa phong nhã Arxen Lupanh đành nuốt hận gánh lấy tai hoạ không thể cứu vãn.

- Ông Héclóc !

Tay người Anh đứng lại.

- Gì đấy, ông Lupanh ?

Arxen Lupanh xem ra bị lung lay ghê gớm vì một đòn chí mạng như thế. Chàng mệt mỏi, ủ rũ. Những nếp nhăn bỗng hằn sâu trên trán chàng. Nhưng đột nhiên, Arxen Lupanh ngẩng phắt đầu lên, rùng mình như cố hát đi tảng đá đang đè nặng trong lòng, rồi nhanh nhẹn, thư thái nói:

- Ông Héclóc Sôm, chắc ông cũng nhận thấy tôi bị rủi nhiều quá. Lúc này tôi không thoát được qua lò sưởi và đành chịu nộp mình cho ông. Lần này cái máy điện thoại chết tiệt bỗng nhiên réo lên tặng ông người Đàn bà tóc hoe. Thưa ông, tôi tuân theo mệnh lệnh của nòng !

- Thế nghĩa là thế nào ?

- Nghĩa là tôi sẵn sàng đàm phán !

Héclóc Sôm bèn nói với Ganimar, yêu cầu lão để y nói chuyện với Arxen Lupanh. Biết không thể bàn cãi lời thôi, các nhà chức trách bèn tạm rút lui ra ngoài. Cuộc hội thảo tối cao bắt đầu. Héclóc Sôm gay gắt lên tiếng trước:

- Ông Lupanh, ông muốn gì ?

- Sự tự do của tiểu thư Đêtănggiơ.

- Ông biết giá rồi chứ ?

- Phải.

- Ông chấp nhận thế ?

- Tôi chấp nhận mọi điều kiện của ông.

- Chà ! - Héclóc Sôm ngạc nhiên thốt lên. - nhưng lúc này ông đã từ chối cho ông...

- Vâng, vì đó là cho tôi. Còn bây giờ, thưa ông Héclóc bây giờ vấn đề là một thiếu nữ, một người đàn bà mà tôi yêu. Ông thấy đấy, ở nước Pháp, chúng tôi có những ý nghĩ rất đặc biệt về những vấn đề này. Không phải đã trót mang tên là Arxen Lupanh mà xử sự khác được. Ngược lại, ông ạ !

Chàng phát biểu một cách hết sức bình tĩnh, Héclóc Sôm thoáng cúi đầu và nói nhỏ:

- Thế viên kim cương xanh đâu ?

- Ông hãy cầm lấy cái gậy của tôi ở góc lò sưởi kia kìa. Một tay ông nắm chặt quả táo đầu gậy, tay kia ông xoay cái khâu sắt bịt ở đầu dưới.

Héclóc Sôm cầm lấy cái gậy và xoay cái khâu bằng sắt. Xoay được mấy vòng y nhận thấy quả táo đầu gậy lỏng và tuột ra. Ở bên trong quả táo có một cục mát tí và ở giữa cục mát tí ấy là một viên kim cương.

Héclóc Sôm đưa lên ngang mắt ngắm nghía đúng là viên kim cương xanh rồi !

- Ông Lupanh, tiểu thư Đếtănggiơ được tự do.

- Nàng được tự do bây giờ và mãi mãi chứ ? Nàng không còn sợ gì ông nữa chứ ?

- Cũng chẳng phải sợ ai nữa !

- Dù thế nào đi nữa thì...

- Dù thế nào đi nữa, tôi không biết tên nàng, cũng chẳng biết nàng ở đâu.

- Cảm ơn. Tạm biệt ông nhé. Vì nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau, phải không ông Héclóc Sôm ?

- Tôi cũng tin thế.

Giữa Héclóc Sôm và Ganimar có một cuộc tranh luận gay gắt. Cuối cùng Héclóc Sôm ngắt lời một cách thô bạo.

- Ông Ganimar, tôi rất tiếc không cùng quan điểm với ông. Nhưng tôi không còn thời giờ để giải thích nữa. Một tiếng nữa tôi sẽ lên tàu về nước.

- Nhưng còn người Đàn bà tóc hoe ?

- Tôi không quen biết người ấy.

- Mới vừa xong ông...

- Ông Ganimar này, tôi đã nộp cho ông Arxen Lupanh. Đây là viên kim cương xanh, ông làm ơn trao lại cho nữ bá tước Đơ Crôgiông hộ tôi. Theo tôi, ông chẳng có gì đáng phàn nàn cả.

- Nhưng còn người Đàn bà tóc hoe ?

- Ông đi mà tìm lấy !

Héclóc Sôm chụp mũ lên đầu rồi bước nhanh ra cửa.

- Chúc bác Héclóc Sôm lên đường bình an nhé ! - Lupanh kêu to, - Bác hãy tin là tôi không bao giờ quên mối quan hệ thân thiết giữa chúng ta. Cho gửi lời thăm ông Uynxon nhé !

Héclóc Sôm đi thẳng không ngoái cổ cũng không đáp, Lupanh cười khẩy:

- Đúng là chuồn theo kiểu Ănglê ? Chà, cái anh chàng dân ở đảo này không có lấy một mẩu lịch sử nào ! Nhưng Lạy Chúa tôi, ông làm gì đấy, ông Ganimar ? Ái chà ! Khám nhà à ? Chẳng còn quái gì đâu ông bạn thân mến ạ ! Sổ sách của tôi đã chuyển hết đến một nơi an toàn rồi !

- Biết đâu đấy ! Biết đâu đấy !

Lupanh bĩu môi, nhún vai. Chàng nhẩn nại đứng nhìn cuộc lục soát với hai cảnh sát xốc nách và hơn chục thầy khác vây quanh. Hai mươi phút trôi qua, chàng bỗng thở dài, nói:

- Nhanh lên ông Ganimar, ông sờ lần lâu quá đấy !

- Anh vội thế cơ à ?

- Vâng, rất vội ! Tôi có hẹn gấp !

- Ở sở cảnh à ?

- Không, ở trên phố

- Úi chà ! Hẹn mấy giờ ?

- Đúng hai giờ.

- Đã ba giờ còn gì !

- Chết thật, muộn mất rồi. Tôi là chúa ghét lỡ hẹn đấy ông Ganimar ạ.

- Xin anh năm phút nữa.

- Không được quá đấy nhé.

- Ông tử tế quá ! Tôi cố gắng...

- Thôi, miễn nói !... Lại cái tủ hộc tường nữa à ? Rõng tuếch có gì đâu mà lục...

- Có đấy ! Có mấy bức thư.

- Những hoá đơn cũ đấy.

- Không. Một bó thư buộc bằng một dải lụa..

- Một dải lụa hồng phải không ?Ồ ! ông Ganimar, tôi tha thiết xin ông đừng giở ra...

- Thư của một phụ nữ à ?

- Vâng.
- Một phụ nữ lịch thiệp chứ ?
- Vâng, hết sức lịch thiệp ạ.
- Tên là gì ?
- Dạ ? Tên là... gọi là bà Ganimar ạ !
- Hừm ! Buồn cười quá ! - Ganimar miễn cưỡng nói. - Buồn cười quá.

Vừa lúc các thầy cảnh sát được cử đi lục soát những phòng bên về báo cáo không thu được kết quả gì. Lupanh cười vang:

- Tôi đã bảo mà ! Các ông định hòng tìm ra bản danh sách các đàn em của tôi ? Hay những bằng chứng về mối quan hệ của tôi với hoàng đế nước Đức ? Ông Ganimar này, điều mà tôi muốn tìm đó là những cái bí ẩn nhỏ nhỏ của căn hộ. Thí dụ cái ống dẫn khí đốt này là một ống nghe, ở trong ống khói lò sưởi có một cầu thang, bức tường này rỗng, những sợi dây chuông điện lằng nhằng kia... Này ông Ganimar, ông thử bấm vào cái nút này xem nào.

Ganimar ấn ngón tay vào một cái nút giống như một nút chuông điện.

- Ông không nghe thấy gì à ! - Lupanh vờ vĩnh hỏi.

- Không.

- Tôi cũng chẳng nghe thấy gì cả. Tuy nhiên như vậy là ông đã bấm chuông báo cho sân bay của tôi chuẩn bị khí cầu đưa chúng ta lên trời đây.

Vừa lúc khám xét xong xuôi, Ganimar gắt:

- Thôi đi, anh nói bậy nói bạ nhiều quá. Nào lên đường !

Ganimar bước đi. Quân của lão lục tục theo sau.

Lupanh vẫn đứng ì tại chỗ.

Hai thầy cảnh sát đẩy mạnh vào lưng nhưng chàng vẫn không nhúc nhích.

- Thế nào ? - Ganimar nói, - anh không chịu đi à ?

- Đâu có.

- Thế còn chờ gì nữa ?

- Nhưng cái đó còn tùy thuộc.

- Tùy thuộc cái gì nữa ?

- À, tùy thuộc địa điểm ông dẫn tôi đến.

- Mẹ kiếp ! Về sở cấm chứ còn đi đâu nữa.

- Nếu vậy tôi không đi. Tôi không có việc gì phải làm ở sở cấm cả.

- Anh điên đấy à ?

- Ô hay ! Tôi đã chẳng hân hạnh báo ông biết là tôi có một cái hẹn gấp là gì ?

- Lupanh !

- Gì đấy Ganimar ? Người Đàn bà tóc hoe đang chờ tôi. Ông không thấy để nàng phải mong đợi là một điều thất thố à ? Một người lịch sự đâu có thế ?

- Lupanh, anh nghe đây ! - Ganimar cúi kính gất. - Cho đến giờ, tôi đối xử với anh hết mực tử tế. Tuy nhiên cái gì cũng có giới hạn của nó. Nào, đi !

- Không thể được ! Tôi có hẹn. Tôi phải tới chỗ hẹn ấy.

- Lần cuối cùng, anh có đi không ?

Ganimar bèn ra hiệu. Hai thầy cảnh sát bèn bước tới xô hai bên nách Lupanh. Nhưng bỗng hai người kêu thét lên đau đớn và buông vội chàng ra. Họ không ngờ hai tay của Lupanh lại thủ hai cái kim dài đến thế.

Cả "hội" cảnh sát tức điên lên, xô tới. Họ trút hết căm thù lên con người đã dám chống đối, đã làm họ vất vả và đau đớn. Họ thi nhau đâm đá. Một cú đâm mạnh đúng vào thái dương Lupanh. Chàng ngã xuống.

- Chà, quân thô bạo ! - Ganimar gầm lên. - hấn mà làm sao thì các anh sẽ biết tay tôi.

Ganimar bèn cúi xuống, toan săn sóc Lupanh.

Nhưng vẫn thấy chàng thờ ơ, Ganimar liền ra lệnh khiêng chàng đi. Thế là kẻ nâng đầu, người nắm chân, đích thân Ganimar đỡ lưng, họ khiêng chàng ra cửa.

- Này đi nhẹ thôi ! Không được lắc mạnh. Chà ! Lũ súc sinh, bọn bay làm hấn chết mất ! Này, Lupanh ! Anh thấy trong người thế nào hả ?

Arxen Lupanh hé mắt, rên rỉ kêu:

- Đau quá ! ối ! Ganimar, ông để lính dắt tôi như tử thế này à ?

- Tại anh cả chứ ! Mẹ kiếp ? Ai bảo cứ bướng cơ. Nhưng anh có đau lắm không ?

Tới thềm nghỉ cầu thang, Lupanh rên rỉ dữ hơn:

- Ông Ganimar, thang máy... Ồi ! Gãy xương mất !

- À, sáng kiến đấy, - Ganimar gật đầu nói. - Với lại cầu thang cũng hẹp quá... không còn cách nào khác.

Ganimar điều khiển thang máy lên. Họ đặt Lupanh lên ghế hết sức thận trọng. Ganimar ngồi xuống bên chàng, rồi bảo:

- Tất cả xuống theo cầu thang và chờ ở chỗ người gác cổng. Nghe chưa

!

Ganimar đóng cửa buồng thang máy lại. Nhưng cửa vừa mới sập vào, buồng thang bỗng vọt lên như một quả khí cầu bị cắt dây. Một tiếng cười phá lên cay độc ! Các thầy cảnh sát kêu rú lên.

- Mẹ kiếp ! - Ganimar vừa rủa vừa lần mò tìm nút điều khiển buồng thang.

Không tìm thấy nút điện đâu, Ganimar vội thét:

- Tầng năm ! Chịt lấy cửa ở tầng năm !

Các thầy cảnh sát nhảy bốn bậc một, âm âm lên cầu thang. Nhưng chợt xảy ra một việc kỳ lạ ngoài sức tưởng tượng của con người. Tới lầu năm, buồng thang máy không dừng lại mà vẫn cứ tiếp tục vọt lên nữa, hình như làm bực trần nhà, biến mất trước sự kinh hoàng của cảnh sát, nhoi lên tầng sát mái của gia nhân mới đứng lại. Ba người trực sẵn ở đây. Hai người mở cửa buồng thang, sấn vào giữ chặt lấy Ganimar. Lão cũng lúng túng không biết xử trí thế nào, cũng không chống cự lại. Trong khi đó, người thứ ba dìu Lupanh đi.

- Ông Ganimar này, - Arxen Lupanh nói, - ngay khi ông giúp tôi bấm vào cái nút chuông, tôi đã thông báo cho ông biết về việc thăng thiên của khí cầu. Thôi, lần sau rút kinh nghiệm nhé. Mà ông nên nhớ, không phải bỗng dưng Arxen Lupanh để yên cho mà đánh đâu. Tạm biệt !

Cửa buồng thang lại đóng sập lại. Và với ông chánh thanh tra ở trong, buồng thang được điều trả xuống dưới. Sự việc xảy ra trong nháy mắt, đến nỗi chưa kịp hiểu đầu cua tai éch ra sao, Ganimar đã thấy mình xuống tới chỗ người gác cổng ở tầng trệt giữa các thầy cảnh sát đang nhìn nhau ngơ ngác!

Các nhà chức trách vội vàng chạy băng qua sân, leo lên cầu thang sau nhà, lối duy nhất dẫn lên tầng gia nhân.

Một hành lang dài, ngoằn ngoèo, hai bên là những buồng nhỏ có đánh số, dẫn đến một cái cửa khép hờ. Bên kia cửa thuộc một nhà khác, bắt đầu một hành lang khác cũng ngoằn ngoèo với hai bên dãy buồng nhỏ có đánh số y như thế. Cuối hành lang là một cầu thang sau nhà. Ganimar xuống theo cầu thang ấy, đi qua một cái sân, một phòng ngoài và... bước tuột ra phố ! Đó là phố Picô ! Ganimar chợt hiểu: hai ngôi nhà sau, đầu lưng vào nhau, mặt trước trông ra hai phố song song với nhau, cách nhau khoảng sáu chục mét.

Ganimar vào phòng của người gác cổng, chìa thẻ thanh tra ra rồi hỏi:

- Có bốn người vừa đi qua đây phải không ?

- Vâng, hai gia nhân của tầng bốn và tầng năm cùng hai người bạn.
- Ai ở tầng bốn và tầng năm ?
- Các ông Phôven và mấy người em họ tên là Prôvôxt. Họ vừa dọn nhà đi sáng nay. Còn lại hai gia nhân... chúng vừa đi nốt.
- Chà ! - Ganimar xiu xuống một cái tràng kỷ miệng lảm bảm, - thế là đi tong một mẻ lưới ! Arxen Lupanh và toàn bộ băng của hắn ở cả trong nhà này.

Bốn mươi phút sau, có hai ông đi xe hơi ra ga Bắc. Họ vội vã đi về phía đoàn tàu tốc hành Cale. Theo sau họ là một người phu khuân vác hai tay xách hai va li.

Một trong hai ông, tay bị bó bột, mặt tái trông vẻ ốm yếu, ông kia ra vẻ vui lắm.

- Nhanh lên anh Uynxon, khéo lại nhờ tàu bây giờ. Chà tôi không bao giờ quên mười ngày vừa qua.

- Tôi cũng vậy.

- Thích thật, sao lại có những cuộc đọ sức hay đến thế nhỉ.

- Những cuộc chiến đấu tuyệt vời !

- Tuy có dăm ba nỗi buồn phiền nho nhỏ...

- Rất nhỏ ấy.

- Nhưng cuối cùng, chiến thắng hoàn toàn ! Arxen Lupanh bị tóm cổ.

Viên kim cương xanh trả về chủ cũ !

- Và tôi bị gãy một cánh tay !

- Ồ ! Một khi thắng lợi như thế, sá gì một cánh tay gãy !

- Hơn nữa lại là cánh tay của tôi !

- Ôi dào ! Anh Uynxon, anh nên nhớ đúng cái lúc anh nằm rên rỉ với cánh tay đau ở bệnh viện, tôi lần ra được sợi chỉ dẫn đường trong đêm tối đấy !

- May mắn quá !

Tiếng loa của nhà ga vang lên: "Mời quý khách khẩn trương lên tàu vào trong toa ổn định chỗ ngồi. Tàu sắp chạy".

Người phu khuân vác leo lên một toa vắng, xếp hai cái va li lên giá đỡ hành lý. Trong khi đó Heclóc Sôm vắt và mới kéo được anh chàng Uynxon bất hạnh lên được mấy bậc cao của toa xe.

- Sao, Uynxon ? Anh không leo được à ? Cố lên nào !

- Tôi cố lắm đấy chứ !

- Nhưng sao lại khó khăn thế ?

- Tôi có một cánh tay sử dụng được thôi.

- Ôi dào ! - Héclóc vui vẻ nói, - anh lắm chuyện quá. Anh tưởng chỉ mình anh ở trong tình trạng như thế thôi à ? Những người bị cụt một tay thì sao hả ? Nào ! Thôi, lên được rồi. Khá lắm !

Héclóc chìa cho người phu khuân vác một đồng tiền năm mươi xu.

- Tốt, này, cho anh.

- Cảm ơn ông Héclóc Sôm.

Tay tám tử người Anh ngược mắt nhìn lên: Arxen Lupanh !

- Ông Arxen Lupanh ! Ông...? - Héclóc Sôm lấp bắp nói.

- Ô ! Ông Lupanh! - Uynxon vung cánh tay còn lại sừng sốt thốt lên. - Sao Héclóc bảo ông bị tóm... à bị bắt rồi cơ mà ! Khi Héclóc Sôm từ biệt ông, ông chánh thanh tra Ganimar và ba chục cảnh sát đang vây quanh ông cơ mà ?

Arxen Lupanh khoanh tay nói, giọng hết sức phẫn nộ:

- Một khi giữa chúng ta có những mối quan hệ bạn bè tốt đẹp liên tục như thế, các ông tưởng tôi để các ông ra đi mà không một lời từ biệt hay sao ? Các ông cho tôi là người như thế nào hả ?

Còi tàu rúc lên.

- Thôi, tôi xí xoá hết cho các ông. Nhưng này, các ông có thiếu thốn gì không đây ? Diêm ? Thuốc lá ? Có rồi à ? Còn báo buổi chiều ? Đây, các ông sẽ đọc được bài tường thuật chi tiết về việc bắt giữ tôi, chiến tích cuối cùng của ông đây, ông Héclóc Sôm ạ ! Bây giờ xin tạm biệt... rất vui sướng được làm quen các ông ! Giả dụ có điều gì dạy bảo hoặc cần đến tôi, Arxen Lupanh này rất lấy làm hân hạnh !

Arxen Lupanh nhảy xuống sân ga, đóng sập cửa toa xe lại. Đoàn tàu bắt đầu chuyển bánh.

- Tạm biệt ! - Chàng vẫy khăn tay nói với theo.

- Tạm biệt nhé ! Tôi sẽ viết thư cho các ông. À ông Uynxon, cánh tay đau thế nào rồi ? Mau lành nhé !

Ngóng chờ tin hai ông đấy ! Thịnh thoảng một bu rảnh hả ! Địa chỉ: Lupanh - Pari. Thế là sẽ tới thôi.

Không cần dài dòng văn tự đâu ! Tạm biệt, hẹn gặp lại nhé !

PHẦN THỨ HAI

I

Héclóc Sôm và Uynxon người ở bên phải và bên trái lò sưởi lớn, chân duỗi gần ngọn lửa than ấm cúng.

Tàu thuốc gắn bằng thạch thảo, bịt bạc của Sôm tắt ngấm. Y dốc tàn ra, nhồi thuốc mới, châm lửa, kéo vạt áo ngủ lên đùi, rít mấy hơi thuốc dài rồi phả lên trần những vòng khói tròn.

Uynxon nhìn y, cặp mắt không có hy vọng gì khác là phát hiện ra cử chỉ chờ đợi, như một con chó nằm cuộn khoanh trên thảm nhìn chủ với đôi mắt tròn, không chớp. Liệu chủ có phá vỡ bầu không khí yên lặng không ? Liệu ông ta có lộ ra sự bí mật của điều ông đang nghĩ ngợi và cho phép vào vương quốc của sự suy ngẫm mà đối với Uynxon, lối vào như bị cấm ấy không ? Sôm vẫn yên lặng. Uynxon liền nói:

- Tình hình yên ắng thật. Chẳng có vụ việc gì.

Sôm ngày càng lặng thinh đến sợ. Nhưng những vòng khói tròn ngày càng dày. Chán nản, Uynxon đứng dậy và tiến lại gần cửa sổ.

Đường phố buồn, kéo dài giữa những mặt tiền nhà âm đạm, dưới bầu trời mưa rơi dữ dội, đen đại, tối đen. Một chiếc xe độc mã lao qua, lại một chiếc khác nữa. Uynxon ghi các số xe vào sổ tay của mình. Biết đâu chả có lúc cần ?

- Kia, y thốt lên, "người phát thư".

Người giúp việc dẫn ông ta vào.

- Thưa ông có hai lá thư bảo đảm... ông ký chứ ạ ?

Sôm ký vào sổ, tiễn người phát thư ra tận cửa và trở vào, vừa bóc một trong hai lá thư.

- Anh có vẻ rất vui thích - một lát sau Uynxon nhận xét.

- Lá thư này có một đề xuất rất thú vị. Anh thích có một vụ việc thì có một vụ đây: Anh đọc đi...

Uynxon đọc:

"Thưa ngài,

Tôi đến xin ngài cứu giúp bằng kinh nghiệm của ngài. Tôi là nạn nhân của một vụ trộm quan trọng và đến nay công cuộc điều tra tiến hành hình như không có kết quả.

Theo thư này, tôi gửi tới ngài một số tờ báo sẽ nêu với ngài về vụ đó, nếu ngài chấp nhận điều tra hộ, tôi bố trí khách sạn để ngài sử dụng. Xin ngài

ghi vào tờ séc tôi đã ký, số tiền ngài cần tiêu về chi phí đi lại.

Xin ngài vui lòng đánh điện trả lời cho tôi và tin ở lòng thành kính của tôi.

Nam tước Vichto Đanhblovan - 18 phố Muyrilô”.

- Ê ! Này ! - Sôm réo lên, - một tin tuyệt diệu... một cuộc du lịch nhỏ đến Pari; chắc chắn thế, tại sao lại không nhỉ ? Từ sau cuộc đấu tay đôi của tôi với Arxen Lupanh, tôi chưa có dịp trở lại đây. Tôi không tức giận gì khi thấy thủ đô của thế giới trong những điều kiện hơi yên tĩnh quá.

Y xé chiếc séc ra làm tư, mở chiếc phong bì thứ hai trong khi Uynxon, tay chưa bình phục hẳn, nguyên rửa Pari.

Ngay lập tức, y cau có, một nếp nhăn hẳn trên trán trong suốt cả quá trình đọc thư rồi vo tròn tờ giấy, ném mạnh xuống sàn nhà.

- Sao ? Có chuyện gì thế ? - Uynxon thốt lên, hoảng hốt.

“Ngài sẽ biết sự thán phục của tôi đối với ngài và sự thiện cảm của tôi đối với danh tiếng của ngài. Vậy thì, xin hãy tin tôi, xin đừng nhúng vào vụ việc mà người ta xin ngài tranh tài. Sự can thiệp của ngài gây nên nhiều điều xấu, mọi cố gắng của ngài chỉ đưa tới một kết quả đáng thương và ngài buộc phải công khai thú nhận thất bại.

Thành tâm mong tránh cho ngài một sự nhục nhã như thế, nhân danh tình bạn giữa chúng ta, tôi khẩn khoản xin ngài ngồi yên ở góc bếp của ngài.

Xin gửi ông Uynxon những kỷ niệm tốt lành và ngài, thầy của tôi sự tôn kính chân thành.

Arxen Lupanh !”

- Arxen Lupanh ! - Uynxon nhắc lại, bối rối...

Sôm đấm tay lên bàn.

- A ! Nhưng, con vật đó nó bắt đầu làm tôi bực mình. Nó chế tôi như một thằng nhãi ranh. Công khai thú nhận sự thất bại của ta à ! Ta chẳng bắt nó phải hoàn lại viên kim cương xanh đó sao ?

- Nó đã sợ, - Uynxon nói chen vào.

- Anh thốt ra những lời đại dột đấy ! Arxen Lupanh chẳng bao giờ sợ và bằng cứ là nó thách thức tôi đấy.

- Nhưng làm thế nào mà nó biết được lá thư nam tước Đanhblovan gửi cho chúng ta ?

- Làm sao tôi biết được chứ ? Anh hỏi tôi những câu hỏi ngớ ngẩn, anh bạn thân mến ạ !

- Tôi nghĩ... tôi tưởng...
- Sao ? Tôi là một tên phù thủy à ?
- Không, nhưng tôi đã thấy anh làm những điều kỳ diệu như thế !
- Chẳng ai làm những điều kỳ diệu... tôi cũng chẳng hơn người khác.

Tôi suy nghĩ, tôi suy đoán, tôi kết luận nhưng tôi không đoán mò. Chỉ có những tên ngu ngốc mới đoán mò...

Uynxon giữ thái độ nhũn nhặn của một con chó bị đánh và cố gắng để không phải là một tên ngu ngốc, để không hề đoán mò tại sao Sôm bước những bước dài giận dữ trong phòng. Nhưng Sôm đã nhấn chuông gọi người giúp việc và bảo lấy vali. Uynxon tin là hợp lý, vậy là có một số việc cụ thể để suy nghĩ, để suy đoán và để kết luận là thầy đi du lịch.

Cũng hoạt động trí óc đó cho phép anh khẳng định, chắc chắn không sợ nhầm lẫn.

- Héclóc, anh đi Pari ?

- Có thể.

- Và anh đi đến đó để trả lời sự thách thức của Lupanh hơn là yêu cầu của nam tước Danhblovan.

- Có thể.

- Tôi sẽ đi cùng anh, Héclóc ạ.

- Chà chà ! Ông bạn già ơi, Sôm vừa thốt lên vừa ngừng đi, vậy anh không sợ tay trái sẽ chung số phận như tay phải à ?

- Điều gì xảy ra với tôi cơ ? Anh sẽ ở đây cơ mà.

- Tốt lắm, anh là một người táo bạo đấy ! Và chúng ta sẽ thể hiện cho ngài đó biết ông ta có thể đã sai lầm khi thách thức chúng ta quá sẵn sàng như vậy. Nhanh lên Uynxon, và hẹn gặp ở chuyến tàu thứ nhất nhé.

- Thế không đợi những tờ báo mà nam tước nói là sẽ gửi à ?

- Cần gì !

- Tôi đánh điện chứ ?

- Vô ích, Arxen Lupanh sẽ nắm được tôi đến. Tôi không để lộ ra. Uynxon ạ, lần này phải tiến hành kín đáo.

Buổi chiều, hai người lên tàu ở Đuvơ. Chuyến đi thật tuyệt vời. Trong tàu nhanh Cale đi Pari. Sôm ngủ rất say ba tiếng đồng hồ trong khi Uynxon gác cẩn thận ở cửa phòng toa và suy ngẫm, mắt nhìn xa xôi.

Sôm tỉnh dậy sung sướng, khoan khoái. Viễn cảnh một cuộc đấu tay đôi mới với Arxen Lupanh làm y vui sướng và y xoa tay, dáng điệu của một

người hài lòng, chuẩn bị hưởng những niềm vui tràn trề.

- Sắp đỡ tù cẳng rồi! - Uynxon thốt lên.

Và hắn cũng xoa tay với cùng dáng điệu hài lòng.

Đến ga, Sôm mang áo toi, và Uynxon theo sau xách vali - ai mang đồ nấy, nhanh nhẹn ra cửa.

- Uynxon này, trời đẹp... Có nắng ! Pari mở hội để đón chúng ta.

- Đông người quá !

- Càng tốt Uynxon ạ ! Chúng ta đỡ bị nhòm ngó. Chẳng ai nhận ra chúng ta giữa sự hỗn độn như thế này !

- Ông Sôm đây, có phải không ạ ?

Y dừng lại, hơi sừng sốt. Ai có thể gọi đích danh y như vậy ? Một bà hay là đúng hơn một cô gái đứng ngay cạnh họ, cách ăn mặc rất đơn giản làm nổi bật dáng người hiếm có và khuôn mặt xinh đẹp, lộ vẻ ngạc nhiên và đau đớn.

Nàng nhắc lại:

- Ngài có đúng là ông Sôm không ạ ?

Do Sôm yên lặng vì vừa bối rối cũng như vì thói quen thận trọng, nàng hỏi lại lần thứ ba:

- Có đúng là tôi được hân hạnh nói chuyện với ông Sôm không ạ ?

- Cô muốn gì ở tôi nào ? - Y hỏi lại khá cục cằn vừa tin đây là một cuộc gặp gỡ đáng ngờ.

Nàng đứng thẳng trước mặt hắn.

- Ông hãy nghe tôi, rất là hệ trọng, tôi biết là ông đến phố Murilô.

- Cô nói gì ?

- Tôi biết... tôi biết... phố Murilô... số nhà 18. Vậy thì, không nên... không, ông không được đến đó... Tôi bảo đảm là ông sẽ hối hận. Đừng nghĩ là nếu tôi nói với ông như vậy, tôi có một số lợi ích gì. Đó là vì lẽ phải, vì lương tâm thôi.

Y tìm cách tách khỏi nàng, nàng nói thêm:

- Ôi tôi xin ông, đừng ương bướng nữa... Chà ! Tôi biết thuyết phục ông thế nào đây ! Hãy nhìn kỹ tôi, nhìn kỹ mắt tôi, chúng thật thà... chúng nói lên sự thật.

Nàng ngược ngay mắt lên, đôi mắt trang trọng, trong sáng từ đó như toát lên chính tâm hồn nàng. Uynxon lắc đầu:

- Cô có vẻ rất thật thà.

- Vâng, đúng thế - Nàng khẩn khoản - và phải có lòng tin.

- Tôi có lòng tin, cô ạ. - Uynxon đáp lại.

- Ôi ! Tôi sung sướng quá ! Và cả bạn ông cũng thế phải không ạ ? Tôi cảm thấy thế... tôi tin chắc thế ! Hạnh phúc quá ! Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy !... Chà ! Ý định của tôi tốt biết bao !... Này, ông ạ, hai mươi phút nữa có chuyến tàu đi Cale... Vậy các ông hãy đi... Nhanh lên hãy theo tôi... đường đi ở bên này và các ông chỉ còn thời gian...

Nàng tìm cách kéo Uynxon, Sôm nắm tay hẳn lại và y cố ý tìm cách nói cho thật dịu dàng.

- Cô tha lỗi cho tôi là đã không thể chấp nhận lòng mong muốn của cô, chẳng bao giờ tôi bỏ dở một công việc đã dự định cả...

- Tôi xin ông... tôi van ông... chà ! Nếu ông có thể hiểu được nhỉ !

Y bỏ qua và đi rất nhanh. Uynxon nói với cô gái:

- Hãy hy vọng... ông ấy sẽ giải quyết công việc đến nơi đến chốn... chẳng có gì thể hiện là ông ấy sẽ thất bại cả...

Và hẳn chạy theo để đuổi kịp Sôm.

HÉC LỐC SÔM - ARXEN LUPANH

Vừa được vài bước, những tên đó nổi bật bằng những chữ đen lớn, đập vào mắt họ. Hai người tiến lại gần; một nhóm những người quảng cáo đi lang thang người nọ tiếp người kia, tay cầm những gậy sắt nặng gõ nhịp trên vỉa hè và lưng đeo những tờ quảng cáo lớn, có thể đọc thấy:

TRẬN ĐÁU HÉCLỐC SÔM - ARXEN LUPANH. NHÀ VÔ ĐỊCH TỪ ANH ĐẾN. NHÀ THÁM TỬ ĐẠI TÀI TẤN CÔNG VÀO BÍ ẨN CỦA PHỐ MUYRILÔ. ĐỌC TỪ CHI TIẾT TRONG BÁO "ECHO DE FRANCE".

Uynxon lắc đầu:

- Anh Héclóc này, chúng ta tự phụ là làm việc bí mật. Tôi sẽ không ngạc nhiên khi đội cộng hoà vệ binh đợi chúng ta ở phố MUYRILÔ và có cuộc đón tiếp chính thức với tiệc rượu sâm banh ở đó.

- Khi anh hành động có suy nghĩ, Uynxon ạ, anh giá trị bằng hai người đây, - Sôm giận dữ nói.

Y tiến lại một trong số những người quảng cáo với ý định rất rõ rệt là dùng đôi tay mạnh mẽ tóm một tên và đập vụn hẳn với biển quảng cáo ra thành từng mảnh. Tuy nhiên đám đông vây quanh các biển quảng cáo. Người ta nói giỡn và cười đùa.

Y kìm cơn giận dữ quá độ, hỏi một người:

- Người ta thuê anh hồi nào ?

- Sáng nay.

- Anh mới bắt đầu đi à ?...

- Một tiếng rồi.

- Nhưng các biển quảng cáo đều đã sẵn sàng cả à ?

- Chà ! Mẹ ơi, đúng thế... khi chúng tôi đến toà báo, chúng đã sẵn rồi.

Vậy Arxen Lupanh đã thấy trước hẳn. Sớm sẽ nhận cuộc chiến đấu. Hơn thế nữa, lá thư Lupanh viết chứng tỏ hẳn muốn cuộc chiến đấu này và một lần nữa bắt tay vào độ sức với đối thủ. Tại sao ? Lý do gì đã thúc đẩy hẳn chiến đấu lại ?

Héclóc chợt lưỡng lự. Rõ ràng là Lupanh tin chắc thắng lợi nên mới tỏ ra ngỗ ngược đến như thế và liệu có phải là rơi vào bẫy khi lao tới ngay từ tiếng thách thức đầu tiên như vậy không ?

- Uynxon ! Ta đi thôi. Phu xe, đến số 18 phố Muyrilô, y lấy lại nghị lực, thốt lên.

Như sắp sửa lao vào cuộc tấn công, mạch máu nổi lên, tay nắm lại, y leo lên một chiếc xe.

Hai bên phố Muyrilô là những khách sạn đặc biệt sang trọng, mặt trước nhà trông ra công viên Môngxô. Một trong những mặt nhà đẹp nhất của những ngôi nhà đó mang số 18 và nam tước Đanhblovan ở theo kiểu nghệ sĩ và triệu phú. Trước khách sạn là một sân lớn và hai bên nhà là những sân nhỏ. Đằng sau là một mảnh vườn, cây trong vườn giao cành với cây ở công viên.

Hai người Anh, sau khi kéo chuông báo, vượt qua sân và được người hầu đón vào phòng khách nhỏ ở mặt nhà đằng kia. Họ ngồi xuống, đưa mắt quan sát nhanh các báu vật ngòn ngòn trong phòng.

- Nhiều thứ đẹp, kiểu cách và phóng khoáng...- Uynxon lẩm bầm... - Có thể suy diễn là những ai rảnh rỗi để kiểm tra những vật này là những người đã đứng tuổi... có thể là năm mươi...

Hắn chưa nói hết, cửa mở và nam tước Đanhblovan, theo sau Đơ Crôgiông vợ bước vào. Ngược với những điều suy diễn của Uynxon cả hai vợ chồng đều còn trẻ, dáng điệu lịch thiệp, lời ăn tiếng nói rất nhẹ nhàng, cả hai đều nói lên những lời cảm ơn.

- Đối với một sự phiền nhiễu như thế này, các ngài thật quá tử tế !

Chúng tôi thấy vui trong nỗi buồn xảy tới vì điều đó tạo ra sự thích thú...

- Những người Pháp này thật là quyến rũ ! - Uynxon nghĩ, hẳn chẳng ngại gì đối với một ý nghĩ như thế.

- Nhưng thời gian là vàng bạc, - nam tước thốt lên... - nhất là đối với ngài, thưa ngài Sôm. Vì vậy xin đi thẳng vào vấn đề ! Ngài nghĩ thế nào về vụ này ? Ngài hy vọng thành công chứ ạ ?

- Để thành công, trước tiên phải nắm vững đã.

- Ngài chưa nắm vững ạ ?

- Chưa và xin ngài nên chi tiết vấn đề đồng thời đừng nhầm lẫn điều gì.

Chuyện gì thế ạ ?

- Đây là một vụ trộm.

- Xảy ra ngày nào ?

- Thứ bảy trước, - nam tước đáp, - vào đêm thứ bảy rạng ngày chủ nhật.

- Thế là đã sáu ngày rồi. Bây giờ tôi xin nghe ngài.

- Thưa ngài, phải nói ngay là theo điều kiện phù hợp với cuộc sống của chúng tôi, nhà tôi và tôi ít ra ngoài. Dạy con cái, một số cuộc tiếp đón bạn bè và trang trí nội thất, đấy, sinh hoạt của chúng tôi như thế đấy ! Tất cả các buổi chiều hay gần như thế, diễn ra ở đây, trong căn phòng này, khuê phòng của nhà tôi. Chúng tôi đã tập hợp một số đồ mỹ nghệ. Thứ bảy trước, khoảng mười một giờ, tôi tắt đèn, như thường lệ, nhà tôi và tôi về phòng chung.

- Ở đâu ạ ?

- Ở bên cạnh, ngay chỗ cửa mà ngài thấy đó. Hôm sau, nghĩa là ngày chủ nhật, tôi dậy sớm. Vì Suydan - nhà tôi - còn ngủ, tôi sang khuê phòng hết sức nhẹ chân để không đánh thức cô ấy. Tôi vô cùng ngạc nhiên thấy chiếc cửa sổ này mở trong khi chiều tối hôm qua chúng tôi đã khép !

- Một người giúp việc...

- Buổi sáng không ai vào đây trước khi chúng tôi gọi. Ngoài ra tôi luôn luôn thận trọng chốt chiếc cửa thứ hai thông sang với phòng đợi này. Vậy thì rõ ràng cửa sổ đã bị mở từ bên ngoài. Thêm nữa, tôi đã có bằng chứng: ô cửa thứ hai của khung cửa kính bên phải - gần then cửa dọc - đã bị cắt.

- Và chiếc cửa sổ đó thế nào ?

- Như ngài có thể thấy, cửa sổ đó nhìn ra một sân thượng có lan can bằng đá. Chúng tôi ở tầng một và chắc ngài thấy mảnh vườn ở sau khách sạn và hàng rào ngăn với công viên Môngxô. Vậy chắc chắn là thủ phạm đến công viên, đã vượt qua hàng rào bằng một cái thang và leo lên sân thượng.

- Có chắc chắn như ngài nói không ?
- Đã thấy hai bên hàng rào, trên đất nhào của luống đất những lỗ của hai tay thang in lại và dưới chân sân thượng cũng có hai lỗ như vậy. Cuối cùng, bao lon có hai vết xây xát nhẹ, tất nhiên do tay thang.
- Công viên Môngxô có đóng cửa ban đêm không ?
- Đóng ấy ạ, không, nhưng dù sao đi nữa, ở số 14 có một khách sạn đang xây dở dang. Có thể dễ dàng đột nhập từ đây.
- Héclóc Sôm suy nghĩ một lát rồi hỏi:
 - Chúng ta nói đến vụ trộm. Vậy là xảy ra ở gian chúng ta đang ngồi đây à ?
 - Vâng. Giữa tượng Đức Bà đồng trình thế kỷ thứ 12 và chiếc tủ đứng này có một chiếc đèn Do Thái nhỏ. Nó đã biến mất.
 - Chỉ có thế thôi à ?
 - Chỉ có thế thôi.
 - Chà !... và ngài cho biết thế nào là một chiếc đèn Do Thái ?
 - Đó là những chiếc đèn bằng sừng gồm một thân đèn và một bầu chứa dầu mà người ta dùng trước kia. Từ bầu có hai hay nhiều ống múống để lồng bắc.
 - Tóm lại, những đồ vật không có giá trị lắm.
 - Đúng là không giá trị lắm. Nhưng nó là một chỗ giấu mà chúng tôi có thói quen cất một đồ trang sức cổ, đẹp, một tượng bằng vàng nạm hồng ngọc và ngọc bích rất đắt tiền.
 - Tại sao lại có thói quen đó.
 - Thưa ngài, quả thật, tôi cũng không biết nói sao. Có thể đó chỉ là vui mà dùng một chỗ giấu như thế thôi.
 - Không ai biết chỗ giấu ấy chứ ?
 - Không ai cả.
 - Tất nhiên trừ tên trộm bức tượng, - Sôm bẻ lại... – Nếu không nó chẳng tốn công lấy chiếc đèn Do Thái làm gì.
 - Tất nhiên. Nhưng tại sao nó có thể biết được vì do tình cờ chúng tôi đã để lộ ra cơ cấu bí mật của chiếc đèn đó ?
 - Cũng sự tình cờ đó có thể lộ ra với ai đó... một người giúp việc... một người thân của gia đình. Nhưng báo nhà chức trách rồi chứ ?
 - Chắc thế ạ. Ông dự thẩm đã lập biên bản. Những ký giả điều tra của các báo lớn cũng đã ghi. Nhưng, như tôi đã viết tới ngài, hình như bài toán ít

khả năng giải được.

Sôm đứng dậy, tiến lại cửa sổ, xem xét cửa kính, sân thượng, bao lon, dùng kính lúp để nghiên cứu hai vết xây xát ở đá và nhờ ông Đanhblovan dẫn xuống vườn.

Ở bên ngoài, Sôm chỉ ngồi trên chiếc bàn bằng mây và nhìn mái nhà bằng con mắt mơ mộng. Rồi bất thành linh y tiến lại hai chiếc thùng gỗ nhỏ mà người ta đã dùng để lên những chỗ tay thang in ở lại chân sân thượng để giữ nguyên dấu vết. Y bỏ những thùng gỗ ra, quỳ trên đất, cong lưng, mũi chỉ cách mặt đất hai mươi centimet, y xem xét, đo kích thước. Cũng tiến hành như vậy dọc theo hàng rào nhưng ngắn hơn.

Thế là hết.

Cả hai người quay trở lại khuê phòng mà bà Đanhblovan đang đợi.

Sôm yên lặng vài phút nữa rồi mới nói:

- Thừa nam tước, ngay từ đầu câu chuyện của ngài, tôi hơi choáng vì khía cạnh quá đơn giản của sự xâm nhập. Kê một cái thang, cắt một miếng kính, chọn một đồ vật và trốn đi, không, sự việc không diễn ra đơn giản như vậy. Tất cả những điều đó quá rõ, quá minh bạch.

- Đến nỗi sao ạ ? ...

- Đến mức là vụ trộm chiếc đèn Do Thái là do Arxen Lupanh chỉ đạo tiến hành.

- Arxen Lupanh ! - Nam tước thốt lên.

- Nhưng hẳn không trực tiếp tiến hành cũng như không có ai vào khách sạn này cả... Có thể là một người giúp việc từ cửa sổ trên gác nhỏ xuống sân thượng, theo ông máng mà ở vườn tôi đã nhận thấy.

- Nhưng dựa trên bằng chứng nào ạ ?

- Arxen Lupanh sẽ không ra khỏi phòng tay không.

- Đôi tay không ! Còn chiếc đèn ?

- Cầm chiếc đèn không cần hẳn lấy chiếc hộp đựng thuốc lá đầy những kim cương hay chiếc vòng ngọc cổ. Đối với hẳn chỉ cần thêm động tác. Nếu hẳn không làm là do hẳn không thấy thôi.

- Tuy nhiên còn những dấu vết đã được phát hiện thì sao ?

- Hài kịch thôi ! Dàn cảnh ra để đánh lạc hướng !

- Những vết xây xát ở lan can thì sao ạ ?

- Dối trá ! Chúng được tạo ra bởi giấy ráp. Đây, đây là mẫu giấy mà tôi đã thu được.

- Những vết do tay thang để lại thì sao ?

- Trò đùa ! Ngài hãy nghiên cứu hai lỗ vuông ở chân sân thượng và hai lỗ ở gần hàng rào. Hình dáng chúng như nhau nhưng ở đây thì song song còn ở đằng kia thì không. Hãy đo khoảng cách giữa hai lỗ: độ dài thay đổi tùy theo vị trí. Ở chân sân thượng là 23 centimét. Dọc theo hàng rào lại là 28 centimét.

- Và ngài kết luận ra sao ?

- Vì hình dạng chúng giống nhau, tôi kết luận là cả bốn lỗ được tạo ra chỉ bằng một mẫu gỗ đẽo vừa đúng, duy nhất mà thôi. Chúng có hay nhất sẽ chính là cái mẫu gỗ đó. Nó đây, - Sôm nói, - tôi đã lượm được nó dưới cái kết của một cây dâu.

Nam tước bái phục. Chỉ mới bốn mươi phút, người Anh vượt qua ngưỡng cửa của chiếc cửa này và tất cả những gì người ta tin dựa trên chứng cứ của chính những sự việc hiển hiện không còn đứng vững chút nào nữa. Thực tế, một thực tế khác dựa trên một số điều chặt chẽ sự biện luận của một Héclóc Sôm, toát lên.

- Thưa ngài, - Bà nam tước nói, - việc này kết tội đối với người giúp việc trong nhà chúng tôi thật là nặng. Những kẻ ăn người làm của chúng tôi đều là những người giúp việc lâu năm của gia đình và không ai trong số họ có thể phản chúng tôi cả.

- Nếu một người trong số họ không phản lại ông bà, thì giải thích thế nào đây về việc lá thư này lại có thể đến chỗ tôi cùng ngày và cùng chính với người đưa lá thư ông bà đã viết cho tôi.

Y đưa cho nữ bá tước lá thư của Arxon Lupanh đã viết.

Bà Đanhblovan sững sốt.

- Arxen Lupanh... làm sao hắn biết được ?

- Ngài không cho ai hay về lá thư của ngài chứ ?

- Không ai cả ! - Nam tước đáp, - đó là một ý nảy ra trong chúng tôi ở bàn ăn chiều hôm trước ạ.

- Trước cả những người giúp việc à ?

- Chỉ có hai đứa con chúng tôi thôi. Và thêm, không... Sôphi và Hăngriet không có mặt ở bàn ăn có phải không Suydan nhỉ ?

Bà Đanhblovan suy nghĩ và xác nhận:

- Thực thế, chúng đi theo cô giáo...

- Cô nào ? - Sôm hỏi.

- Cô gia sư tên là Alixô Đomun.
- Thế cô ấy có dùng bữa với ông bà không ?
- Không, người ta dọn riêng ở phòng cô ấy.

Uynxon có một ý kiến:

- Lá thư gửi cho bạn Héclóc Sôm của tôi đã bỏ ở bưu điện ?
- Tất nhiên rồi.
- Ai mang thư đi ?
- Đominich, người hầu phòng đã hai mươi năm nay của tôi, - Nam tước đáp. - Mọi sự điều tra theo hướng đó sẽ mất thì giờ.
- Không bao giờ mất thời gian khi điều tra cả. - Uynxon trịnh trọng nói. Cuộc điều tra thứ nhất kết thúc. Sôm xin phép rút lui.

Một giờ sau, trong bữa ăn trưa, y thấy Sôphi, Hăngriet, hai đứa con của ông bà Đanhblovan, hai con gái xinh đẹp tám và sáu tuổi. Người ta nói ít. Sôm đáp lại lòng mến khách của nam tước và vợ ông bằng một thái độ khó thương khiến họ quyết định lặng thinh. Người ta dọn cà phê, Sôm nuốt nhanh tách cà phê và đứng dậy.

Đúng lúc đó một người hầu bước vào mang một bức điện cho Sôm. Y mở và đọc:

“Gửi lời thán phục nhiệt liệt. Những kết quả ông đạt được trong ít thời gian như thế thật phi thường. Tôi thật hổ thẹn”.

"Arxen Lupanh"

Y tỏ ra khó chịu và đưa cho nam tước xem bức điện.

- Chắc ngài bắt đầu tin là vách nhà ngài có mắt và tai rồi chứ.
- Tôi chẳng hiểu gì cả, ông Đanhblovan choáng váng lắm bầm.
- Tôi cũng vậy. Nhưng điều tôi hiểu đó là không một cử chỉ nào tiên hành ở đây mà hấn không nhận thấy. Không lời nào nói ra ở đây mà hấn không nghe thấy cả.

Đêm đó Uynxon đi ngủ với tâm hồn thư thái như một người đã hoàn thành nhiệm vụ mà chẳng có việc gì khác là ngủ. Vì vậy hấn ngủ rất nhanh và những giấc mơ đẹp đến. Trong mơ hấn thấy một mình đuổi bắt Lupanh, chính tay bắt được chàng trộm và cảm giác cuộc đuổi bắt đó rõ rệt đến mức hấn choàng tỉnh.

Có ai đấy sờ soạng giường hấn. Hấn vớ lấy khẩu súng lục.

- Chỉ một động tác nữa thôi, Lupanh, tao sẽ bắn.
- Đồ quý ! Anh tưởng chuyện gì thế ông bạn già !

- Sao, anh đẩy à Sôm ! Anh cần tôi à.

- Tôi cần đôi mắt của anh. Dậy đi...

Y dẫn Uynxon tới cửa sổ

- Hãy nhìn... phía bên kia hàng rào...

- Ở trong công viên ấy à ?

- Phải. Anh không thấy gì cả à ?

- Tôi không thấy gì cả.

- Có, anh có thấy một vài thứ.

- Chà ! Quả nhiên, một bóng người... mà hai.

- Có đúng không nào ? Giáp hàng rào... Kia, chúng cử động. Đừng để mất thời gian.

Họ sờ soạng, vịn vào thành cầu thang, đi xuống và đến một phòng nhìn ra lối vườn. Qua kính cửa, họ nhìn thấy hai bóng đen ở cùng một chỗ.

- Thật kỳ lạ, - Sôm nói, - hình như tôi nghe thấy tiếng động ở trong nhà.

- Ở trong nhà ấy à ? Không thể được ! Mọi người đều ngủ.

- Tuy nhiên, hãy nghe...

Vừa lúc đó, một tiếng còi nhẹ rung lên ở phía hàng rào và họ nhìn thấy một luồng ánh sáng mờ ảo hình như từ phía khách sạn tới.

- Chắc vợ chồng Đanblován bật đèn, - Sôm thì thầm. - Phòng của họ ở phía trên chúng ta.

- Thế thì không ngờ gì nữa chúng ta đã nghe thấy họ nói, - Uynxon đáp. - Có thể họ cũng đang xem xét phía hàng rào.

Một tiếng còi thứ hai, kín đáo hơn.

- Tôi không hiểu, tôi không thể nào hiểu được, - Sôm khó chịu nói.

- Tôi cũng thế. - Uynxon thú nhận.

Sôm vặn khoá cửa, rút chốt và đẩy nhẹ cánh cửa. Một tiếng còi thứ ba. Lần này mạnh hơn một chút và lại ngân nga nữa. Phía trên đầu họ tiếng động to thêm, dội tới.

- Có lẽ là ở trên sân thượng khuê phòng thì đúng hơn, - Sôm thì thào.

Y chui đầu qua khe cửa nhưng lùi lại ngay vừa rửa thềm. Riêng Uynxon trở mặt nhìn. Ngay gần một chiếc thang dựng ở tường, tì vào bao lon của sân thượng.

- Này ! - Sôm nói, - đúng là có người trong khuê phòng ! Có tiếng động đấy. Nhấc chiếc thang đi, nhanh lên.

Nhưng ngay lúc đó, một bóng người tụt từ trên xuống, thang được nhấc

đi và người vác thang chạy rất nhanh ra phía hàng rào, đến vị trí có đồng bọn đợi. Sôm và Uynxon nhảy ngay tới. Họ lao theo người đàn ông trong khi người này để thang dựa vào hàng rào. Phía bên kia hai phát súng loé lên.

- Có bị thương không ? - Sôm kêu lên.

- Không. - Uynxon đáp.

Hắn ôm lấy thân người đàn ông và tìm cách làm cho tên này bất động. Nhưng người đàn ông quay lại, một tay siết chặt Uynxon và tay kia phóng con dao vào giữa ngực. Uynxon toát lên tiếng thở dài, lão đảo và ngã xuống.

- Sát nhân ! - Sôm thét lên, - nếu mày giết ông ấy, tao giết mày.

Y đặt Uynxon trên bãi cỏ và nhảy bỏ tới thang. Quá muộn rồi... người đàn ông đã trèo thang, được đồng bọn đỡ, trôn vào bụi.

- Uynxon ! Uynxon, vết đâm không nặng đâu, hả ? Chỉ sây da thôi.

Các cửa khách sạn bất thành linh mở ra. Người đầu tiên, ông Daihibiovan bắt chợt đến rồi những người giúp việc, tay cầm nến.

- Sao ! Chuyện gì thế. - nam tước kêu lên, ngài Uynxon bị thương à ?

- Không sao, chỉ sây da thôi. - Sôm nhắc lại vừa tìm cách đánh trống lảng.

Máu chảy lênh láng và khuôn mặt Uynxon nhợt nhạt. Hai mươi phút sau bác sĩ khám thấy mũi dao dừng cách tim bốn milimét.

- Cách tim bốn milimét ! Tay Uynxon này luôn luôn gặp may. - Sôm kết luận, giọng tự nạnh.

- Gặp may... gặp may... bác sĩ lắm bả.

- Với thể trạng cường tráng, ông ấy sẽ khỏi...

- Sau sáu tuần điều trị và hai tháng hồi sức.

- Không hơn à ?

- Không, nếu không biến chứng.

- Quý thần ơi ! Ông lại muốn ông ấy bị biến chứng à ?

Sôm hoàn toàn yên tâm đi theo nam tước lên khuê phòng. Lần này vị khách bí mật không phân biệt như trước. Hắn không hổ thẹn lấy chiếc hộp đựng thuốc lá đầy kim cương, chiếc vòng bạch ngọc và nói chung tất cả những gì cho được vào túi một tên trộm lương thiện.

Cửa sổ còn mở, một ô kính mới bị cắt và cuộc điều tra sơ bộ vào sáng Sôm xác định là chiếc thang thuộc khách sạn đang xây dựng, chỉ rõ lối tên trộm đã theo.

- Nói vắn tắt, đây là sự nhắc lại y nguyên việc lấy trộm chiếc đèn Do

Thái, - ngài Đanhblovan mỉa mai.

- Phải, nếu chấp nhận thuyết thứ nhất được luật pháp chấp thuận.

- Như vậy là ngài vẫn chưa chấp thuận nó à ? Vụ trộm thứ hai này không lay chuyển ý kiến của ngài đối với vụ thứ nhất sao ?

- Nó xác nhận ý kiến của tôi, thưa ngài.

- Tin được à ! Ngài có bằng chứng rành rành là việc đột nhập đêm nay do một tên ở bên ngoài tiến hành và ngài khẳng khái bảo vệ là chiếc đèn Do Thái đó do một người trong nhà chúng tôi khử à ?

- Do một tên nào đấy ở trong khách sạn kia.

- Thế ngài giải thích như thế nào ?

- Thưa ngài, tôi không giải thích gì cả, tôi xác định hai sự việc chỉ có những quan hệ hình thức với nhau. Tôi xét đoán chúng riêng rẽ và tôi phát hiện mối liên kết chúng với nhau.

Sự thuyết phục của y tỏ ra rất sâu sắc, những phương thức hành động của y dựa trên những cơ sở mạnh mẽ khiến nam tước bị thuyết phục.

- Được. Chúng ta sẽ báo thanh tra.

- Không cần ! - Ngài người Anh hăng hái gạt đi, - không cần ! Tôi thỏa thuận chỉ báo những người đó khi tôi cần họ thôi.

- Tuy nhiên, những phát đạn thì sao ?

- Không hề gì.

- Bạn của ngài thì sao ?

- Bạn tôi chỉ bị thương xoàng... Hãy bảo bác sĩ im đi. Riêng tôi, tôi sẽ trả lời tất cả đối với pháp luật.

Hai ngày trôi qua, không có việc gì rắc rối, nhưng Sôm đã theo đuổi công việc một cách tỉ mỉ với lòng tự ái nổi xung lên vì nhớ lại cuộc đột nhập táo bạo, tiến hành ngay dưới mắt y, chẳng kể gì đến sự có mặt của y và khiến y không thể nào ngăn cản được. Y lục soát không mệt mỏi khách sạn, vườn tược, trao đổi với những người giúp việc và dừng lại rất lâu ở bếp và tàu ngựa. Dù không thu lượm được vết tích nào làm sáng tỏ vấn đề, y vẫn kiên trì.

- Ta sẽ phát hiện ra, y nghĩ, và chính ở đây ta sẽ phát hiện ra. Không phải là tiến hành một cách tùy tiện, theo những góc ngách xa lạ và nhằm một mục tiêu không rõ rệt như trong vụ người Đan bà tóc hoe. Lần này, ta ở ngay trên chiến trường của cuộc chiến đấu. Kẻ thù không chỉ là tên vô hình vô ảnh Lupanh. Đó là đồng bọn bằng xương bằng thịt, sống và hoành hành

trong giới hạn của khách sạn này. Chỉ cần chi tiết nhỏ thôi, ta sẽ quyết định.

Cái chi tiết mà y rút ra từ những hệ quả ấy, với một sự tài giỏi, phi thường mà người ta đã thấy trong vụ chiếc đèn Do Thái như một trong những vụ bùng ra huy hoàng nhất thiên tài trình thám của y, chi tiết đó, sự may rủi sẽ đưa đến cho.

Buổi chiều ngày thứ ba, y gặp Hăngriet, cô gái út của gia đình Đanhblovan, khi y bước vào một gian ở trên khuê phòng dùng làm phòng học cho trẻ. Cô bé tìm chiếc kéo.

- Bác biết không, - cô bé nói với Sôm, - cháu cũng làm những giấy như tờ bác nhận được chiều hôm trước ấy.

- Chiều hôm trước nào ?

- Vâng, sau bữa ăn. Bác đã nhận được một tờ giấy với những băng ở trên ấy, một tờ điện... ôi, cháu cũng sẽ làm thế.

Cô bé đi xa. Những lời nói đó chẳng có ý nghĩa gì, chẳng qua nó chỉ là suy nghĩ vô nghĩa của một đứa bé và chính Sôm đã nghe một cách lơ đãng và tiếp tục việc xem xét. Nhưng bất thành linh câu cuối cùng đập vào tai y, y liền chạy theo cô bé. Sôm đuổi kịp cô ở phía trên cầu thang và nói:

- Nay, cháu cũng dán những băng trên giấy à ?

Hăngriet rất hãnh diện đáp:

- Vâng, đúng rồi, cháu cắt các chữ và dán.

- Thế ai đã chỉ cho cháu trò chơi đó ?

- Cô gia sư của cháu. Cháu cũng đã thấy cô ấy làm như thế. Cô ấy lấy những chữ trên báo và dán.

- Và cô ấy dùng chúng làm gì ?

- Những bức điện, những lá thư mà cô ấy gửi đi.

Héc-lôc Sôm hết sức ngạc nhiên về lời tâm sự đó, y bước vào phòng học và cố gắng khai thác ra từ đó những điều suy diễn.

Có cả một bó báo trên lò sưởi. Y giở chúng ra và thấy ngay những nhóm chữ, hay những dòng thiếu đều đặn và mới lấy ra. Nhưng chỉ cần đọc những chữ trước hay những chữ sau là có thể thấy những chữ thiếu, tất nhiên do Hăng-ri-ét đã dùng kéo cắt hú họa. Có thể trong tập báo có một tờ do cô gia sư cắt, nhưng làm sao có thể bảo đảm thế được.

Héc-lôc lật một cách không chủ đích những trang sách học xếp trên bàn rồi những quyển khác để trên giá. Và bất chợt y bật lên một tiếng reo vui. Y tìm thấy trong một góc giá sách đó một quyển tranh cho trẻ, một quyển học

vẫn có tranh dưới những chồng vở cũ và ở một trang của quyển tranh, y thấy có một chỗ trống.

Y xem xét lại. Đó là quyển danh mục những ngày trong tuần. Thứ hai, thứ ba, thứ tư v.v... Chỉ thứ bảy thiếu. Vậy mà, việc lấy trộm chiếc đèn Do Thái lại xảy ra đúng vào một đêm thứ bảy.

Héclóc cảm thấy tim hơi se lại, cái cảm xúc luôn luôn báo cho y một cách rõ ràng nhất là đã nắm được đầu mối của âm mưu rồi. Cái cảm xúc chắc chắn đó, việc nắm được sự thật đó không đánh lừa y bao giờ cả.

Y hăm hở, tự tin, vội giở tiếp quyển album. Thêm một vài tờ nữa, một sự bất ngờ khác đã đợi y. Đó là một trang có những chữ viết hoa tiếp đến là một hàng số. Chính trong số những chữ đó và ba trong số những số đó đã được lấy đi một cách thận trọng. Theo trình tự của chúng, Sôm ghi lại vào sổ tay của mình và thu được kết quả sau:

ITELNRGIVAAN - 237

- Kỳ quá, - Y lẩm bẩm, thoáng qua những chữ trên chẳng có ý nghĩa gì lắm.

Xáo trộn những chữ trên và dùng tất cả liệu có thể tạo thành một, hai hay ba chữ hoàn chỉnh không?

Sôm hoài công thử. Một lời giải độc nhất buộc hẳn phải chấp nhận và thường hiện ra dưới bút chì đồng thời đối với hẳn về lâu về dài tỏ ra đúng vì nó vừa phù hợp với tính logic của sự việc lại vừa khớp với hoàn cảnh chung nữa.

Có khả năng, có thể chắc chắn tìm thấy những chữ không đầy đủ và những chữ đó đã được hoàn chỉnh bằng những chữ lấy ở những trang khác do trang album chỉ có mỗi trang một chữ của toàn bộ chữ cái. Trong những điều kiện như thế là trừ trường hợp bị sai, điều bí ẩn chính là:

TRALI - IENGVAN - 237

Chữ thứ nhất đã rõ ràng: “trả lời” chữ O thiếu vì chữ này đã dùng vào không có thêm. Còn chữ thứ hai giở ra, không nghi ngờ gì cả, nó tạo thành cùng với số 237 địa chỉ mà người gửi báo cho người nhận thư. Người ta hãy ấn định ngày là vào thứ bảy và yêu cầu trả lời theo địa chỉ.

Hay IENGVAN - 237 là tên hòm thư lưu hay những chữ là thành phần một chữ không đầy đủ. Sôm giở tiếp album: những trang sau không có chỗ nào bị cắt cả. Vậy trước khi có phát hiện gì mới hãy chấp nhận điều giải thích trên.

- Trò chơi ấy vui đấy chứ, phải không bác ? Hăngriet quay lại hỏi. Y
đáp.

- Ô, vui lắm ! Tuy nhiên, cháu không có những tờ giấy khác à ? Hay là
những chữ đã cắt rời mà bác có thể dán ấy ?

- Những tờ giấy khác à ? .. Không... cô không bằng lòng.

- Cô không bằng lòng à ?

- Vâng, cô ấy đã mắng cháu.

- Tại sao ?

- Vì cháu đã nói với bác một số điều... và cô ấy dặn là không nên bép
xép.

- Cháu nói hoàn toàn có lý.

Hăngriet tỏ ra rất sung sướng vì lời khen đến mức nó lấy ra từ trong
chiếc túi vải nhỏ gài kim băng vào áo may mụt vải, ba cái cúc áo, hai miếng
đường và cuối cùng, đưa cho Sôm một miếng giấy vuông.

- Đây, cháu cho bác đây.

Đó là số của chiếc xe ngựa.

- Số này ở đâu ra, cháu ?

- Ở trong ví của cô ấy rơi ra ạ.

- Lúc nào ?

- Chủ nhật, trong buổi lễ ở nhà thờ, lúc cô ấy lấy tiền ra.

- Tốt lắm ! Và giờ bác bảo cháu cách để không bị mắng. Nhớ đừng nói
với cô là cháu đã gặp bác.

Sôm đi tìm ngài Đanhblovan và tất nhiên là sẽ hỏi về cô giáo. Nam
tức nhún vai:

- Cô Alixơ Đơmun ! Ngài nghĩ sao về cô ấy ?... không thể được.

- Cô ấy giúp việc dạy dỗ trẻ đã bao lâu rồi ?

- Chỉ mới một năm thôi; nhưng chưa có người nào trầm tĩnh và tôi tin
hơn được.

- Tại sao tôi lại chưa thấy cô ấy nhỉ.

- Cô ấy nghỉ hai ngày.

- Và bây giờ thì sao ạ ?

- Ngay khi trở lại cô ấy muốn được ở cạnh giường để săn sóc bạn của
ngài. Cô ấy có đầy đủ những đức tính của người trông nom người bệnh... dịu
dàng... ân cần... Ông Uynxon tỏ vẻ rất hài lòng.

- Chà ! - Sôm thốt lên và đã quên hoàn toàn việc hỏi thăm ông bạn già.

Y suy nghĩ và hỏi:

- Thế sáng chủ nhật cô ấy đi à ?
- Trước ngày xảy ra vụ trộm phải không ạ ?
- Vâng.

Nam tức gọi phu nhân ra và hỏi. Bà ta đáp:

- Cô ấy đi ra như thường lệ để đi xem lễ với bọn trẻ vào lúc 11 giờ.
- Nhưng, trước đó có ?

- Trước đó à ? Không... Hay sớm hơn... nhưng tôi rất bàng hoàng vì vụ trộm này !... tuy nhiên tôi nhớ là buổi tối cô ấy đã xin phép tôi đi sáng chủ nhật... để đến thăm người chị em họ ghé qua Pari, tôi tin là thế. Nhưng tôi không cho là ngài nghi cô ấy có phải không ạ ?

- Chắc chắn không... Tuy nhiên tôi muốn được gặp cô ấy...

Y leo lên tận phòng của Uynxon. Một phụ nữ vận một chiếc áo dài bằng vải xám giống như các y tá đang cúi xuống bệnh nhân và cho người này uống. Khi nàng quay lại, Sôm nhận ra đó là cô gái đã gặp y ở trước nhà ga phương Bắc.

Giữa họ không có lời giải thích nào cả. Alixơ Đơmun với đôi mắt đẹp và nghiêm trang, mỉm cười dịu dàng, không chút lúng túng, ông người Anh muốn nói, thốt ra vài tiếng rồi im bật. Riêng cô ấy tiếp tục công việc, lắc những lọ con, tháo và cuốn băng lại, thao diễn bình thản dưới con mắt ngạc nhiên của Sôm và lại cười duyên với y. Sôm quay gót, đi xuống báo cho tài xế của ngài Đanhblovan ở sân, ngồi vào xe và đi đến chỗ để xe ở Lovalu mà địa chỉ được ghi vào giấy xe do Hăngriet đưa cho. Người đánh xe điều khiển chiếc số 8279 tên là Duyprê, buổi sáng chủ nhật không có ở đây. Y bảo xe hơi quay về và đợi đến giờ nghỉ.

Thực vậy người đánh xe Duyprê kể lại là có "chở" một bà ở khoảng công viên Môngxô, một phụ nữ trẻ mặc đồ đen choàng khăn che mặt và tỏ ra nôn nóng.

- Chị ta có xách một gói không ?
- Có ạ, một gói khá dài.
- Và anh chở chị ta đến đâu ?
- Đến đường Tecơ ở góc quảng trường Phecđinăng. Chị ấy dừng lại độ chục phút và rồi lại quay về công viên Môngxô.
- Anh có nhận biết ngôi nhà ở đường Tecơ không ?
- Tất nhiên ! Có phải chở ngài đến không ?

- Lát nữa. Hãy chờ tôi đến số 36 bến cảng Oócpevro đã.
Ổ đồn cảnh sát y may mắn gặp ngay ngài cảnh sát trưởng Ganimar.
- Ngài Ganimar, ngài không bận chứ ạ ?
- Nếu về Lupanh thì không.
- Về Lupanh đây.
- Thế thì tôi không làm gì đâu.
- Sao ! Ngài từ chối...
- Tôi từ chối bắt lực ! Tôi mệt mỏi vì cuộc chiến đấu không cân sức trong đó chắc chắn chúng ta kém hơn. Thế là hèn, thế là vô lý. Ngài muốn nói gì thì nói... tôi mặc ! Lupanh mạnh hơn chúng ta. Do đó, chỉ có bái phục.
- Tôi không bái phục.
- Nó sẽ làm ngài cũng như những người khác bái phục.
- Vậy đó là một trò ngài không thích !
- Chà ! Điều đó đúng, Ganimar thực thà đáp. - Và vì ngài không nhớ đồn, chúng ta đi.

Hai người lên xe ngựa. Theo lệnh người đánh xe dừng lại một chút trước ngôi nhà và phía bên kia đường Tecno, ngay tại một quán cà phê nhỏ có sân mà hai người vào ngồi giữa những cây nguyệt quế và cây than. Chiều bắt đầu đổ.

- Viết gì, - Sôm nói, - này bồi. Y viết và gọi người bồi. Hãy mang lá thư này cho người gác ngôi nhà trước mặt. Tất nhiên đó là người đội mũ kết, hút thuốc ở cổng chính ấy.

Người gác chạy đến và, sau khi Ganimar xưng danh là cảnh sát trưởng, Sôm hỏi sáng chủ nhật một phụ nữ trẻ vận đồ đen, có đến nhà không.

- Vận đồ đen phải không ạ ? Có đến vào lúc chín giờ, chị ta lên tầng hai.

- Ông có thấy đèn thường xuyên không ?
- Không ạ, nhưng gần đây đèn nhiều hơn... cuối tháng vừa rồi thì ngày nào cũng đến.

- Và từ chủ nhật thì sao ?
- Chỉ một lần thôi... không kể hôm nay ạ.
- Sao ? Chị ta đã đến rồi à ?
- Cô ta đang ở đằng ấy. Độ mười phút rồi. Như thường lệ xe của cô ấy đợi ở quảng trường Xanh Phecđinăng. Tôi đã gặp cô ta ở cửa.
- Thế ai là chủ lầu hai ?

- Có hai người, cô thợ mũ Lănggie và một ông có tên là Bretxông đã thuê hai phòng có đồ đạc từ một tháng nay.

- Sao ông lại nói là "có tên là" ?

- Theo tôi nghĩ đó là một cái tên mượn thôi. Nhà tôi làm nội trợ cho ông ta. Ô, ông ấy không có đến hai chiếc sơ mi cùng ghi một tên.

- Ông ta sống ra sao ?

- Ôi ! Hầu như ở ngoài phố. Ba ngày rồi ông ta không về nhà.

- Đêm thứ bảy sáng ngày chủ nhật có về không ?

- Trong đêm thứ bảy sáng ngày chủ nhật à ? Xem nào để tôi nghĩ. Có, tối thứ bảy ông ta về và ở yên tại nhà.

- Và đó là loại người như thế nào ?

- Quả thật tôi không biết nói thế nào. Ông ta thay đổi luôn ! Lúc to, lúc nhỏ, khi béo khi mảnh... lúc tóc hung khi tóc vàng. Tôi chẳng bao giờ nhận ra ông ta cả.

Ganimar và Sôm nhìn nhau.

- Chính hă, cảnh sát trưởng nói nhỏ, đúng hă không sai.

Ông cảnh sát có tuổi chắc chắn có lúc bối rối, thể hiện qua cái ngáp và hai tay nắm chặt, Sôm cũng vậy, dù tự chủ hơn vẫn thấy se lòng lại.

- Chú ý, cô gái kia kia, - ông gác cửa nói.

Quả nhiên cô giáo hiện ra ở bậc cửa và đi ngang quảng trường.

- Và kia là ông Bretxông

- Ông Bretxông à ? Người nào ?

- Người cấp một gói ở tay ấy.

- Nhưng hă không quan tâm gì đến cô gái cả. Cô ấy ra xe một mình.

- Chà, về điều đó, chẳng bao gi tôi thấy họ đi cùng cả.

Hai nhà trinh thám vội đứng lên. Trong ánh đèn đường, họ nhận ra bóng dáng Lupanh khuất dần theo hướng đối diện với quảng trường.

- Ngài muốn theo dõi ai ? - Ganimar hỏi.

- Hă thôi ! Đó là con mồi lớn.

- Thế thì tôi sẽ theo dõi cô gái, - Ganimar đề xuất.

- Không, không nên, - thám tử người Anh hăng hái nói và không muốn nêu lại sự việc về cô gái với Ganimar, - tôi biết cô ta ở đâu rồi. Đừng rời khỏi tôi đây.

Họ tiến hành đuổi theo Lupanh, cách một đoạn và vừa sử dụng tạm thời chỗ ẩn là những người đi đường, những quán tạm. Tuy nhiên cuộc rượt đuổi dễ dàng vì hắn không quay lại, rảo bước, chân phải hơi tập tễnh, rất nhẹ đến mức phải có một con mắt điêu luyện của một người quan sát mới nhận ra được. Ganimar nói:

- Hắn giả vờ tập tễnh. Chà ! Giá gì huy động được hai hay ba nhân viên cảnh sát và ập tới nó. Sợ nó thoát mất.

Nhưng ở trước cửa Tecno không có nhân viên cảnh sát nào cả và khi vượt qua tường thành họ tin là không nhờ được sự hỗ trợ của ai cả nữa.

- Chúng ta tách ra, - Sôm nói, - chỗ này vắng vẻ quá.

Đó là đại lộ Vichto Huygô. Mỗi người đi theo một bên hè phố và tiến theo hàng cây.

Họ cứ đi như vậy trong khoảng 20 phút đến khi Lupanh rẽ trái và đi dọc theo sông Xen. Ở đây họ thấy Lupanh đi xuống bờ sông. Chàng ta đứng đấy một lát và họ không phân biệt được chàng làm gì. Rồi chàng lại leo lên và tiếp tục đi. Họ đứng dán người vào hàng cột một hàng rào. Lupanh đi qua trước mặt họ tay không còn ôm chiếc gói nữa. Khi chàng đi xa, một bóng người tách ra từ góc tường nhà và lẩn giữa hàng cây.

Sôm trầm giọng nói:

- Tên kia như cũng có vẻ theo dõi Lupanh.

- Đúng, hình như tôi đã thấy hắn ban nãy.

Cuộc săn đuổi lại tiếp tục nhưng rắc rối hơn vì có mặt người mới. Lupanh vẫn theo đường cũ, lại qua cửa Tecno và vào ngôi nhà ở quảng trường Xanh-Phecđinăng.

Người thường trực vừa đóng cửa thì Gammar xuất hiện.

- Bác có thấy hắn phải không ?

- Vâng, tôi vừa tắt đèn ở cầu thang, hắn đã đẩy chốt cửa phòng.

- Không có ai ở cùng với hắn à ?

- Không, không có một người giúp việc nào cả... hắn không bao giờ ăn ở đây.

- Có cầu thang phụ nào không ?

- Không ạ.

Ganimar nói với Sôm:

- Đơn giản nhất là tôi chặn ngay ở cửa phòng Lupanh còn ngài đi gọi nhân viên cảnh sát ở phố Đoniuva. Tôi sẽ nói chuyện với anh ta.

Sôm phản đối:

- Thế nếu lúc đó hắn thoát mất thì làm thế nào ?

- Tôi ở lại cơ mà !...

- Một chọi một, đối với hắn, cuộc chiến đấu không cân sức đâu.

- Tuy nhiên tôi không ập vào chỗ ở của hắn được, tôi không được phép, nhất là ban đêm.

Sôm nhún vai:

- Khi ngài tóm được Lupanh, người ta không kiện cáo gì về điều kiện bắt giữ người nữa. Ngoài ra, sao nhỉ ? Chỉ cần bấm chuông hỏi, chúng ta sẽ thấy những gì xảy ra.

Hai người lên thang gác. Một cửa ra vào với hai cánh cửa hiện ra ở bên trái đầu cầu thang, Ganimar bấm chuông. Không động tĩnh. Ông ta lại bấm lần nữa. Không có ai cả.

- Vào đi, - Sôm nói nhỏ.

- Ừ, vào nào.

Tuy nhiên cả hai cùng đứng yên, vẻ lưỡng lự. Họ ngại hành động, y hết những người ngập ngừng khi tiến hành một việc quyết định. Và bất chợt họ thấy Arxen Lupanh không thể ở trong ấy, quá gần họ, chỉ sau bức vách mỏng manh mà một quả đấm có thể đánh đổ. Cả hai người đều biết cái nhân vật ma quái này quá rõ, nó không đời nào lại để bị tóm ngớ ngẩn như vậy. Không, không, nghìn lần không, nó không ở trong ấy. Chắc nó đã tẩu thoát sang các nhà kế bên, theo mái nhà, theo một lối đã chuẩn bị thích hợp và thêm một lần nữa chỉ sắp chộp được cái bóng của Lupanh thôi.

Họ rùng mình. Một tiếng động rất nhỏ vẳng từ phía bên kia cửa lại như chỉ làm thoáng vẩn sự yên lặng. Hai người có cảm giác, chắc chắn là dù sao đi nữa hắn vẫn ở đấy, chỉ khuất bởi bức vách gỗ và đang lắng nghe, đang theo dõi họ.

Làm gì đây ? Hoàn cảnh thật bi thảm. Một sự xúc động như thế làm họ rối loạn - dù đều có lòng can đảm của những thám tử thành thạo, khiến họ như nghe rõ tim đập thình thịch, Ganimar đưa mắt thăm dò Sôm. Rồi ông ta lấy tay lay mạnh cánh cửa. Liền đó, có tiếng bước chân, một tiếng động

không có ý giấu giếm gì cả. Ganimar lay cửa. Sôm nhô vai lên, lao mạnh, đẩy toang cửa và cả hai lao vào. Họ dừng ngay lại. Một tiếng súng vang lên ở phòng bên. Một tiếng nữa và có tiếng một xác người ngã vật xuống.

Khi bước vào, họ thấy một người đàn ông nằm sòng soài mặt úp vào đá lát lò sưởi. Xác người co quắp, khẩu súng lục tuột khỏi tay. Ganimar cúi xuống và xoay đầu người chết. Máu phủ kín mặt rỉ ra ở hai vết thương rộng, một ở má và vết kia ở thái dương.

- Bị hôn mê rồi, - trưởng thanh tra nói nhỏ.
- Ấy ! - Sôm nói, - lại không phải hẳn.
- Sao ngài lại biết ? Ngài đã xem xét gì đâu.

Tay người Anh cười nhạt:

- Thế ngài nghĩ Arxen Lupanh là người tự bắn mình à ?
- Tuy nhiên rõ ràng chúng ta đã tin là nhận ra hắn ở ngoài...
- Chúng ta đã tin vì chúng ta muốn tin. Người đó đã ám ảnh chúng ta.
- Vậy đó là một đồng bọn của hắn.
- Những đồng bọn của Arxen Lupanh không tự bắn mình.
- Thế thì đó là ai.

Hai người khám xét tử thi. Héclóc Sôm thấy một chiếc ví rỗng trong một túi quần và trong túi kia Ganimar thấy mấy đồng tiền. Áo quần trong, ngoài đều không có vết tích gì cả.

Trong một chiếc rương to và hai chiếc va li chỉ có quần áo. Trên lò sưởi có một gói báo. Ganimar giở chúng ra. Tất cả đều nói về vụ trộm chiếc đèn Do Thái.

Một tiếng sau, khi Ganimar và Sôm quay về, họ chẳng biết gì thêm về nhân vật kỳ lạ mà sự can thiệp của họ đã dồn người này tới chỗ tự tử.

Người đó là ai ? Tại sao lại tự bắn mình ? Có mối liên quan gì giữa người đó và chiếc đèn Do Thái ? Ai đã theo dõi người đó trong cuộc đi dạo ? Ngàn ấy câu hỏi, câu nào cũng phức tạp cả... Ngàn ấy điều bí mật. Héclóc Sôm đi ngủ, trong người rất bức bối. Thức dậy, y nhận được một lá thiệp lời lẽ như sau:

"Arxen Lupanh hân hạnh báo tin ngài hay về cái chết bi thảm của cá nhân ông Bretxông và mời ngài dự đám tang, tang lễ và mai táng sẽ tiến hành ngày thứ năm 25 tháng 6 bằng kinh phí nhà nước".

- Thấy không, ông bạn già của tôi, - Sôm vừa nói với Uynxon vừa chìa tờ thiệp của Arxen Lupanh ra, - điều làm tôi lộn tiết trong cuộc phiêu lưu này,

đó chính là tôi luôn luôn thấy tên hào hiệp quý quái này để mắt vào tôi. Không một ý nghĩ bí mật nhất nào của tôi mà thoát khỏi hắn cả. Tôi hành động như một diễn viên mà tất cả các đường đi nước bước đều do một sự đạo diễn nghiêm khắc điều chỉnh theo một ý chí thượng đẳng... Uynxon, anh có hiểu không ?

Uynxon chắc chắn sẽ hiểu nếu hắn không ngủ say như một người mà nhiệt độ cơ thể dao động giữa 40 và 11 độ. Nhưng hắn nghe hay không điều đó chẳng quan trọng gì đối với Sôm và y tiếp:

- Tôi phải dồn tất cả nghị lực và huy động tất cả mọi phương sách để không nản chí. Những trò chọc ghẹo nhỏ đó, cũng may đối với tôi tương tự như những vết kim kích thích mà thôi. Cái đau của kim đâm dịu xuống, vết thương tự ái kín miệng tôi đều tự nhủ được: "Cứ đùa đi chàng trai ạ. Một lúc nào đó chính mi sẽ tự hại mi". Vì, cuối cùng Uynxon ạ, phải chăng Lupanh. qua bức thư đầu tiên và do suy nghĩ của Hăngriet, đã trao cho tôi điều bí mật thư từ của nó với Alixơ Đomun ? Anh quên chi tiết đó, bạn già ạ.

Y đi đi lại lại nặng chân trong phòng để liệu đánh thức người bạn già.

"Cuối cùng! Điều đó không tiến triển quá tồi và nếu các con đường tôi theo không quá tồi tăm, tôi bắt đầu khám phá ra. Trước tiên tôi để ý tới ông Bretxông. Ganimar và tôi đã hẹn nhau ở bờ sông Xen, ở chỗ Bretxông đã ném cái gói và vai trò của ông ta, chúng ta sẽ biết. Còn lại đó là ván bài giữa Alixơ Đomun và tôi ? Đối thủ tài trí tỏ ra thường thường thôi phải không Uynxon ? Anh không nghĩ là trước đó một ít tôi đã biết cái câu trong quyển album và các chữ rời rạc, các chữ IENG và VAN ấy có nghĩa là gì sao ? Mọi chuyện đều ở đó cả, Uynxon ạ".

Cùng lúc đó cô gia sư vào và khi thấy y hoa chân múa tay cô đã dịu dàng nói:

- Ông Sôm ạ, tôi sẽ phê bình nếu ông đánh thức bệnh nhân của tôi. Chẳng hay gì khi quấy rầy ông ấy. Bác sĩ yêu cầu một sự yên lặng tuyệt đối đấy.

Y yên lặng ngấm nàng, ngạc nhiên như ngày đầu gặp nàng bình tĩnh đến khó hiểu.

- Có gì mà ngài nhìn tôi thế, ngài Sôm ? Không có chuyện gì à ? Nhưng có đấy... luôn luôn ngài có ân ý... Điều gì đấy ạ ? Xin ngài cho biết.

Nàng hỏi y với cả khuôn mặt trong sáng. Với đôi mắt ngây thơ, với cái miệng mỉm cười và với tất cả thái độ nữa, - với đôi tay chấp lại, với thân hình

hơi ngả ra phía trước. Người nàng toát lên biết bao sự trong trắng khiến thám tử Anh cảm thấy căm giận. Y tiến lại gần nàng và hạ giọng nói:

- Bretxông tự bắn mình chiều qua.

Có vẻ như không hiểu, nàng nhắc lại:

- Bretxông tự bắn mình chiều qua...

Thực tế không một sự phối hợp nào làm biến đổi khuôn mặt của nàng và cả không gì lộ ra nàng cố gắng nói dối nữa.

- Cô đã được báo trước rồi, hấn cau có nói với nàng... Nếu không, ít ra cô cũng phải rùng mình... Chà ! Cô cương nghị hơn là tôi nghĩ đấy... Nhưng tại sao lại che giấu như vậy ?

Y cầm quyển album mà y vừa để trên một chiếc bàn bên cạnh và mở trang bị cắt, hỏi:

- Cô có thể cho tôi biết người ta phải sắp xếp các chữ thiếu ở đây theo thứ tự nào để biết nội dung chính xác của tờ giấy cô gửi cho Bretxông bốn ngày trước khi xảy ra vụ trộm chiếc đèn Do Thái không ?

- Theo thứ tự nào à ?... Bretxông ?... Vụ trộm chiếc đèn Do Thái nào ?

Nàng nhắc lại các chữ, chậm rãi như để làm toát lên cái nghĩa của chúng.

Y nhấn lại:

- Đúng. Đây là những chữ đã dùng... trên mẫu giấy này. Cô đã nói gì với Bretxông ?

- Những chữ đã dùng... tôi đã nói gì...?

Bất thành linh nàng phá lên cười:

- A ! Tôi hiểu rồi ! Tôi là kẻ tòng phạm của vụ trộm ! Có một ông tên Bretxông đã lấy chiếc đèn Do Thái và tự bắn mình. Và tôi, tôi là bạn của cái ông ấy. Ô ! Ngộ thật đấy !

- Trong buổi chiều hôm qua cô đã đến thăm ai ở tầng hai một ngôi nhà ở đường Tecơ ?

- Ai à ? Nhưng đó là cô thợ mũ Lănggie. Thế cô thợ mũ và ông bạn Betxông của tôi có là một người độc nhất và cùng một người không ?

Dù sao đi nữa, Sôm vẫn ngờ vực. Có thể giả vờ để bộc lộ ra mọi tình cảm, sự đổi thay, nỗi sợ hãi, niềm vui, sự ngạc nhiên nhưng không thể nào là sự lãnh đạm, lại càng không thể là cái cười vui vẻ và vô tư.

Tuy nhiên y còn nói với cô ấy:

- Một câu cuối cùng, chiều hôm nọ tại sao cô lại gặp tôi ở nhà ga

phương Bắc ? Và tại sao cô lại cầu xin tôi đi ngay đừng dính vào vụ trộm này ?

- Chà ! Ngài Sôm, ngài quá tò mò đấy, - nàng đáp, vừa cười rất tự nhiên. - Để phạt ngài, ngài sẽ không biết được gì cả và ngoài ra ngài sẽ trông nom bệnh nhân trong lúc tôi ra hiệu thuốc... Một đơn thuốc cấp cứu... tôi đi đây.

Nàng đi ra.

- Tôi bị đánh lừa, - Sôm than vãn. - Tôi chẳng khai thác gì được ở cô ta mà chính tôi lại để lộ ra.

Y nhớ lại vụ "kim cương xanh" và cuộc thâm vấn đối với Clôtidor Dêtănggiơ. Phải chăng người đàn bà tóc hoe cũng đã đối địch với hắn bằng sự bình tĩnh như vậy và liệu một lần nữa hắn có đối diện với một trong những con người được Arxen Lupanh che chở vẫn giữ được sự bình tĩnh kỳ lạ ngay cả trong cơn nguy hiểm hãi hùng không ?

- Sôm... Sôm...

Uynxon gọi, y lại gần và cúi xuống.

- Có chuyện gì thế bạn già ? Đau à ?

Uynxon mấp máy môi không nói được thành lời. Cuối cùng hắn hết sức cố gắng, ấp úng:

- Không... Sôm... không phải cô ấy... không thể là cô ấy...

- Anh nói gì vậy ? Tôi đã nói với anh là chính cô ấy, tôi nói đấy! Trước mặt chỉ mới có một nhân vật do Lupanh tạo ra, huấn luyện, dàn dựng mà tôi đã mất trí và hành động điên rồ như vậy... Giờ đây nó biết hết chuyện cuốn album... Tôi cuộc với anh là trước một giờ Lupanh sẽ được báo tin. Trước một tiếng ấy à ? Gì nhỉ ! Ngay tức khắc thôi ! Hiệu thuốc, đơn cấp cứu... toàn chuyện bịa !

Y lẩn nhanh, đi xuống đường Netxin và nhìn thấy cô gia sư vào một hiệu thuốc. Mười phút sau nàng xuất hiện tay cầm mấy cái lọ và một chiếc chai bọc giấy trắng. Nhưng trong khi nàng đang đi trên đại lộ, một người mũ kết cầm ở tay, dáng điệu khúm núm, lại gần, đi theo nàng như xin bố thí. Nàng dừng lại, bố thí rồi lại tiếp tục đi.

- Nàng đã nói với hắn, - Thám tử Anh nhủ thầm.

Nhờ trực giác khá mạnh hơn là một sự đoán chắc, y liền đổi chiến thuật. Y lao theo hút tên ăn mày giả và bỏ mặc cô gái. Cứ vậy, người này sau người kia, họ đến quảng trường Xanh Phecđimăng và người đàn ông lang

thang khá lâu quanh nhà Bretxông, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lên cửa sổ lầu hai vừa theo dõi những người vào nhà.

Khoảng một tiếng sau, hắn leo lên tầng trên của tàu điện chạy về hướng Noyi. Sôm cũng leo lên và ngồi sau, hơi xa kẻ đó một chút và cạnh một ông khuất sau tờ báo mở rộng. Đến tường thành, khi tờ báo hạ xuống, Sôm nhận ra Ganimar và ngài thanh tra trưởng nói thầm vào tai y vừa chỉ cá nhân kia.

- Đó là người đàn ông chiều hôm trước, người đã theo Bretxông. Hắn đã lang thang trên quảng trường một tiếng đồng hồ rồi.

- Vẫn không có gì mới về Bretxông à ? - Sôm hỏi.

- Có, sáng nay một lá thư đến theo địa chỉ của hắn.

- Sáng nay à ? Vậy nó được bỏ ở bưu điện hôm qua, trước khi người gửi biết về cái chết của Bretxông.

- Đúng. Thám tử điều tra đang giữ thư đó. Nhưng tôi nhớ nội dung: Hắn không nhận bất cứ một điều đình nào. Hắn muốn tất cả. Vật thứ nhất cũng như thứ hai của vụ việc. Nếu không, hắn hành động”. Và không có chữ ký gì cả. - Ganimar thêm. - Những dòng đó, như anh thấy đấy, sẽ không giúp được cho chúng ta gì cả.

- Tôi không nhất trí hoàn toàn với quan điểm của ngài, ngài Ganimar ạ. Đối với tôi những dòng đó ngược lại rất lý thú.

- Tại sao hả trời ?

- Vì những lý do cá nhân, - Sôm trả lời một cách suồng sã với đồng nghiệp.

Xe điện đỗ ở phố Duy Chatô, chỗ ga chót. Người kia xuống và thanh toán bước đi. Sôm kèm hắn quá gần, đến mức Ganimar lo sợ:

- Nếu hắn quay lại, chúng ta sẽ bị “cháy”.

- Hắn sẽ không quay lại ngay đâu.

- Sao ngài biết điều đó ?

- Đó là một đồng bọn của Arxen Lupanh và việc một đồng bọn của Lupanh đi hai tay đút túi, như vậy trước tiên tỏ ra rằng nó biết nó bị theo dõi, thứ hai nó không sợ gì cả.

- Tuy nhiên chúng ta đã xấp lại hắn khá gần !

- Chưa đủ để nó có thể tuột khỏi tay chúng ta trong vòng chưa đến một chút đâu.. Hắn quá tự tin.

- Này ! Này ! Anh làm cho tôi có giá trị đấy. Có hai cảnh sát đi xe đạp ở đằng kia, ở cửa tiệm cà phê ấy. Nếu tôi điều họ và bám sát nhân vật đó, tôi

tự hỏi làm sao nó có thể sẽ thoát khỏi tay chúng ta.

- Nhân vật đó tỏ ra không xao xuyên lăm trước sự bất ngờ đó. Tự tay hắn sẽ trưng dụng họ.

- Chó má thật, - Ganimar nguyên rủa, thế là có sự cân bằng à !

Người câu cá kẹp cần câu vào vách lầy ở túi ra một quyển sổ tay, viết lên một trang, xé ra rồi đưa cho Sôm. Thám tử Anh rùng mình. Đảo mắt, y thấy ở giữa trang giấy đang cầm trong tay một loạt chữ xé ra trong quyển album.

ITELNGRIVATVAN -237

Nắng mênh mang trên sông. Người đàn ông lại tiếp tục câu ần dưới chóp mũ rơm rộng, chiếc áo khoác và chiếc gilê gấp để bên cạnh. Hắn chăm chú câu trong khi chiếc phao nổi trên mặt nước. Khoảng một phút, một phút trang trọng và khủng khiếp yên lặng trôi qua. "Có phải hắn không ?" Sôm nghĩ với một nỗi lo âu gần như đau khổ. Và sự thật đã rõ ràng.

- Chính hắn ! Chính hắn ! Chỉ hắn là có thể ngồi yên không hề lo lắng, không chút sợ hãi những gì sắp xảy tới như vậy... Và người nào khác có thể biết chuyện quyển album ấy ? Alixơ đã nhờ người báo cho hắn.

Bất chợt thám tử Anh thấy bàn tay, chính tay mình đã nắm báng súng lục và mắt y nhằm vào lưng, phía trên gáy của người đó. Một động tác thôi và tất cả tấm thảm kịch kết thúc, cuộc đời của tên phiêu lưu lạ lùng sẽ chấm dứt thê thảm. Người câu cá không động đậy. Sôm xiết chặt vũ khí với lòng mong muốn dữ dội là y và kết liễu đồng thời là sự hãi hùng một hành động trái ngược với bản chất của y. Cái chết là chắc chắn. Thế là hết.

- Chà ! - y nghĩ, hắn hãy đứng lên, chống cự đi... nếu không mặc xác hắn... Một giây nữa thôi... và ta bắn...

Nhưng tiếng chân người làm y quay đầu lại, y thấy Ganimar đến cùng một nhóm thám tử. Thế là y đổi ý, lấy đà, nhảy vút một cái vào trong thuyền khiến dây buộc đứt, đồng thời y đè lên người câu cá và xiết ngang lưng hắn, cả hai người lặn vào lòng thuyền.

- Sao thế này ? - Lupanh vừa kêu lên vừa chống đỡ, - điều này chứng tỏ cái gì ? Khi một người trong chúng ta vô hiệu hoá người kia, hắn sẽ mất công toi ! Ngài không biết sẽ làm gì được tôi, cũng như tôi đối với ngài. Hai người sẽ là những tên ngốc thôi.

Hai mái chèo tuột xuống nước. Con thuyền trôi dạt đi. Những tiếng kêu nổi lên loạn xạ dọc theo bờ sông và Lupanh nói tiếp:

- Chúa ơi, bao nhiêu là chuyện ! Ngài đã mất khái niệm về các sự vật rồi hả ?... Bao nhiêu là hành động dại dột như thế này ở tuổi của ngài ! Và một người tiếng tăm như ngài nữa ! Gớm, đê tiện quá !...

Hắn đã gỡ ra được. Héclóc Sôm nổi giận, liều lĩnh cho tay vào túi quần. Y thốt lên một tiếng nữa: Lupanh đã lấy khẩu súng của y. Thế là Sôm quỳ xuống và cô lấy một mái chèo để bơi vào bờ trong khi Lupanh cố để cho thuyền ra khơi.

- Lấy được... không lấy được. - Lupanh nói. - Thực ra điều đó không quan trọng gì cả... Nếu ngài có một mái chèo, tôi sẽ cản không cho ngài sử dụng nó. Và ngài cũng vậy. Nhưng đây này, trong cuộc sống, người ta cố hành động... không theo lý trí chút nào, số mệnh luôn luôn định đoạt... Đây, ngài biết đó, số mệnh... thế thì nó định đoạt cho Lupanh quý mến của nó... Thắng lợi rồi ! Dòng nước ưu đãi tôi mà !

Quả thật chiếc thuyền ngày càng tách ra.

- Coi chừng, Lupanh kêu lên.

Trên bờ, một người nào đó chĩa súng lục. Chàng cúi đầu, một tiếng nổ vang lên, một ít nước vọt lên gần hai người. Lupanh phá lên cười.

- Xin Chúa tha tội cho tôi, ông bạn Ganimar đây mà !... Nhưng ngài làm như vậy rất tội, ngài Ganimar ạ. Ngài không có quyền bắn trong trường hợp tự vệ chính đáng. Chàng Arxen đáng thương đã làm cho ngài trở nên dữ tợn đến mức quên tất cả mọi nhiệm vụ như thế cơ à ? ... Được, ông ấy lại tái diễn kia kìa !... Nhưng, bất hạnh, chính ông thầy quý mến của tôi, ngài sẽ bắn trúng đấy.

Chàng biển Sôm đang đứng trong thuyền, đối diện với Ganimar thành vật cản cho thân mình.

- Tốt ! Giờ thì tôi yên tâm rồi... Hãy ngắm đây, Ganimar ạ, giữa tim ấy ! ... cao hơn... về bên trái... Trượt rồi... vụng về quá... Thêm một phát nữa à ?... Nhưng Ganimar ngài run à... Theo sự điều khiển phải không và can đảm thật đấy !... Một, hai, ba, bắn !... Trượt ! Toi côm, chính quyền toàn cấp đồ chơi trẻ con cho ngài thay súng à ?

Chàng lấy ra một khẩu súng lục dài, to và dẹt rồi không ngắm gì cả, bắn liền. Ngài thanh tra sờ lên mũ: một viên đạn đã xuyên thủng.

- Ngài thấy sao, ngài Ganimar ? Chà ! Cái này được chế tạo tốt đây. Xin chào các ngài, đó là khẩu súng lục của ông bạn cao quý của tôi, thầy Héclóc Sôm đây !

Và chàng vung tay ném khẩu súng ngay đến tận dưới chân Ganimar.

Sôm không nhịn được cười và thán phục. Sức sống thật là dồi dào ! Cái vui thật là trẻ trung, hồn nhiên ! Và đúng là chàng ta đùa giỡn ! Có thể nói rằng sự nguy hiểm lại tạo cho chàng niềm vui thực sự và với con người kỳ lạ đó, sự tồn tại không có mục đích gì khác là việc tìm kiếm những điều nguy hiểm mà sau đó chàng đùa giỡn để tránh khỏi.

Tuy nhiên hai bên bờ sông, người ùn lại, Ganimar và tay chân của ngài theo dõi con thuyền đang đưa ngoài khơi, bị dòng nước cuốn đi rất nhẹ nhàng. Nhất định, chắc chắn là bị bắt thôi.

- Thú thật, thầy ạ, - Lupanh kêu lên, vừa quay về phía thám tử Anh, - là thầy không nhường vị trí của thầy để đổi lấy tất cả vàng của Trăngxvan đâu! Vì thầy đang ngồi ở ghế đệm hàng đầu. Nhưng trước tiên và trước hết là lời giáo đầu đã... sau đó chúng ta nhảy phắt một cái sang màn năm, màn truy bắt hay vượt ngục của Arxen Lupanh. Vì thế, thầy thân mến của tôi, tôi hỏi một câu và để tránh mập mờ xin thầy chỉ trả lời bằng một tiếng có hay không thôi. Ngài có từ bỏ can dự vào vụ này không. Hãy còn thời gian và tôi có thể bỏ khuyết điều sai lầm mà ngài đã phạm phải. Chậm hơn nữa, tôi không có khả năng đâu. Đồng ý chứ ?

- Không.

Khuôn mặt của Lupanh bậm lại. Sự li lợm trên làm chàng tức giận. Chàng nhắc lại:

- Tôi nhấn mạnh thêm. Chắc chắn ngài là người đầu tiên hối hận vì đã can thiệp vào vụ này, tôi nhấn mạnh cho ngài hơn là cho tôi. Lần cuối cùng có hay không ?

- Không.

Lupanh ngồi xuống, chuyển một trong những miếng ván ở đáy thuyền và tiến hành trong mấy phút một công việc mà Sôm không biết rõ là gì. Rồi chàng ngừng lên, ngồi gần thám tử Anh và nói điều sau:

- Thầy ạ, tôi tin là chúng ta đến bờ sông này vì những lý do tương tự: lấy lên vật mà Bretxông đã vứt bỏ có phải không ? Về phần tôi, tôi đã hẹn với mấy người bạn tiến hành một cuộc thám hiểm dưới dòng sông Xen - quần áo đơn giản của tôi đã chứng thực điều đó, thì các bạn tôi báo là ngài đến gần. Thú thật với ngài là tôi không bị bắt ngờ khi thấy những tiến bộ cuộc điều tra của ngài, tôi dám nói rằng do được báo trước từng giờ một. Rất dễ thôi, khi ở phố Muyrilô xảy ra chuyện gì nhỏ nhất mà thôi thích thú, một

tiếng điện thoại, rất nhanh, thế là tôi đã được báo ! Ngài sẽ hiểu là trong những điều kiện đó...

Chàng dừng lại. Tám ván chàng tách ra giờ nâng lên và xung quanh đó những tia nước nhỏ thấm vào.

- Quý thật ! Không hiểu tôi làm thế nào, nhưng chắc là có một đường ri nước ở đáy của chiếc thuyền cũ này. Ngài không sợ chứ ạ ?

Sôm nhún vai. Lupanh nói tiếp:

- Trong những điều kiện trên vậy là ngài hiểu và biết trước là ngài đang lao vào một cuộc chiến đấu thật ác liệt nhưng tôi, tôi lại tránh nó. Tôi thích tiến hành với ngài một ván có lối thoát chắc chắn vì tôi có các chủ bài trong tay. Và tôi muốn cuộc gặp gỡ của chúng ta có nhiều tiếng vang nhất để cuối cùng sự thất bại của ngài được mọi người biết đến và một bà bá tước Đơ Crôgiông khác hay một nam tước Đanhblovan khác không có ý đồ nhờ sự giúp đỡ của ngài chống lại tôi. Ngài thấy không, thầy thân mến của tôi...

Chàng lại ngừng nói và dùng bàn tay khum lại như ống nhòm, quan sát đôi bờ.

- Chà chà ! Họ đã thuê một chiếc ca nô đẹp quá, một tàu chiến thật sự và kìa họ đang ra sức chèo. Chưa đến năm phút nữa sẽ cập lại đây và tôi sẽ thua. Ngài Sôm ạ, có một lời khuyên ngài hãy lao vào tôi, trói tôi lại và giao cho pháp luật của nước tôi... Chương trình đó ngài có hài lòng không ? .. Loại trừ ở đây chúng ta làm đắm tàu, trong trường hợp ấy chỉ còn cách là chuẩn bị di chúc. Ngài nghĩ sao ?

Hai người nhìn nhau. Giờ đây Sôm hiểu cách thức của Lupanh: hẳn đã đục thủng đáy thuyền.

Và nước dâng lên. Nó lên đến đế giày của họ. Nó phủ chân họ, hai người không động đậy. Nó lên quá mắt cá, thám tử Anh lấy túi thuốc, cuốn một điếu và châm lửa.

Lupanh nói tiếp:

- Ngài không thấy à, thầy thân mến của tôi, sự thú nhận bất lực khiêm tốn của tôi đối với ngài. Đó là nghiêng mình trước ngài để nhận riêng những cuộc chiến đấu trong đó tôi sẽ thu được thắng lợi, để tránh những trận mà tôi không chọn trận địa. Đó là thừa nhận Sôm là kẻ thù duy nhất mà tôi gờm và công bố sự lo ngại của tôi chừng nào Sôm chưa lánh đi. Đó, thầy thân mến của tôi, đó là điều tôi muốn nói với ngài vì số phận ban cho tôi vinh dự nói chuyện với ngài. Tôi chỉ tiếc một điều: đó là cuộc nói chuyện này xảy ra

trong khi chúng ta đang tắm chân !... Vị trí thiếu trang trọng, tôi thú nhận... Và tôi nói gì ! Đang tắm chân !... đúng hơn đang tắm ghế cơ !

Quả nhiên nước lên đến ghế họ đang ngồi và chiếc thuyền ngày càng chìm xuống. Sôm thần nhiên, điều thuốc ở môi, như đang bị cuốn hút vào việc ngắm bầu trời.

Sao ! Hai người có vẻ sắp nói, liệu có hoảng hốt trước chuyện tâm phào như thế không ? Một lúc liệu có xảy ra việc chết đuối trong sông không ? Liệu từ đó những sự kiện có đáng để người ta chú ý không ? Và một người nói còn người kia mơ mộng, cả hai người vừa giấu sự xung đột mãnh liệt của lòng kiêu hãnh sau một mặt nạ vô tư.

Một phút trôi qua và họ say đắm.

- Điều cơ bản, - Lupanh nói, - là biết chúng ta sẽ đắm trước hay sau các nhà vô địch của luật pháp đến. Tất cả là ở đó vì pháp luật không hề đặt ra đối với vấn đề đắm tàu. Thầy ạ, đã đến giờ trang trọng của di chúc. Tôi để lại tất cả của cải của tôi cho Héclóc Sôm, công dân Anh theo điều kiện của ông ấy... Nhưng, Lạy Chúa, các nhà vô địch của luật pháp tiến đến nhanh thế ! Chà ! Những người dũng cảm ! Nhìn họ thích thật. Họ chèo thật là chính xác ! Kìa, ngài đấy à, ngài đội Phônlăngphăng ? Hoan hô ! Ý kiến về tàu chiến thật tuyệt vời. Tôi phò thác ngài cho cấp trên, đội Phônlăngphăng ạ. Ngài có thích huân chương không ? Được... xong rồi. Và bạn Điodi của ngài đâu ? Ở trên bờ bên phải, giữa hàng trăm dân sở tại phải không ? Như vậy nếu tôi có thoát chết đuối tôi sẽ được Điodi cùng dân địa phương bờ trái vớt hay do Ganimar và dân chúng Noy ở bờ phải ?... tiến thoái lưỡng nan...

Nước xoáy cuộn. Con thuyền chòng chành và Sôm phải bám vội vào lòng mái chèo.

- Thưa thầy, - Lupanh nói, - xin thầy cởi áo vét ra. Thầy sẽ thấy thoải mái hơn lúc bơi. Không à ? Ngài từ chối à ? Thế thì tôi mặc áo của tôi vào vậy.

Chàng mặc áo, cài kín khuy như áo của Sôm và thở dài:

- Ngài thật sắt đá đấy ! Và tai hại biết mấy khi ngài lại cứng đầu trong một vụ việc mà ngài tỏ rõ khả năng với các mưu kế của ngài nhưng vô hiệu ! Quả thật, ngài phí phạm thiên tài cao quý của ngài...

- Ông Lupanh, - Sôm nói, cuối cùng đã thôi im lặng - ông nói quá nhiều và ông thường phạm tội do quá tự tin và nhẹ dạ.

- Lời trách cứ nặng nề.

- Chính vì thế, không biết chứ, ông vừa cung cấp cho tôi điều chỉ dẫn mà tôi đang tìm kiếm.

- Thế nào ! Ngài tìm tôi một điều chỉ dẫn và ngài lại không nói cho tôi hay !

- Tôi không cần ai cả. Ba giờ nữa tôi sẽ tiết lộ điều bí ẩn đối với ông bà Danhblován. Đó là câu trả lời duy nhất...

Y chưa nói hết câu. Chiếc thuyền chìm ngay xuống, kéo theo cả hai người. Rồi nó lại nhô lên, lộn ngược, thân thuyền chống lên trời. Hai bên bờ vang lên những tiếng kêu rồi đến một sự yên lặng lo lắng và bất chợt những tiếng reo mới: một người bị đắm đã xuất hiện. Đó là Héclóc Sôm. Là một tay bơi cừ, y sải nhanh về phía chiếc ca nô của Phônlăngphăng.

- Dừng cảm lên, ngài Sôm. - Viên đội cảnh sát kêu to, - có chúng tôi đây. .. đừng nản... sẽ lo đến hẳn sau... chúng tôi bắt nó; nào... cố lên một chút, ngài Sôm... hãy cầm lấy dây...

Thám tử Anh nắm lấy sợi dây người ta tung cho. Nhưng trong lúc y leo lên thuyền, đằng sau y một giọng hỏi:

- Thầy thân mến của tôi, chữ bí ẩn, vâng ngài sẽ biết. Tôi khá ngạc nhiên là ngài đã không biết rồi... Còn sau này ? Cái đó sẽ giúp gì cho ngài ? Thế đúng là ngài đã thua trong cuộc chiến đấu...

Arxen Lupanh vừa leo lên vách ngăn mũi thuyền bây giờ ngồi dạng chân thoải mái, vừa ba hoa, vừa nói tiếp lời diễn thuyết với những động tác trang trọng như hy vọng thuyết phục người đối thoại với mình.

- Hãy hiểu rõ, thầy ạ, không làm gì được đâu, tuyệt đối không... Ngài đang ở hoàn cảnh đáng thương của một người...

Phônlăngphăng cắt ngang:

- Lupanh, đầu hàng đi.

- Ông là người thô lỗ, ông đội Phônlăngphăng ạ, ông cắt ngang lời tôi. Tôi nói...

- Lupanh, đầu hàng đi.

- Thô tục quá ông đội Phônlăngphăng ạ, nhưng người ta chỉ đầu hàng nếu đang gặp nguy hiểm cơ. Thế ông không có cao vọng tin là tôi gặp nguy hiểm nào chứ !

- Lupanh, lần cuối cùng, tôi buộc anh phải đầu hàng.

- Đội Phônlăngphăng, ông chẳng dám có ý định giết tôi, hơn thế nữa cả làm tôi bị thương, đến nỗi ông rất sợ tôi thoát mất. Và nếu chẳng may lại là

vết trọng thương thì sao ? Không, nhưng hãy nghĩ tới những điều ông sẽ hối hận, con người bất hạnh ạ ! Và tới cả tuổi già khốn khổ nữa !...

Viên đạn bắn đi. Lupanh lão đảo, bám lấy thuyền một lát rồi buông ra và biến mất.

Những biến cố trên xảy ra vào lúc đúng ba giờ. Đến sáu giờ như đã được báo, Héclóc Sôm, mặc một chiếc quần dài quá ngắn và một chiếc vét tông quá chật mượn của một chủ quán ở Noiy, đội chiếc mũ kết và diện một chiếc somi bằng ni có dây thắt lụa, bước vào khuê phòng phố Mayrilô sau khi nhờ báo với ông bà Đanhblovan y muốn trao đổi.

Ông bà nam tước thấy y rảo bước dọc ngang căn phòng. Họ thấy y quá hài hước trong bộ quần áo kỳ dị khiến cả hai phải cố kìm để không phá lên cười. Y bước, dáng điệu suy nghĩ, lưng cong xuống hết như một người đàn độn, từ cửa sổ ra cửa chính, từ cửa chính ra cửa sổ mỗi lần đều bước đúng số bước vừa quay vòng đứng theo một chiều.

Y dừng lại, tóm lấy một đồ vật thường, xem xét như một cái máy rồi lại dạo bước. Cuối cùng, y đứng thẳng trước hai người, hỏi:

- Cô giáo có ở đây không ạ ?

- Có, cô ấy đang ở trong vườn với bọn trẻ.

- Thưa ngài nam tước, cuộc trao đổi mà chúng ta sắp tiến hành có tính chất quyết định, tôi mong muốn cô Đomun cũng dự.

- Liệu có... bắt buộc...?

- Hãy kiên nhẫn một chút, thưa ngài. Sự thật sẽ lộ ra rõ ràng từ những sự việc mà tôi sẽ trình bày trước ngài một cách chính xác nhất.

- Được, Suydan, em mời cô gia sư được chứ ?

Bà Đanhblovan đứng dậy và gần như trở lại ngay: có cô Alixô Đomun đi cùng. Cô ấy hơi tái hơn bình thường, đứng tựa vào bàn và cũng chẳng buồn hỏi lý do tại sao gọi cô đến.

Sôm tỏ ra như không thấy cô, và bất chợt quay lại phía ông Đanhblovan, y nói rõ từng lời, với một giọng chắc chắn:

- Thưa ngài, sau nhiều ngày điều tra, và dù một số sự việc đã bị thay đổi trước cách xem xét của tôi một chút, tôi nhắc lại với ngài điều mà tôi đã nói ngay từ giờ đầu: chiếc đèn Do Thái bị một người ở trong ngôi nhà này lấy.

- Kẻ phạm tội tên gì ạ ?

- Tôi đã biết.

- Những bằng chứng thì sao ?
- Những bằng chứng tôi có đủ để làm nó cứng họng.
- Nó cứng họng không đủ. Nó cần phải hoàn lại cho chúng tôi...
- Cái đèn Do Thái ấy à? Nó đang ở tay tôi.
- Thế chiếc vòng ngọc ? Chiếc hộp đựng thuốc lá thì sao ?
- Chiếc vòng ngọc, chiếc hộp đựng thuốc lá, nói vắn tắt, tất cả những gì lấy của ông bà lần thứ hai đều ở trong tay tôi...

Sôm thích những đòn đột ngột như thế và cái cách báo tin thắng lợi hơi khô khan đó. Thực tế nam tước và phu nhân tỏ ra ngạc nhiên và nhìn y với sự tò mò, yên lặng như những lời ca ngợi tốt đẹp nhất. Y kể tiếp từ chi tiết câu chuyện y đã tập hợp trong ba ngày qua. Y nêu việc phát hiện ra quyển album, ghi trên một tờ giấy câu ghép bằng những chữ cắt ra rồi kể về việc Bretxông đi ra bờ sông Xen và cuộc tự tử của con người mạo hiểm, cuối cùng là cuộc chiến đấu mà chính Sôm vừa tiến hành chống Lupanh, việc chiếc thuyền chìm và Lupanh mất tích.

Khi y nói xong, nam tước hạ giọng nói:

- Giờ ngài chỉ còn vạch ra cho chúng tôi tên của thủ phạm. Vậy ngài buộc tội ai ?

- Tôi buộc tội cái người đã cắt những chữ quyển học văn này và liên lạc với Arxen Lupanh bằng những chữ đó.

- Làm sao ngài lại biết được kẻ giao dịch với cái người đó là Arxen Lupanh ?

- Chính Lupanh tự nói ra.

Y chìa ra một mẫu giấy ướt và nát nhàu. Đó là tờ giấy Lupanh đã xé ở sổ tay ra và trên đó có ghi cái câu viết tắt, lúc ở trên thuyền.

- Nên nhớ rằng không ai bắt hắn phải đưa cho tôi tờ giấy này, để tự thú cả. Sôm hài lòng nhận xét. Với hắn chỉ là trò tinh nghịch nhưng nó đã hướng dẫn cho tôi.

- Ai đã hướng dẫn cho ngài... - Nam tước nói. - Vậy mà tôi chẳng thấy gì cả...

Sôm tô lại bằng bút chì những chữ và những số: ITELNRGIVATVAN
- 237

- Thế thì sao, - ông Đanhblovan hỏi lại, - đó là dòng chữ chính ngài vừa đưa cho chúng tôi xem.

- Không. Nếu ngài cứ xoay dòng chữ đó theo các chiều thì thoáng một

cái ngài sẽ thấy như tôi đã thấy, nó không giống dòng chữ đầu tiên.

- Ở chỗ nào ạ ?

- Nó thêm hai chữ, một chữ T và một chữ V.

- Quả thật, tôi không nhận ra...

- Gắn hai chữ đó với những chữ còn lại ngoài chữ "trả lời" và ngài sẽ thấy chỉ có thể là chữ TIẾNG VANG.

- Nghĩa là gì ạ ?

- Nghĩa là "Tiếng Vang Pháp", cơ quan ngôn luận chính, tờ báo của Lupanh, báo mà hẳn cho đăng những "thông báo". Hãy trả lời "Tiếng Vang Pháp", mục nhỏ thư tín số 237". Đó là điều bí ẩn, tôi hết sức tìm kiếm và đó là điều Lupanh đã cung cấp cho tôi hết sức tốt. Tôi đến toà báo "Tiếng Vang Pháp".

- Và ngài đã phát hiện ra ?

- Tôi đã thấy đầy đủ câu chuyện chi tiết quan hệ của Arxen Lupanh và cô... tòng phạm của hắn.

Sôm dần ra bảy tờ báo mở ở trang tư và y đã tách ra bảy dòng sau:

1) ARX.LUP. Bà ấy nhờ che. 540.

2) 540. Đợi giải thích A.L

3) A.L. Kẻ thù chế ng. Thất bại.

4) 540. Ghi địa chỉ. Sẽ điều tra.

5) A.L. Muyrilô.

6) 540. Công viên ba giờ. Hoa tím.

7) 237. Đồng ý thứ bảy, chủ n. buổi s. công viên.

- Và ngài gọi thế là một chuyện chi tiết ! - ông Đanhblovan thốt lên.

- Chúa ơi, phải và chỉ cần ngài chú ý một chút, ngài sẽ đồng ý với tôi.

Trước hết, một bà ký là 540 cầu xin sự che chở của Arxen Lupanh, từ đó Lupanh đáp lại bằng một lời yêu cầu giải thích. Bà ta trả lời là đang bị một kẻ thù, chắc là Đơ Bretxông, bức bách và bà sẽ chết nếu không có sự giúp đỡ. Lupanh, ngờ vực, còn chưa dám tiếp xúc với một người lạ, yêu cầu địa chỉ và đề xuất một cuộc điều tra. Bà ấy lưỡng lự trong bốn ngày - xin hãy tham khảo ngày tháng - cuối cùng bà đã cho biết tên phố Muyrilô của mình do bị thúc ép bởi các sự kiện, do ảnh hưởng bởi những lời đe dọa của Bretxông. Hôm sau, Arxen Lupanh báo lúc ba giờ hẳn sẽ đến công viên Môngxô và xin bà khách lạ cầm một bó hoa tím làm dấu hiệu liên lạc. Đây, vì sao có một sự gián đoạn trong thư tín tám ngày liền. Arxen Lupanh và bà kia không cần viết bằng con

đường báo chí: họ gặp nhau và viết thẳng. Kế hoạch được bày ra: để thỏa mãn những yêu cầu của Bretxông, người đàn bà sẽ lấy đi chiếc đèn Do Thái. Chỉ còn ấn định ngày. Do thận trọng, bà ta liên hệ nhờ những chữ cắt dán, quyết định vào thứ bảy và thêm: Hãy trả lời Tiếng vang - 237. Lupanh trả lời đồng ý và thêm là sẽ đến công viên vào sáng chủ nhật. Việc lấy cắp đã xảy ra vào đúng sáng chủ nhật.

- Quả là mọi việc liên quan với nhau và câu chuyện đã hoàn chỉnh, - nam tước xác nhận.

Sớm tiếp:

- Thế là việc lấy cắp diễn ra. Sáng chủ nhật, người đàn bà ra khỏi nhà, báo cho Lupanh việc đã làm và đem chiếc đèn đến cho Bretxông. Các việc diễn ra như Lupanh đã tiên đoán. Luật pháp bị đánh lạc hướng bởi một chiếc cửa sổ mở toang, bốn lỗ chân thang trên đất và hai vết xây xát ở bao lon, sớm chấp nhận là kẻ gian đã cạy cửa để lấy trộm. Người đàn bà yên ổn không sao hết.

- Đúng, - Nam tước nói, - tôi chấp nhận sự giải thích rất logic đó. Nhưng còn vụ trộm thứ hai...

- Vụ trộm thứ hai xảy ra từ vụ thứ nhất. Báo chí đã thuật lại chiếc đèn Do Thái đã biến mất như thế nào, một kẻ nào đấy có ý nghĩ lặp lại việc đột nhập và đoạt những gì chưa bị lấy đi. Và lần này không phải là một vụ trộm giả vờ nữa mà là một vụ trộm thật sự, có cạy cửa thật, leo thang v.v...

- Chắc là Lupanh...

- Không ! Lupanh không hành động ngớ ngẩn như vậy. Lupanh không bán người vì một tiếng có hay không.

- Thế thì ai ?

- Không nghi ngờ gì nữa đó là Bretxông. Chính Bretxông đã vào đây, chính hắn, tôi đã rượt theo, chính hắn đã đâm ông bạn Uynxon đáng thương của tôi.

- Ngài chắc chắn thế à ?

- Tuyệt đối như vậy. Hôm qua một trong những kẻ đồng lõa với Bretxông, trước khi tự tử, đã viết cho tên này một bức thư chứng tỏ là hắn đã nhiều lần trao đổi với Lupanh để trả lại tất cả những vật đã lấy trộm trong nhà của ngài. Lupanh buộc phải đưa tất cả, "vật thứ nhất (tức là chiếc đèn Do Thái) cũng như các vật của vụ lấy trộm thứ hai". Ngoài ra hắn còn theo dõi Bretxông. Chiều hôm qua, khi tên này đi ra bờ sông Xen, một trong số những

bạn của Lupanh đã bám sát cùng lúc với chúng ta.

- Bretxông ra bờ sông Xen để làm gì ?
- Để nghe báo về sự tiến triển cuộc điều tra của tôi.
- Ai báo ?

- Chính cũng người đàn bà đó, vì bà ta sợ việc phát hiện ra chiếc đèn Do Thái dẫn tới sự khám phá ra việc làm của mình... Được báo một cái, Bretxông tập trung tất cả những gì có thể bị liên lụy vào một bọc và ném vào một chỗ mà hẳn có khả năng lấy lại khi hiểm họa qua đi. Chính lúc quay về, bị Ganimar và tôi theo dõi đồng thời chắc cũng bị lương tâm cắn rứt, hấn mất bình tĩnh rồi tự tử.

- Nhưng cái bọc đó chứa những gì ?
- Chiếc đèn Do Thái và các vật không giá trị khác của ngài.
- Thế chúng chưa ở trong tay ngài à ?
- Ngay sau khi Lupanh biến mất, lợi dụng việc rơi xuống nước, tôi tiến lại chỗ Bretxông đã chọn và thấy những vật chúng đã đoạt của ngài gói trong vải, và lụa không thấm nước. Nó ở trên bàn này đây.

Nam tước không nói câu nào cắt dây, xé ngay vải bọc ướt, lấy chiếc đèn ra, vặn chiếc ốc ở dưới chân đèn, hai tay nắm chắc bầu đèn, vặn, mở thành hai phần bằng nhau và thấy pho tượng bằng vàng nạm ngọc hồng cùng ngọc bích.

Tượng không suy suyễn gì.

Trong toàn bộ cảnh trên, bề ngoài rất tự nhiên, bao gồm việc trình bày đơn giản những sự việc, có cái gì đó làm cho nó trở nên khủng khiếp. Đó chính là từng lời một Sôm tung ra buộc tội rõ ràng, trực tiếp, không thể bác bỏ được, cô gia sư. Và đó cũng là sự yên lặng lạ lùng của cô Alixơ Đomun.

Trong cả một chuỗi dài, danh sách những bằng chứng nhỏ, cái nọ bổ sung cho cái kia, nét mặt cô không hề biến đổi, không một thoáng phản ứng hay sợ hãi làm vẩn đục cái nhìn trong sáng tinh khiết của cô. Cô đã nghĩ gì ? Và nhất là cô sẽ nói gì vào cái giờ phút quan trọng mà cô phải trả lời, mà cô phải bảo vệ và bẻ gãy cái xiềng sắt Héclóc Sôm đã khoá cô rất khéo léo đó ?

Cái giờ phút ấy đã điếm và cô gái vẫn lặng yên.

- Nói đi ! Nói đi nào ! - ông Đanhblovan kêu lên.

Nàng vẫn không nói gì.

Nam tước nhấn mạnh:

- Một lời để xác minh cho cô. Chỉ một lời kháng cự và tôi sẽ tin cô.

Lời đó cô cũng không hề nói ra.

Nam tước rảo bước đi đi, lại lại trong phòng rồi nói với Sôm:

- Ô, không nói gì cả, thưa ngài ! Tôi không thể chấp nhận điều đó là đúng ! Có những tội thật kỳ cục vô lý ! Và tội này ngược hẳn với tất cả những gì tôi đã biết, với tất cả những gì tôi đã biết từ một năm nay.

Ông để tay lên vai thám tử Anh.

- Nhưng, cả ngài nữa, ngài có tuyệt đối và chắc chắn là không lầm lẫn chứ ?

Sôm ngấp ngừng như một người bị tấn công bất ngờ và không kịp phản ứng ngay. Tuy nhiên y cười và nói:

- Chỉ riêng người mà tôi buộc tội, do vị trí ở trong gia đình của ngài, có thể biết là chiếc đèn Do Thái chứa đồ trang sức tuyệt vời đó.

- Tôi không muốn tin điều đó, - nam tước lầm bầm.

- Hãy hỏi cô ta điều ấy.

Quả thực đó là điều duy nhất ông không hề muốn thử, do cô gái đã tạo nên cho ông niềm tin mù quáng đó. Tuy nhiên thực tại không cho phép ông loại trừ sự việc hiển nhiên ấy.

Ông lại gần nàng, mắt nhìn vào mắt, hỏi:

- Có phải chính là cô không ? Chính cô đã lấy đồ trang sức có phải không ? Chính cô đã trao đổi với Arxen Lupanh và làm giả vụ trộm không ?

Nàng đáp:

- Chính tôi, thưa ngài.

Nàng không cúi đầu. Nét mặt không thể hiện sự xấu hổ hay bối rối gì cả...

- Có thể thế à ! - Ông Đanhblovan lầm bầm... - Tôi chẳng bao giờ tin như thế... cô là người cuối cùng mà tôi đã nghi ngờ... Cô đã tiến hành như thế nào hả cô gái bất hạnh ?

Nàng đáp:

- Tôi đã tiến hành điều mà ông Sôm đã kể ra. Đêm thứ bảy rạng chủ nhật, tôi đã xuống khuê phòng này lấy chiếc đèn và, buổi sáng tôi trao nó cho... người ấy.

- Không ! Nam tước bác bỏ, - điều cô quả quyết không chấp nhận được.

- Không chấp nhận được ! Tại sao ạ ?

- Vì buổi sáng tôi vẫn thấy cửa khuê phòng cài chốt.

Nàng đỏ mặt lên, luống cuống và nhìn Sôm như để xin lời khuyên giải. Sôm tỏ ra xúc động vì sự bối rối của cô Alixơ Đomun hơn cả sự đối lập của nam tước. Vậy là nàng không còn gì khai cả à ? Những lời thú tội, công nhận điều giải thích Sôm đã cung cấp về vụ trộm chiếc đèn Do Thái có che giấu điều dối trá mà sau này việc xem xét kỹ những sự việc sẽ loại trừ không ?

Nam tước nhắc lại:

- Chiếc cửa đó đóng. Tôi khẳng định là tôi đã thấy cái chốt như tôi đã cài lúc chiều. Nếu cô đã vào bằng cửa đó như cô đã nói thì phải có một người nào đó mở cho cô ở bên trong, tức là từ bên trong khuê phòng hay từ phòng của chúng tôi. Tuy nhiên, không có người nào ở trong hai phòng đó cả, không có ai ngoài nhà tôi và tôi cả.

Sôm cúi thấp người xuống, lấy hai tay che giấu khuôn mặt đỏ ửng. Như bất ngờ bị dội một tia sáng y chói mắt khó chịu. Mọi việc lộ ra trước y như một quang cảnh tối tăm mà bóng đêm bất chợt vén lên.

Alixơ Đomun vô tội.

Alixơ Đomun vô tội. Đó là một sự thật hiển nhiên, rõ ràng và đồng thời đó cũng là điều giải thích sự lúng túng của y, y cảm thấy ngay từ ngày đầu khi hưởng lời buộc tội khủng khiếp về cô gái. Giờ thì y đã thấy rõ. Y biết. Một cử chỉ và ngay tức khắc, một bằng cứ không thể bác bỏ, lộ ra với y.

Y ngẩng đầu lên và cố làm vẻ tự nhiên, nhìn ngay về phía bà Đanhblovan. Mặt bà tái đi một cách lạ lùng. Đôi tay, bà đã cố giấu đi, run nhè nhẹ.

- Một giây nữa thôi và bà ấy sẽ tự nói ra, - Sôm nghĩ.

Y đứng vào giữa hai vợ chồng nam tước với ý đồ mau chóng tách mỗi hiểm họa khủng khiếp đang đe dọa hai người do lỗi của bà nam tước. Nhưng vừa nhìn nam tước, y đã run bắn cả người lên. Cũng sự bộc lộ bất ngờ như thế đã làm y bàng hoàng thì bây giờ chuyển sang nam tước. Ông cũng đang nghĩ ngợi rất lung. Ông bắt đầu hiểu. Ông đã thấy !

Alixơ Đomun chống đối một cách tuyệt vọng trước sự thật hiển nhiên.

- Thưa ngài, ngài nói có lý, tôi nhầm..., quả thực tôi đã không lên vào đây. Tôi đã qua phòng trước và sân bằng một chiếc thang.

Cố gắng cao độ của sự hy sinh... Nhưng là sự cố gắng vô ích ! Giọng cô lạc hẳn đi. Cô dụi dụi nói ngập ngừng và mắt không còn trong sáng cũng như cử chỉ không còn chân thật nữa. Nàng cúi đầu, thất bại.

Sự yên lặng trở nên khủng khiếp. Bà Đanhblovan chờ đợi, mặt tái mét,

ngây người ra vì sợ hãi và lo âu. Nam tước hình như vẫn còn quấy cựa như không muốn tin vào sự đổ vỡ hạnh phúc của mình.

Cuối cùng ông lẩm bẩm:

- Nói đi ! Em hãy giải thích đi !

- Em không có gì nói với anh, anh yêu ạ, - nàng nói rất nhỏ và nét mặt đau khổ.

- Thế thì... cô...

- Cô ấy đã tận tâm... thương yêu... cứu em... và tự buộc tội.

- Cứu về cái gì ? Về ai ?

- Về người đàn ông đó.

- Bretxông à ?

- Vâng, hẳn đã không chế em vì những lời đe dọa... Em biết hẳn ở nhà một người bạn gái... và em đã đại dột nghe hẳn... Ôi ! Không gì khiến anh có thể tha thứ được... tuy nhiên em đã viết hai bức thư... những lá thư mà anh sẽ thấy... Em đã chuộc lại chúng... anh biết tại sao... ôi ! Hãy thương em... em đã khóc nhiều !

- Em ! Em à ! Suydan !

Ông giơ nắm đấm lên, sẵn sàng đánh, sẵn sàng giết nàng. Nhưng tay ông rơi xuống và, ông lại lẩm bẩm.

- "Em, Suydan !... Em !... liệu có thể !..."

Bằng giọng ngập ngừng, bà kể lại câu chuyện vô vị, thâm thúy, sự thức tỉnh kinh hoàng trước nhục nhã của con người, những điều hối hận hoảng hốt, đồng thời bà cũng nói về đạo đức đáng phục của Alixơ. Cô đoán được sự thất vọng của chủ mình, đã gọi để bà tự bộc bạch, đã viết cho Lupanh và tổ chức câu chuyện ăn trộm để cứu chủ ra khỏi nanh vuốt của Bretxông.

- Em, Suydan, em, - ông Đanhblovan nhắc lại, người cúi gập xuống, sững sốt... - Làm sao em lại có thể...?

Buổi chiều ngày hôm đó, tàu máy Vinlơ Đơ Lôngđơ chạy tuyến đường giữa Cale và Duyrơ, trôi từ từ trên làn nước lặng lẽ. Đêm tối đen và yên tĩnh. Những đám mây yên bình lộ ra trên tàu và xung quanh những vạt sương mù ngăn cách tàu với khoảng không bao la mà ở đó tràn ra ánh bạc của trăng và các vì sao.

Phần lớn hành khách đã về ngăn riêng và phòng khách. Tuy nhiên một vài người dừng cảm hơn đi dạo trên boong hay thiu thiu ngủ trong lòng ghé xích đu và đắp chăn dày. Đây đó người ta thấy những đốm xì gà và văng lên

tiếng thì thào cùng tiếng gió nhẹ trong sự yên lặng trang nghiêm.

Một trong những hành khách đều bước đi dạo dọc theo bao lon tàu, dừng lại gần một người đang nằm dài trên một chiếc ghế, quan sát và khi người đó khẽ cử động, y hỏi:

- Tôi tưởng là cô ngủ, cô Alixơ.

- Không, không, ông Sôm ạ, tôi không buồn ngủ. Tôi suy nghĩ.

- Về cái gì ? Có quá tò mò khi hỏi cô điều đó không ?

- Tôi nghĩ về bà Đanhblovan. Bà ấy chắc phải buồn lắm ! Đời bà ấy thế là hết.

- Đâu, đâu có, - y hăng hái nói. - Điều sai lầm của bà ấy không phải là điều người ta không thể tha thứ được. Ngài Đanhblovan sẽ quên đi sự yếu đuối ấy. Khi tôi và cô ra đi ông ấy đã đối xử với bà vợ đỡ khát khe rồi.

- Cũng có thể... nhưng quên đi thì cũng còn lâu... và bà ấy đau khổ...

- Cô quý bà ấy lắm nhỉ.

- Vâng. Chính điều đó đã tạo cho tôi nhiều sức mạnh để cười khi tôi run lên vì sợ, để nhìn thẳng vào ông khi tôi muốn tránh mắt ông.

- Và cô có thấy bất hạnh khi rời xa bà ấy không ?

- Rất bất hạnh. Tôi không còn cha mẹ, bạn bè gì... Tôi chỉ có bà ấy thôi.

- Cô sẽ có nhiều bạn bè - Thám tử Anh nói - vì nỗi buồn này làm cô bị xáo trộn, tôi hứa với cô điều đó... tôi có nhiều quan hệ... nhiều ảnh hưởng... tôi cam đoan là cô sẽ không hối tiếc về vị trí của cô.

- Cũng có thể, nhưng bà Đanhblovan sẽ không có ở đó.

Họ không trao đổi thêm nữa. Héclóc Sôm đi hai ba lần vòng quanh boong rồi quay lại ngồi gần cô bạn đồng hành. Màn sương đã tan và những đám mây như tách ra khỏi bầu trời. Những vì sao nhấp nháy.

Sôm lấy chiếc tẩu ở túi áo choàng ra, nhồi thuốc và đánh liên tiếp bốn que diêm mà không châm được tẩu. Vì hết diêm, y đứng lên và nói với một ông ngồi gần đấy:

- Thưa ngài, ngài có lửa không ạ ?

Ông đó lấy ra một bao diêm chịu gió và đánh. Một đốm lửa loé lên ngay. Sôm nhận ra Arxen Lupanh qua ánh lửa.

Nếu thám tử Anh không khẽ cử động, hơi lúi một chút, Lupanh có thể đặt giả thiết là y đã biết chàng có mặt trên tàu nhưng tên này đã tự chủ được và tự nhiên biết bao, chìa tay ra trước đối phương của mình.

- Mạnh khoẻ luôn chứ ông Lupanh ?
- Hoan hô ! - Lupanh tự chủ được thốt lên lời reo.
- Hoan hô à ?... Tại sao ?

- Như thế nào, tại sao à ? Ngài thấy tôi lại xuất hiện như một bóng ma trước ngài, sau khi ngài đã chứng kiến tôi lộn xuống sông Xen - và phớt tỉnh, một sự phớt tỉnh kỳ lạ tôi cho là đặc biệt Anh, ngài chẳng hề có một cử chỉ sững sốt, chẳng hề có một lời nói hốt hoảng ! Quả thật, tôi xin nhắc lại, hoan hô, thật là đáng khen !

- Không đáng khen gì cả. Tôi thấy rõ là ông tự lao xuống khỏi thuyền theo cách của ông và ông không bị trúng đạn của tên cảnh sát.

- Và ngài đã bỏ đi chẳng cần biết tôi sẽ ra sao cả à ?

- Ông sẽ ra sao à ? Tôi biết. Năm trăm người đứng kín trên khoảng gần một kilômét hai bên bờ. Lúc ông thoát chết chắc chắn ông sẽ bị bắt.

- Thế mà tôi vẫn thoát đây.

- Ông Lupanh ạ, trên đời này có hai con người không có gì làm tôi ngạc nhiên cả: thứ nhất là tôi và thứ hai là ông.

Việc dàn hoà được thoả thuận.

Nếu Sôm không thu được kết quả gì trong việc đối địch với Arxen Lupanh, nếu Lupanh vẫn là kẻ thù đặc biệt phải từ bỏ vĩnh viễn việc bắt bớ, nếu trong những ngày xung đột bao giờ Lupanh cũng thắng. Với lòng kiên trì ghê gớm, thám tử Anh cố công tìm thấy chiếc đèn Do Thái như y đã phát hiện ra hạt kim cương xanh. Lần này có thể kết quả không rực rỡ bằng, nhất là về phương diện công chúng vì Sôm không được tiết lộ hoàn cảnh phát hiện ra chiếc đèn Do Thái và phải tuyên bố y chưa biết tên của thủ phạm. Nhưng từ người này đến người kia, từ Lupanh đến Sôm, từ tay trình thám đến chàng đạo chích phải thẳng thắn mà nói là bất thắng bại. Một trong hai người đều có thể cho là thắng ngang bằng.

Vì thế họ nói chuyện với nhau như hai đối thủ lịch thiệp đã hạ vũ khí và biết tài nhau. Theo yêu cầu của Sôm, Lupanh thuật lại việc trốn thoát.

"Giả sử cứ cho đó là một việc trốn thoát đã - chàng nói. - Rất đơn giản thôi ! Vì đã hẹn đến để lấy lại chiếc đèn Do Thái, các bạn của tôi quan sát cả. Do đó, sau khi ả hơn nửa tiếng đồng hồ dưới thân thuyền lộn ngược, tôi lợi dụng lúc Phôn-lăng-phăng và quân của ông ta kiểm xác chết của tôi dọc đôi bờ để leo lên thuyền. Các bạn của tôi chỉ còn đón tôi khi xuống máy đi qua và lướt đi dưới con mắt ngờ ngác của năm trăm người tò mò, của Ganimar và

của Phônlăngphăng.

- Tuyệt đẹp ! - Sôm thốt lên... rất đạt !... Và giờ đây ông có việc sang nước Anh à ?

- Vâng, vài thứ cần thanh toán... Nhưng có quen được... ngài Đanhblovan không ?

- Ông ấy biết tất cả rồi.

- Chà ! Thầy thân mến của tôi, tôi đã nói với thầy điều gì nhỉ ? Điều sai lầm gì thì không thể sửa được nữa. Để tôi hành động theo ý riêng có tốt hơn không ? Chỉ còn một hay hai ngày nữa, tôi lấy lại chiếc đèn Do Thái cùng các vật khác ở tay Bretxông, tôi trả lại cho gia đình Đanhblovan và hai con người hiền từ ấy sẽ sống yên lành bên nhau. Đáng lẽ thế...

- Đáng lẽ thế. - Sôm lâu bầu, - tôi đã làm rối loạn lên và gây ra chuyện bất hoà trong một gia đình mà ông đang che chở.

- Lay Chúa, đúng, tôi che chở ! Liệu có cần phải luôn luôn lấy cắp, lừa bịp và làm điều xấu không ?

- Thế ông cũng làm việc tốt à ?

- Khi tôi có thời gian. Và điều đó làm cho tôi thích thú. Tôi thấy rất kỳ lạ trong các vụ việc chúng ta tiến hành, tôi là thần hộ mạng luôn cứu giúp còn ngài lại là hung thần luôn đem đến nỗi thất vọng và nước mắt.

- Nước mắt ! Nước mắt ! - Thám tử Héclóc phản đối.

- Đúng thế ! Gia đình Đanhblovan tan vỡ và Alixơ Đơmun khóc.

- Cô ấy không thể ở lại được..., Ganimar cuối cùng vẫn phát hiện ra... và từ cô ấy sẽ dẫn tới bà Đanhblovan thôi.

- Tôi hoàn toàn tán thành ý của ngài. Nhưng lỗi tại ai hả thầy ?

Hai người đi qua trước mặt họ. Sôm nói với Lupanh bằng một giọng hơi thay đổi:

- Ông có biết các ngài kia là ai không.

- Tôi tin đó là chỉ huy con tàu.

- Và người kia ?

- Tôi không rõ.

- Đó là ngài Ôtxtanh Gilet. Và ngài Ôtxtanh Gilet có một vị trí ở nước Anh tương tự như ngài Duyđui cảnh sát trưởng của các ông.

- Chà ! May mắn làm sao ! Ngài có thể vui lòng giới thiệu tôi được không ? Ngài Duyđui là một trong số những bạn tốt của tôi và tôi sẽ lấy làm vinh dự có thể ca ngợi như thế đối với ngài Ôtxtanh Gilet.

Hai ngài phụ trách cảnh sát lại đi tới.

- Thế tôi nghe theo lời ông, ông Lupanh nhỉ ? - Sôm vừa nói vừa đứng dậy.

Y nắm lấy cổ tay Arxen Lupanh và siết thật chặt.

- Sao lại siết chặt thế, thầy ? Tôi đã hoàn toàn sẵn sàng để theo ngài mà.

Thực vậy, Lupanh để Sôm kéo đi không hề kháng cự gì. Hai người phụ trách đi xa dần. Sôm rảo bước. Những móng tay y đâm cả vào thịt Lupanh.

- Nào... nào... - Y lập cập thốt to lên như để thanh toán mọi việc sớm nhất... - Nào ! nhanh hơn lên đi.

Nhưng y dừng lại ngay: Alixơ Đomun đã theo sau họ.

- Làm gì thế cô Alixơ ! Vô ích... Đừng theo chúng tôi.

Chính Lupanh đã trả lời:

- Xin thầy hãy xem, cô ấy không tự ý theo đâu. Tôi đã siết cổ tay cô ấy thật chặt hết như ngài đã làm với tôi.

- Tại sao thế ?

- Thế nào ! Nhưng tôi nhất thiết phải giữ để cùng giới thiệu cô ấy chứ. Vai trò của cô ấy trong vụ chiếc đèn Do Thái còn quan trọng hơn tôi nhiều. Là tòng phạm của Arxen Lupanh, tòng phạm của Bretxông, cô ấy cũng phải khai chuyện của bà nam tước Đanhblovan nữa - điều mà pháp luật cũng rất chú ý... Và bằng cách ấy ngài có thể nâng sự can thiệp từ thiện lên mức cao nhất, ngài Sôm hào hiệp ạ.

Thám tử Anh buông tay người bị bắt và Lupanh thả cô Đomun. Họ đứng yên lặng trước mặt nhau một lát. Rồi Sôm quay lại ghé và ngồi xuống. Lupanh và cô gái cũng về chỗ mình. Một khoảng yên lặng kéo dài ngăn chia họ. Rồi Lupanh nói:

- Thầy thấy không, dù có làm gì đi nữa, chẳng bao giờ chúng ta ở cùng một bên cả. Ngài ở một bên miệng hố, còn tôi ở lại bên kia. Có thể chào, bắt tay nhau, trao đổi một lát nhưng hố ngăn đôi vẫn còn đó. Ngài sẽ mãi mãi là thám tử Héclóc Sôm và tôi là tên trộm Arxen Lupanh. Và Héclóc Sôm sẽ mãi mãi, sớm hay muộn tuân theo bản năng thám tử tức là hăm hờ theo dõi tên trộm và "nhốt nó vào" nếu được. Đồng thời phù hợp với tấm lòng kẻ trộm, Arxen Lupanh vừa tránh cái tóm tay của nhà thám tử và vừa giấu cọt hẩn nếu làm được. Và lần này thì làm được ! Ha ha ha !

Chàng phá lên cười, một cái cười láu lỉnh, ác độc, và ghê gớm. Rồi bắt

chợt, chàng nghiêm nghị nghiêng về phía cô gái và nói:

- Thưa cô, xin cô hãy tin chắc là tôi không bao giờ phản lại cô dù có bị dồn tới chân tường. Arxen Lupanh không phản ai bao giờ nhất là đối với những ai hẳn yêu mến và ngưỡng mộ. Và cô cho phép tôi nói là tôi mến và phục con người dũng cảm và quý giá của cô.

Chàng lấy ở ví ra một tấm danh thiếp, xé làm đôi, đưa một nửa cho cô gái và vẫn giọng xúc động, kính cẩn nói:

- Thưa cô, nếu ngài Sôm không làm xong việc, xin cô hãy đến gặp bà Xtrôngbôrut (cô sẽ thấy nhà bà ấy ở hiện nay dễ dàng). Cô hãy đưa cho bà ấy nửa tấm danh thiếp này và nói mấy chữ "kỷ vật chung thủy". Bà Xtrôngbôrut sẽ hết lòng với cô như một bà chị.

- Xin cảm ơn, - cô gái đáp, - ngày mai tôi sẽ đến chỗ bà đó.

- Và bây giờ, thầy ạ, tôi chúc thầy ngủ ngon, - Lupanh nói với giọng hả hê của một người đã làm xong nhiệm vụ. - Chúng ta còn phải ngồi trên tàu một tiếng nữa cơ. Tôi tận dụng thời gian đó đây.

Chàng nằm duỗi thẳng người ra và để tay sau gáy.

Bầu trời mở rộng ra nhờ ánh trăng. Quanh những vì sao và trên mặt nước biển, ánh sáng rạng rỡ nở ra. Mặt trăng nổi trên nước, những đám mây cuối cùng cũng đã tan và khoảng không bao la như thuộc về nó.

Đường bờ biển lộ ra ở chân trời tối ám. Hành khách lên thang. Boong tàu bây giờ đầy người. Ngài Ôtxtanh Gilet đi qua có hai người, mà Sôm nhận ra là nhân viên cảnh sát Anh, đi kèm.

Lupanh ngủ ngon lành trên ghế...

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN
43 Lò Đúc - Hà Nội - ĐT: 04 9712448
ARXEN LUPANH ĐỐI DỊCH VỚI HÉCLỐC SÔM

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm bản thảo:

PHẠM NGỌC LUẬT

Biên tập

VŨ THU VÂN

Trình bày

SUÔNG MAI

Bìa:

Sửa bản in:

THẢO LINH

In 700 cuốn, khổ 13 X 19cm, tại Công ty CP in - vật tư Ba Đình Thanh Hóa. Giấy phép xuất bản số: 970-XB-QLXB/127-VHTT. In xong và nộp lưu chiểu tháng 2 năm 2006.